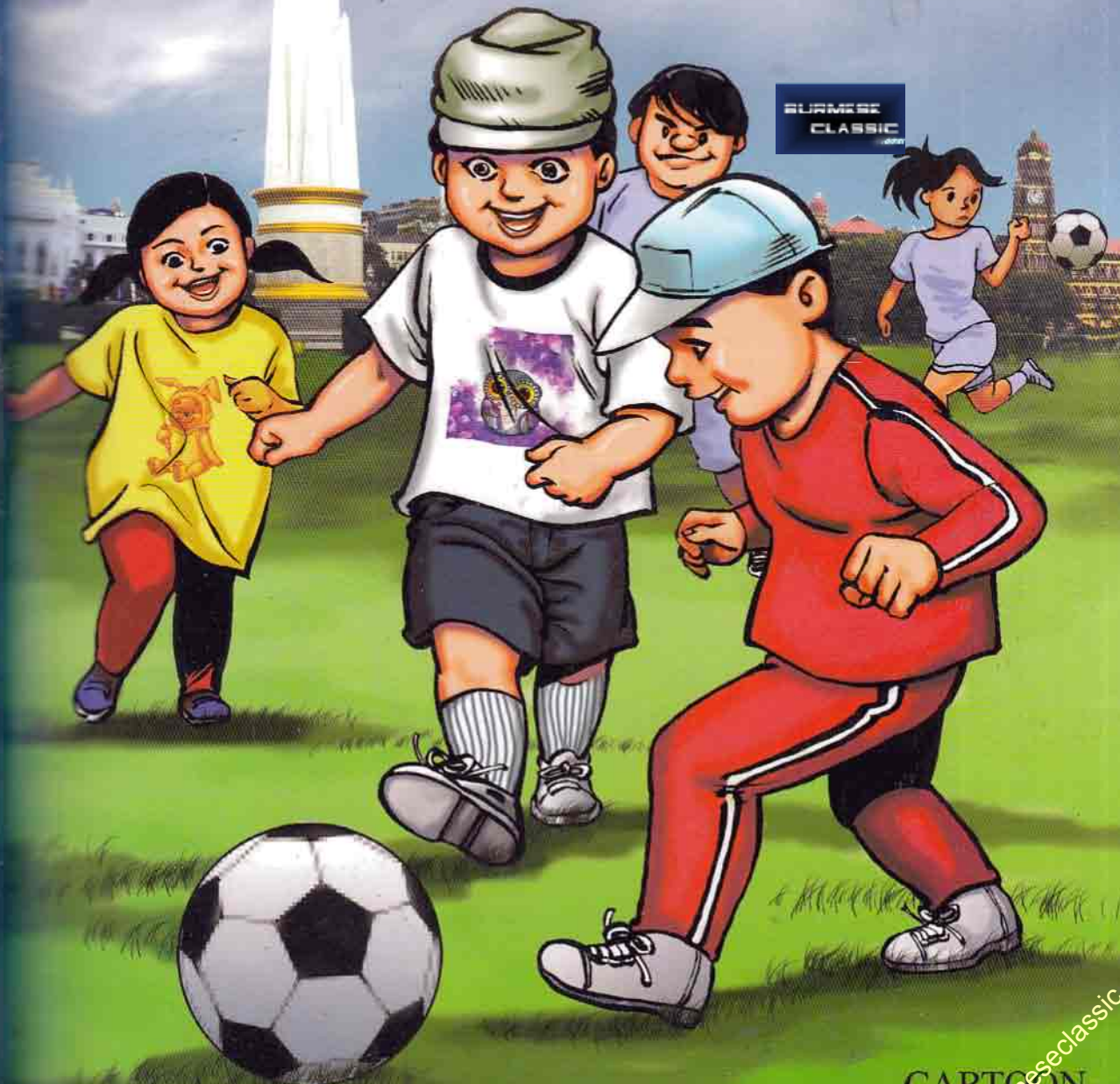

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

BURMESE
CLASSIC

CARTOON
LULU

ပျိုမြိန်လှပ

တလေးရုပ်စုံစာစောင်

ရဲ့စာအုပ်ပါ။

ဝယ်ပေးထားတာ။

BURMESE
CLASSIC

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁) ပထမထပ်၊ သရဖီကုန်မှီ

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

မျိုးစေတီထက် (ဖုန်း- ၀၉၃၁၆၄၉၀၀၃)

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ

ခင်မာရွှေ

အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ

လင်းသက်နိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဉာဏ်လင်းထက်

ရုံးအဖွဲ့

ကိုစိုးသိန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ဇင်နိုင်ထွန်း၊ ရှိင်းကိုကိုနိုင်၊ ဝေလင်း၊ အောင်ကို

မြူဖြူသင်း၊ ဝင်းဝင်းမော်၊ ဆုမြည့်။

Cover သရုပ်ဖော်

လူလူ

Computer

မင်းထွဋ်၊ နေဇင်လတ်၊ ဝင်းဝင်းမာ၊ အိဖြူ၊ ဝိုဝိုဇင်၊ မိမိဇင်

Film - Eagle

layout - Quality

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ယဉ်(ဖမ္မုမော်)

အမှတ်(၂၈၄)၊ ၃၉လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စာအုပ်ချုပ် - တင်မေထွန်း

ကြော်ငြာတာဝန်ခံ

ခင်မာရွှေ

မြူဖြူသင်း

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၀။

ထုတ်ဝေသူ- ဒေါ်ခင်မာရွှေ

ဆုမြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ (၁၇၇၁)ယာယီ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

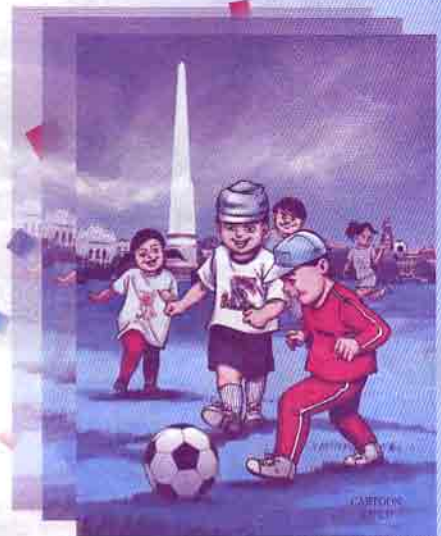
စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ပြန်ချိရေးစုခန်း

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ (၂၁)ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို

(ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ (ရုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်။)

<http://Quality.myanmaronlinesales.com>
တွင် တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှု
ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

အထက်မြန်မာပြည်မြန်ချိရေး

နဂါးစာပေ

ထွန်းဦးစာပေ

ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၆၉

ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၀၁

ရှမ်းပြည်နယ်မြန်ချိရေး

မိလုံနာစာပေ၊ ကလိဒီစာပေ

တောင်ကြီးတွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်
STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျန်းမာရေးရုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊
ဒီဇင်ဘာဟိုတယ်၊ မြေညီထပ်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဖုန်း - ၀၈၁-၂၀၁၄၇၃

မော်လမြိုင်တွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သထုံတံတားလမ်း၊ မော်လမြိုင်မြို့)

လပေးမှာယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

30 MAY 2014

မြန်မာ့

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

အမှတ် (၄၃) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်

30 MAY 2014

ပုံပြင်ထဲကလို...	ကာတွန်းရွှေလူ	၅
သူရဲကောင်းလေးများ	လူလူ	၁၅
ကြက်ခြေနီသားကောင်း	ဝဏ္ဏအောင်	၂၅
ဝုဏ်ရှိန်မောက်သောဘုရင်နှင့်ပညာရှိအမတ်	ထူးမမ(ပေါင်)	၄၁
ငန့်ငအ	နန္ဒာမိုးကြယ်	၄၄
ဂယာရွာသူကျွန်းမလေး	မြတ်နိုး	၄၉
မိမိကိုယ်သာအားကိုးရာ	သန္တာမြတ်သောင်း	၆၃
မျက်ရည်ခုနစ်စက်ရေအိုင်	ခွန်းချိုသံသာ	၆၅
ပြေနိုင်လျှင်စားပါ	နန္ဒာဘုန်းနွယ်(မြောင်းမြ)	၇၀
သစ္စာတန်ခိုး	ကာတွန်းဝင်းမြင့်အောင်	၇၃
အဘိုးအိုနှင့်ပန်းပျိုးသူ	ဖီဖီ(ဆေးဝါးတက္ကသိုလ်)	၈၅
သားတရားစီရင်ခြင်း	မောင်ရဲသူ(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၈၉
သမင်တို့ရဲ့မာယာ	လင်းသက်ခိုင်	၉၉
ကျေးဇူးသိအပ်ပြန်လို့ဆပ်	ကျော်ဝင်းမောင်(ကျောက်မဲ)	၁၀၂
သဒ္ဒါနာနီး သဒ္ဒါ	လရိပ်မေ(သာပေါင်း)	၁၀၄
အထင်ကြီးသူ	သီဟဇော်(မြစ်ဝကျွန်းပေါ်)	၁၀၈

အယ်ဒီတာ့စကား

ကလေးတို့ရေ...

၂၀၁၄ ခုနှစ်ဟာ ကလေးတို့အတွက်ကောင်းမြတ်ခြင်းများစွာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့နှစ်တစ်နှစ်ဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့ဟာ တို့မြန်မာနိုင်ငံရဲ့လွတ်လပ်ရေးနေ့ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ရောက်ခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက်တိုင်းရင်းသားအားလုံးကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုတိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရဖို့ အသီးသီးကြိုးပမ်းနေကြတဲ့ အဖွဲ့အစည်းလူပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကိုစုစည်းပြီး လွတ်လပ်ရေးရဖို့ သေချာ အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သူကတော့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးဦးအောင်ဆန်း ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၄၈ ခု ဇန်နဝါရီ ၄ ရက် နံနက် ၄ နာရီ ၂၀ မိနစ်မှာ အင်္ဂလိပ်အလံကို ဖြုတ်ချပြီး တို့မြန်မာအလံကို လွှင့်တင်တဲ့ အခမ်း အနားမှာ ဦးအောင်ဆန်း တစ်ယောက် မပါဝင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၄၇ ခု ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ဦးအောင်ဆန်းနဲ့အတူ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်တော်တော်များများ လုပ်ကြံခံရပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလုပ်ကြံမှုဟာ မြန်မာပြည်သမိုင်းမှာ အရှက်ရစရာအကောင်းဆုံး လုပ်ကြံမှုပါ။ ဦးအောင်ဆန်းလို တိုင်းပြည် အပေါ်ကို စေတနာအပြည့်ထားပြီး ကိုယ်ကျိုးလုံးဝမကြည့်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် လုပ်ကြံခံရတဲ့တိုင်းပြည်၊ ကိုယ် ကျိုးစီးပွားအပြည့်အဝရယူပြီး ဆွေစဉ်မျိုးဆက်သုံးဖြုန်းမကုန်အောင် နိုင်ငံကနေ ခိုးယူတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ နှစ်ပေါင်း များစွာ ရပ်တည်နေနိုင်တဲ့တိုင်းပြည်ဟာ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

မကြာခင် နှစ်များအတွင်း ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ တင့်တယ်တဲ့၊ မြန်မာ့ကောင်းကျိုး ရွတ်ဆောင်မယ့်၊ ကလေးတို့အတွက် စံပြစရာဂုဏ်ယူစရာခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ခေါင်းဆောင်ခွင့်ရကြပါစေကြောင်း ၂၀၁၄ ခုနှစ်ဦးဆုတောင်း အဖြစ် ပုံပြင်ကမ္ဘာ့ရုပ်စုံစာစောင်က ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ပုံပြင်ဝင်ကလို့...

ကတိတ်ရွာလူသား
၁၆၁၀

ဝါတ်ခါတုန်းက...ရွာတစ်ရွာမှာ...ကိုသာအေး...ဆိုတာရှိသတဲ့...
ကိုသာအေး...ဟွေး...ဟွေး...နဲ့...သိမ်းသိမ်း...ဆိုတဲ့...သမီးလေး
ခွဲခဲယောက်...ရှိသတဲ့နော်...

30 MAY 2014

တစ်နေ့က...သူတို့နှစ်ယောက်...အကြီးမားသော...အလုပ်တွေကို
လုပ်သတဲ့...

ဘကြီးကို
ဖြူးရဦးမယ်
ဗျ"

ဘုရားရှင်
သနားစွာ။

တစ်ခြားယောက်သူ
အဘရ။ သမီးတို့နှစ်ယောက်လည်း
စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တဲ့
အင်ဇြင်း "ဇွေးယဉ်း"
အဘရ။

ဟုတ်တယ်။ ဘာကြီးမှ
ကျွန်တော် သမီးတွေ
ကလေး။ စာကလည်း
တော်။

ရယ်ရည်ကလည်း...ချော
ဆိုတာ...တစ်ကွက်...
ချိုး...
ဘကြီး...

မိမိလိုမိမိတက
မဟုတ်ဘူး... အဘရ
ကျွန်တော်သမီးတွေက
'ကတော်ရုပ်'တွေပါ။

အင်မတန်တော့
လုပ်မိ။

အင်း... မိဘဆိုတက
တော့... ကိုယ့်သားသမီး
ကောင်းတားတကရ
ဖြစ်အပ်လွှတ်... သဘာဝ
ပဲလေ။

ဒါပေမဲ့... ခါးတားကိုသာ
ကုန်အောင်တားရတယ်... သားအားရဲ့
တကားကို ကုန်အောင်
မဖြစ်ရဘူးလေ။

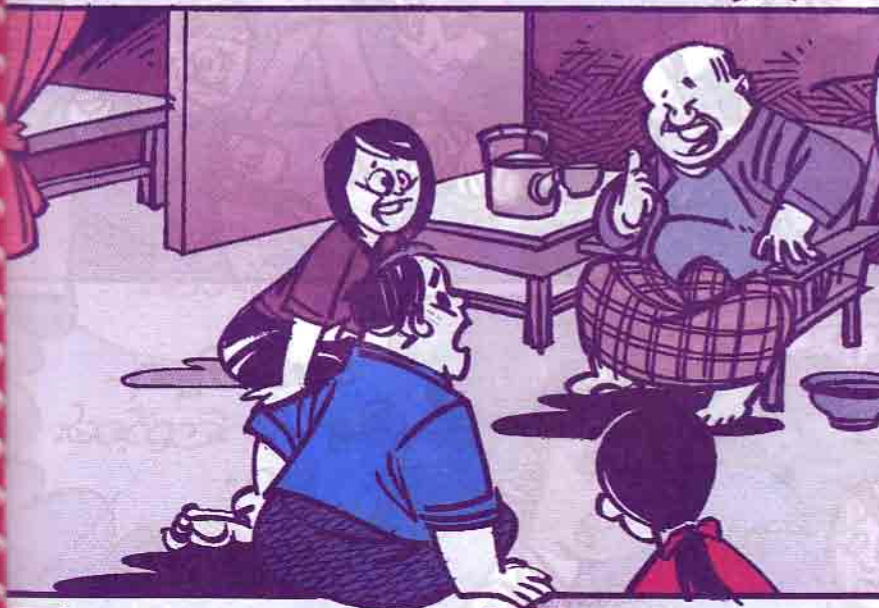
တော်လွှာ... မင်း
မိမိသလို... ဖြစ်လာရင်
မခက်ဘူး...
သားအားရဲ့။

တုတ်တယ်
အဘရ။

ဘယ်ပုံပြင်လဲဟင်
သမီးတို့လည်း..ဗဟုသုတ
ရအောင်ပြောပြပါဦး
အဘဏ္ဍာ.."

ဟော..
ပြောပြအေး..
နားထောင်

တစ်ခါတုန်းက
ရွာတစ်ရွာမှာ..ဖင်းလိပ်
သမီးနှစ်ယောက်အော
မဆိုးပါကြီး..ဂိုတယ်
ဇာ"

အဲဒီ..မဆိုးပါကြီးကလည်း
သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို..
အဖြဲပဲ..ခါးချွမ်းခါးဖြင့်တတ်
သတုံး.."

တစ်နေ့မှာတော့ "သရဝိသားအဖ တစ်တွေဟာ" ကောက်ကို ထင်းရှာ "ပင်းစားရှာ" ထွက်လာခဲ့သတဲ့။

အဲဒါတစ်နေ့ကတော့

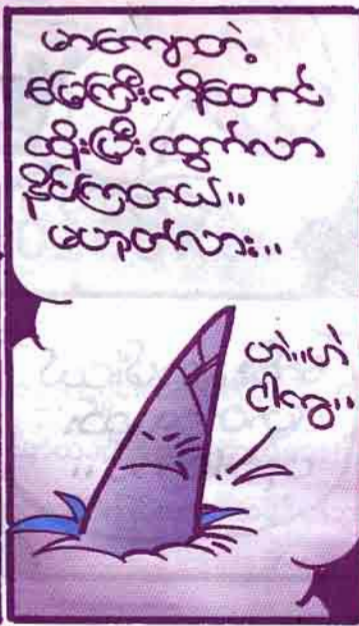
သမီးတို့နဲ့
ဒီမှာ "လာလှည့်လှည့်
လေ"

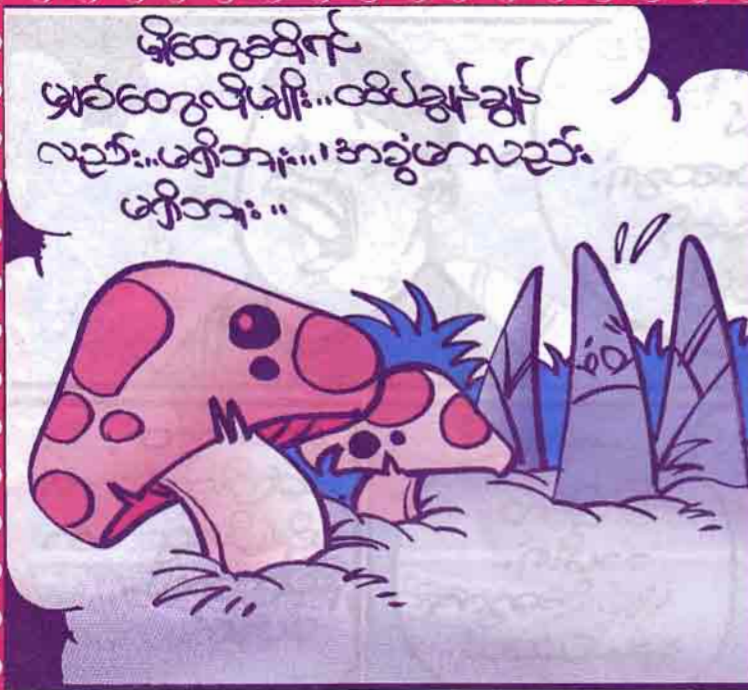
သမီးတို့နဲ့
ထူးဆန်းတာ "ပြောလို့
လောက်" မှာရဲ့ လေးတွေကို
လှည့်လှည့်

မှောင်မိုက် မှား
အထူးအဆန်းကုန်လို့
အလေ့ရယ်
အမြဲတွေ့ရတဲ့လောက်ကို

အဲဒါ... ကောက်တစ်ကောင်က ကောက်ပြန်တော့လည်း...

ဟဟ...
အိုး... ကောက်
တွေ... ပါလား...

အိုး... ကောက်တွေများ
လည်းပန်းများသလောက်
အသံကတော့... တယ်တာ
တယ်တော့...

သက်ရှိတွေကတော့
အသံသဘာဝများ...
ဘာဆန်းလို့လဲ... အင်မတန်...

သမီးတို့က
'ဒီးပေါ့ဒီး' ဆို... သက်မဲ့တွေကတော့
အသံသဘာဝက... လုပ်နိုင်တာ
အင်မတန်...

ဟဟ...
ဟဟ... လား...

သမီးလေးရယ်...အိပ်ပါကွယ်
ဇေဇေ...ပုံပြောမယ်... ..

သူရဲကောင်းလေးများ

လူလူ

စားဖွယ်ပေါ့တဲ့အရပ်မှာကွယ်
မောင်သူရ...နေသတဲ့.... ..

လမ်းမှာတွေ့တဲ့အဖိုးအို...
ရေငတ်နေရှာသကို... ..

ရေချိုတိုက်လို့..သူရပေး...
အဖိုးက..လမ်းညွှန်သလေး...

အရှေ့ဘက်က...တောင်ပေါ်မှာ
အိုက်ကော် ရှမ်းမြေပါ...

မြောက်ကိုလာတော့
တွေ့ပြန်သေး...ဇော်ဂန်း
ကချင်လေး... ..

အနောက်ဆီသို့ .. ဆီးလို့မျှော်
ချင်းလေး .. ဝမ်းသုပေါ် ...

တောင်ဘက်ကျွန်းပေါ်
မြစ်ဝဘေး
ကရင်မ..နော်မူလေး

မောင်သူရကို..ခင်ကြတာ
ကျွေးမွေးပြုစုကာ

သူ့အိမ်သို့သာ ပြန်ပါရော
ရန်သူတွေ့ပါပကော

မျက်နှာဖြူ.. ဝါ..လူရိုင်းတွေ
အိမ်ကို..လုယက်နေ..

လာကြပါဟေ့..သူခေါ်လိုက်
အားလုံး..လာလို့.. ဝိုင်း ..

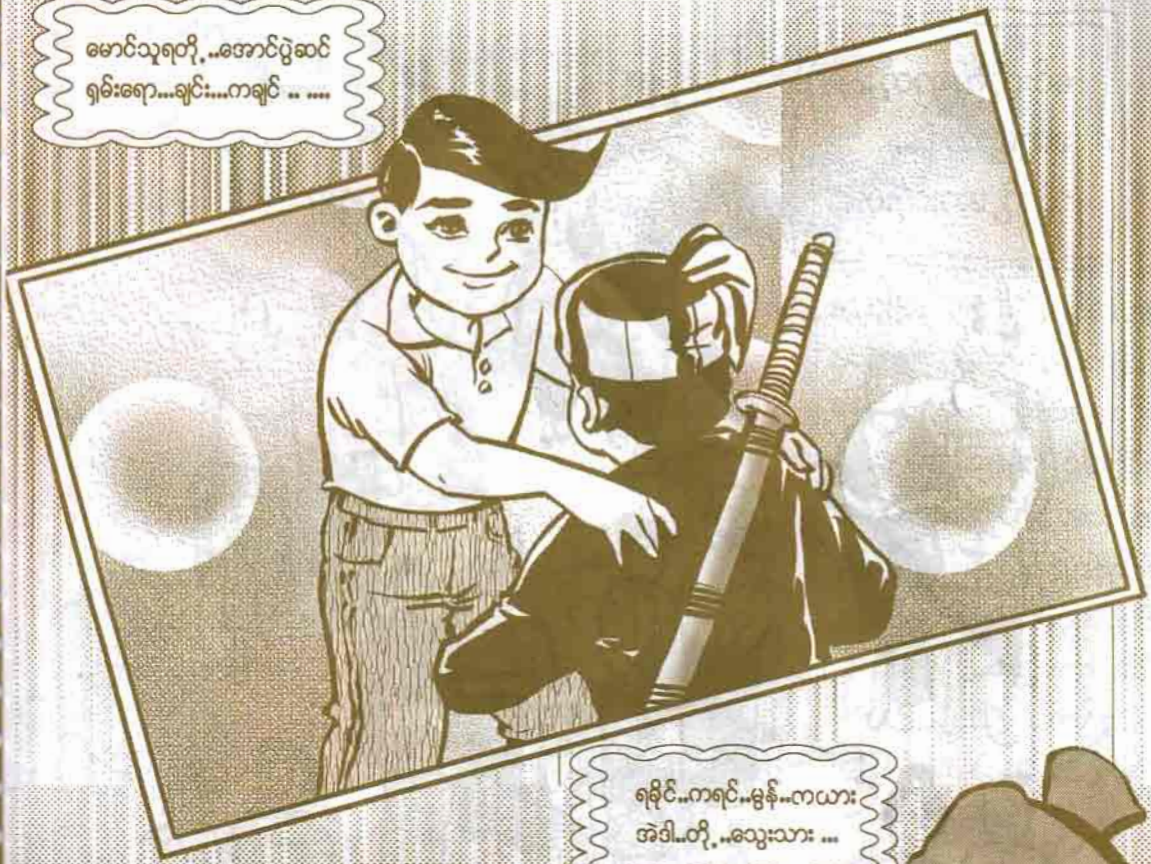

သုတို့...ဝိုင်းလို့...
ပြေးပြီဟေ့...
လူရိုင်း...မီးပြတော့

သွေးစည်းတယ်လေ...
တို့အင်အား...
တောင်ပေါ်...မြေပြန့်သား

မောင်သူရတို့...အောင်ပွဲဆင်
ရှမ်းဧရာ...ချင်း...ကချင်

ရခိုင်...ကရင်...မွန်...ကယား
အိဒါ...တို့...သွေးသား ...

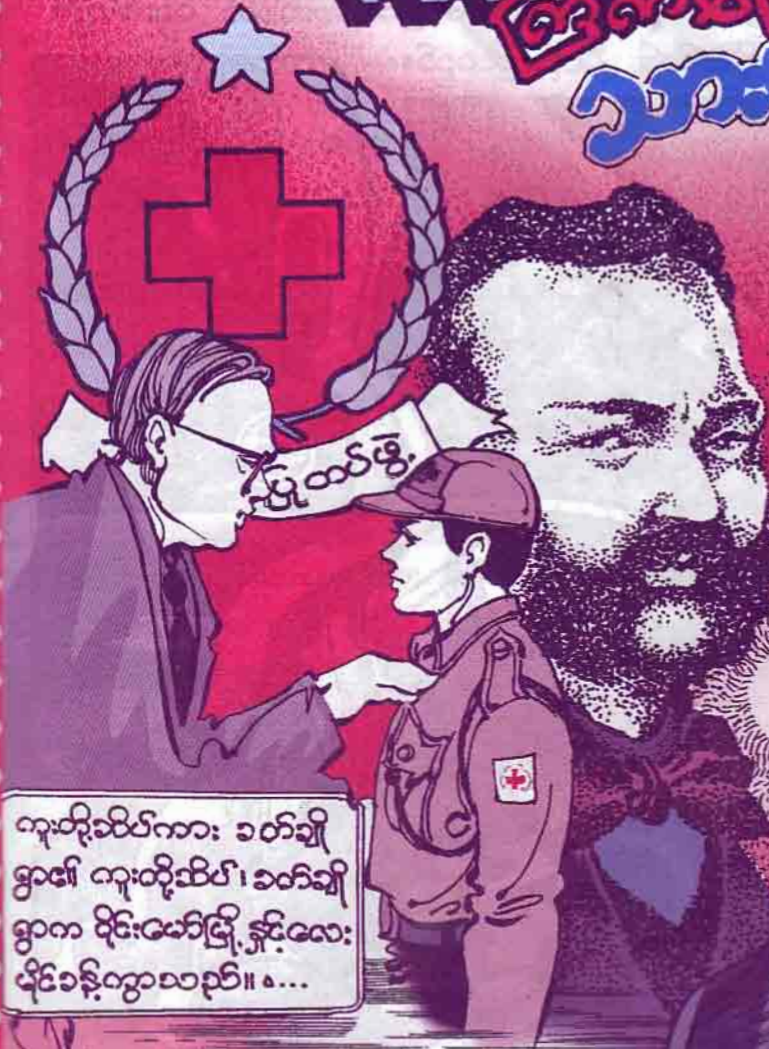
မင်းလိုက်ရှာတဲ့..
ဆွေမျိုးဟာ....
သူတို့အားလုံးပါ ...

ဇေဇေ ..ပြောတာ..မှတ်ပါဟေ့
တိုးလို့ ..ချစ်ကြပေ ..ဟေ့
တိုးလို့..ချစ်ကြပေ

ဝဏ္ဏဇာတိ ဩဂုတ်လ သရုပ်ဖော်

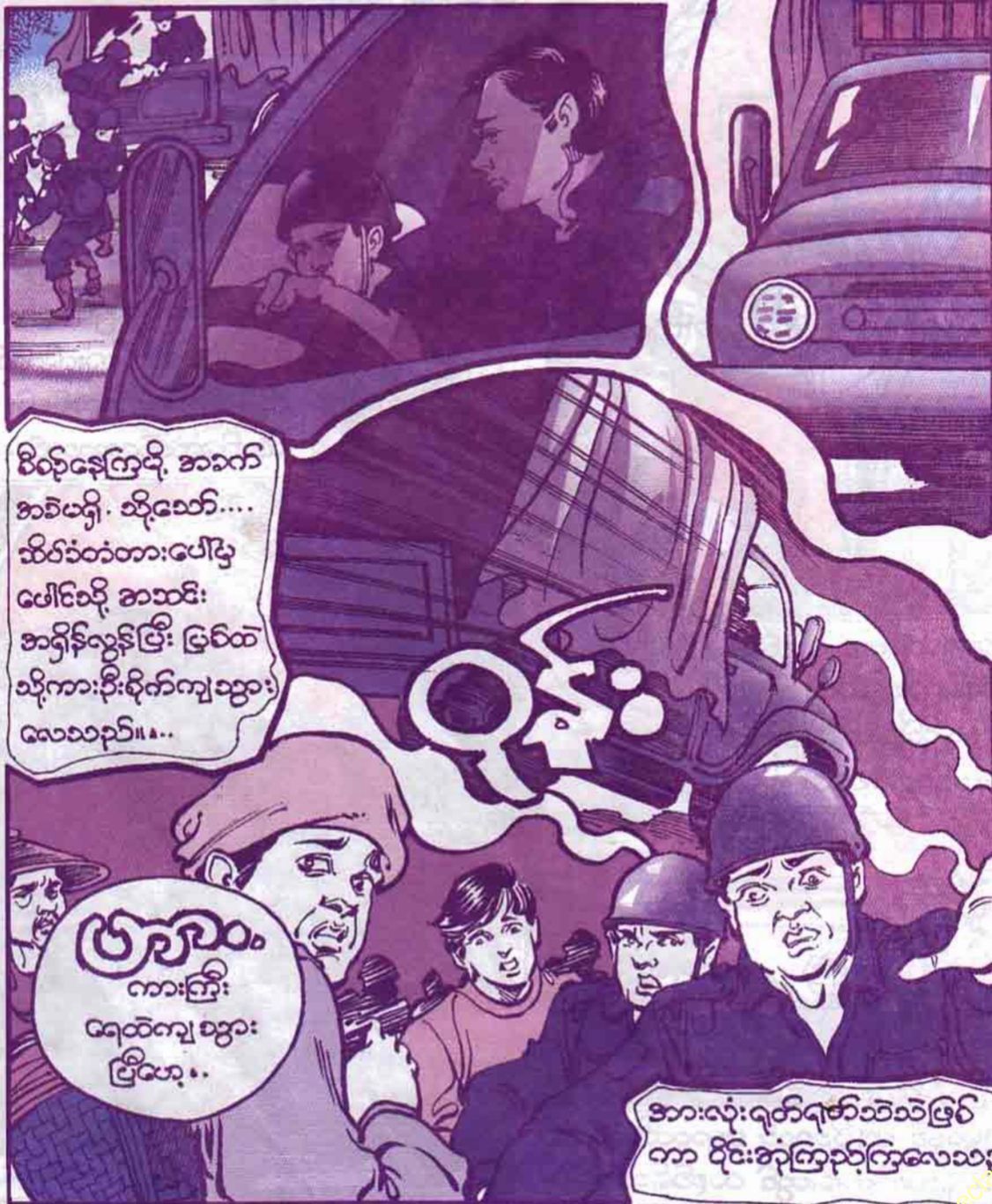

အချိန်ကား မွန်းယမ်းနှစ်
နဝါခန့်၊ နေသပင် ထွန်း
လင်းစွာတောက်ပလျက်၊
ကချင်ပြည်နယ် ဖြစ်ကြီး
နားစေသဖြစ်၍ အလွန်
ချမ်းစေးလျက်ရှိသည်။
ထိုအချိန်တွင် ကူးတိုဘိုပ်
သို့ စစ်ကားကြီးတစ်စီး
ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ကူးတိုဘိုပ်ကား ခတ်ချို
ရွာ၏ ကူးတိုဘိုပ်၊ ခတ်ချို
ရွာက ထိုးမော်မြို့ နှင့်လေး
မိုင်ခန့်ကွာသည်။

ထိုရွာနှင့် ထိုမြို့သည် ရောဝတီမြစ် ၏
အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ထောင်ရှိသည်။

ရောဝတီဖြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ ဖြစ်ကြီးနားဖြူရှိပြီး.. သွားလိုပါက ကူးတိုဆိပ်
မှ ဖေါင်ဖြင့် ကူးကြရသည်။ စစ်ကားကြီးသည် ဖြစ်ကြီးနားဘက် သွားမည်ဖြစ်၍
ရဲဘော်များ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ယာဉ်မောင်း နှင့် စက်ဖြင့်ရဲဘော်သာ ရှေ့ခန်းတွင်
ထိုင်ပြီး ဖေါင်ပေါ်သို့ ကားကိုတင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။...

မိရဲနေကြသို အခက်
အခဲမရှိ ဆိုသော်....
သိပ်ခံတံတားပေါ်မှ
ပေါင်စပို အဆင်း
အရှိန်လွန်ပြီး ဖြစ်ထ
သိုကားဦးစိုက်ကျသွား
လေသည်။...

ဟဟဟ
ကားကြီး
ရေထဲကျသွား
ပြီဟေ့..

အားလုံးရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်
ကာ ထိုင်းအုံကြည်ကြလေသည်။

ဟင်မောင်းရဲဘော်တင်လွှာ
ကားကြီးထိုးကျသွားသည်နှင့်
ကားထဲမှ အတင်းတိုးထွက်ကာ
ကျွမ်းဝတ်လာနိုင်သော်လည်း ...
ရဲဘော်ခင်မောင်အေးမှာ ကားထဲ
မှထွက်မရပဲ ကားနှင့် အတူ ရေ
အောက်အထိ ပါသွားလေသည်။

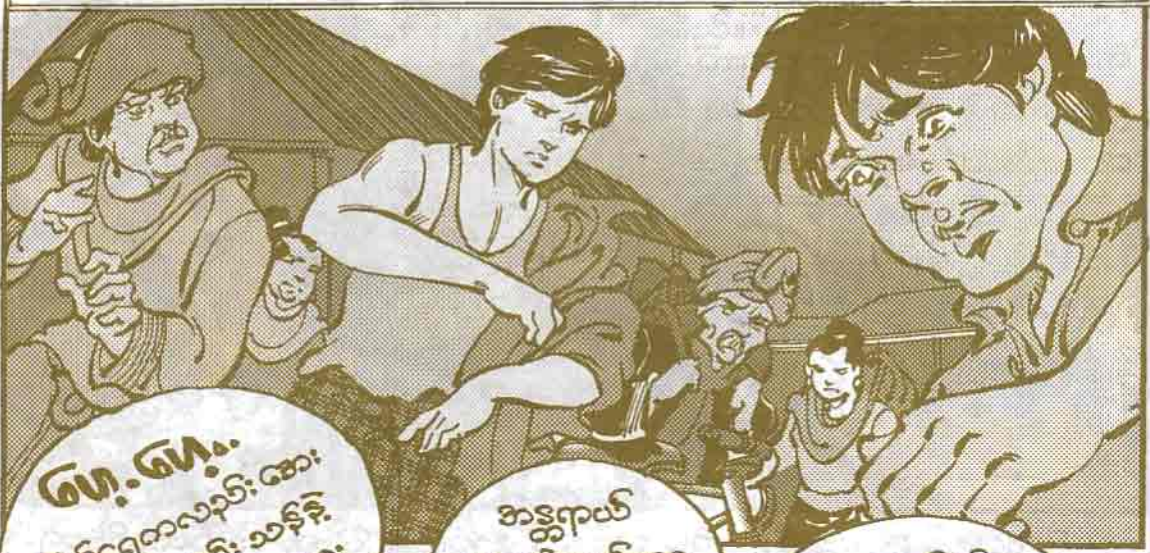
ရဲဘော်ခင်မောင်အေးမှာ ကားထဲမှ ထွက်ရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားသော်လည်း မရ-
ရဲအောက်ပေ ၂၀.တွင် ပက်လက်လန်နေသော ကားကြီးကိုသာ ဖြစ်နေရသည်။

အားလုံးရဲဘော်အ
တွက်ပူပန်နေသော်
လည်း စွန့်စား၍
တပ်မတော်သူ မရှိ-
ရဲကလည်းအေး
ရဲမီးကလည်းသန်
လှသဖြင့် အသက်နှင့်
ရင်ချပတ်စွန့်စားမှု
ကြီးဖြစ်လာကြောင့်
ပတ်သူမျှ မဝံ့ကြ..

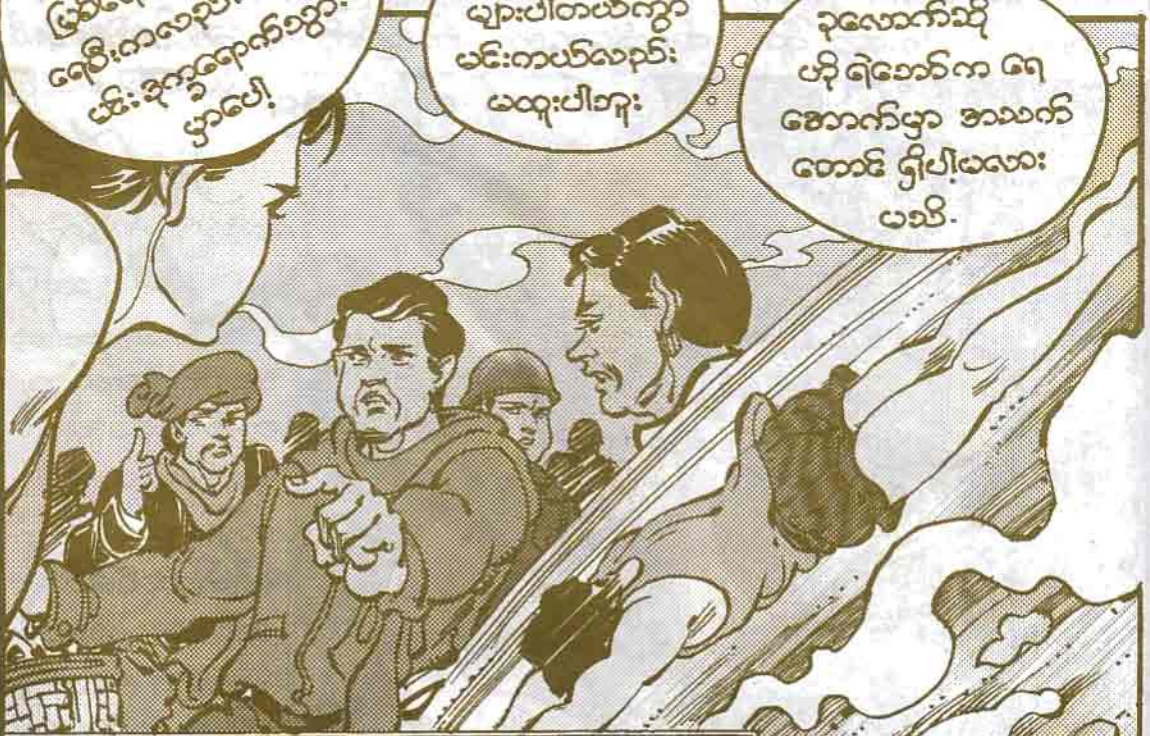
ထိုအခိုက် လူငယ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဝက်သီးကို အမြင်းစီးချွက် ရောက်
ရှိတော့ပြီး ကယ်ချွဲမဲ့ ရဲဘော်အဖြစ်ကို ကရုဏာ သက်ဝင်ကာ ကယ်ဆယ်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီ လုံချည်တို့ကို ခွတ်၍ ရေထဲဆင်းရန် ဟန်ပြင်လေရာ...

ဟေ့...ဟေ့...
မြစ်ရေကလည်း အေး
ရေစီးကလည်း သန့်နီ
အင်းဒိုက်ရောက်သွား
မှာပေါ့

အန္တရာယ်
များပါတယ်ကွာ
မင်းကယ်လည်း
မထူးပါဘူး

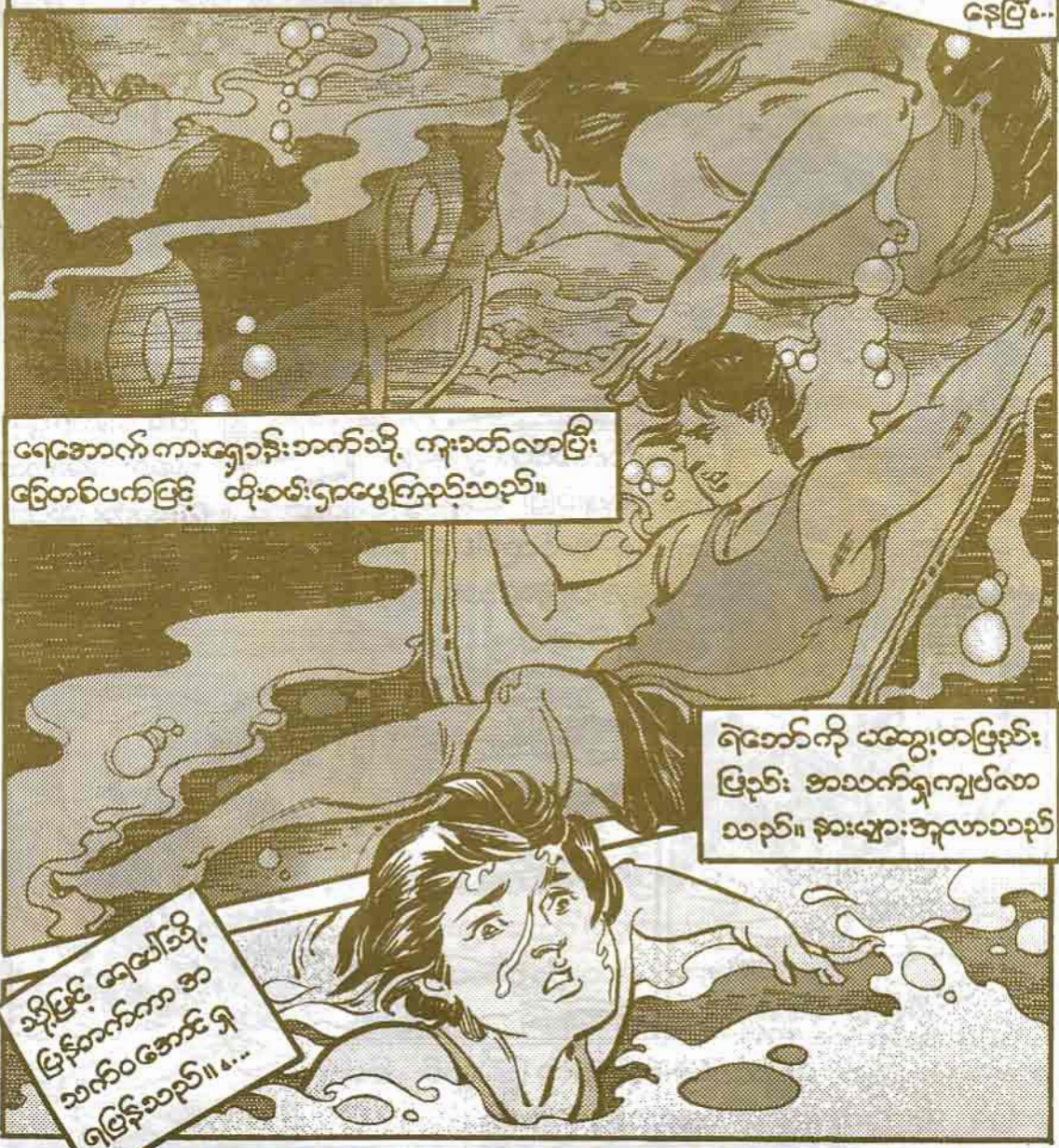
ခုလောက်ဆို
ဟိုရဲဘော်က ရေ
အောက်မှာ အသက်
တောင် ရှိပါ့မလား
မသိ

မည်ဆို မည်ပုံ ပြောဆို တားမြစ်ကြာစေသော်စေရင်း
လူငယ်က မယှ၊ ရေထဲ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။...

သူကား ရှမ်းလူမျိုးလေး- ၁၀-တန်း
ကျောင်းသား- အသက် (၂၀)ဝန်းကျင်
နာမည်က မိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်...
ဖြစ်ကြီးနားတွင် နေထိုင်ပြီး အဖော်
ဖြစ်သူက ခတ်ချိုရွာသို့ မိုင်းခေလိက်
သဖြင့် အခုလို ဆုံဆည်းကာ ကူညီ
နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။...

အမွန်လည်း ရေစီး
ကသန်သလို ရေက
လည်း ရေခဲရေတယူ
အေးမြနေ၏။ ရေစီး
သန်ချက်က ပက်
လက်နေသောကား
ကြီးပင် ရွေ့လျားစမြဲ
နေပြီ...

ရေအောက်ကားရှောင်ခွဲသက်သို့ ကူးခတ်လာပြီး
ခြေတစ်ပက်ဖြင့် ထိုးစမ်းရှာဖွေကြသည်။

ရဲဘော်ကို မတွေ့၊ တဖြည်း
ဖြည်း အသက်ရှူကျပ်လာ
သည်။ နားများအူလာသည်

သို့ဖြင့် ထုတ်သို့
မြန်သက်ကာ အ
သက်ဝအောင် ရှိ
ရပြန်သည်။ ။...

နောက် ခုတ်ယာခါကြိမ် ရေအောက်ပေါ်မြန်သည်။ ရှေးနည်းအတိုင်းကားရှေ့သန်းကို ဖြေတစ်ဖက် ထိုးသွင်း ရှာဖွေခြင်းရာ...။

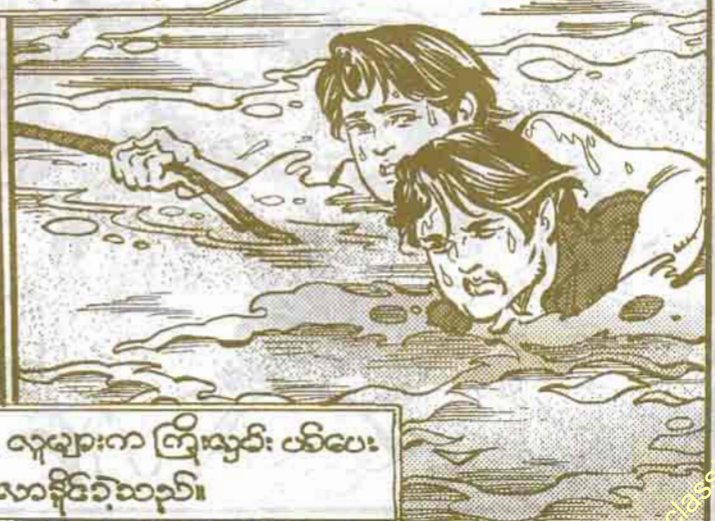
ဟော့...ဟော့...

ဟော့... သက်ရောက်နေ ပါလား...

ကားထဲမှ ရဲဘော်ကို ခက်ခဲစွာ ထုတ်ယူပြီး ရေပေါ်သို့ မြန်တက် လာခဲ့သည်။

သုခသည်ယခင်က ငွက်များ ရောက်၊ ရှေးခဲပြီး ယခုလည်း ရောဝါမှ နှလုံးထဲခါးပျောက် သည်မှာ မကြာသေးသဖြင့် အားနည်းနေရာ...။

ယခုလို အေးမြ သောရေထဲတွင် နှစ်ကြိမ်ထိုင်ရေ လုပ်ဆင်းရသဖြင့် လည်း အေးဟိုက် ပြီးလက်ပမ်းကျ လာသည်။...။

ကံအားလျော်စွာ ဖော်ပြပါပြီ လူများက ကြိုလွှမ်း ဟိပေး သဖြင့် ထိုကြိုးကိုခွဲကာ ကူးလာနိုင်ခဲ့သည်။

ဖေါင်းနားရောက်သော် လူများက ခဲဘော်ကို သိတတ်ကြသည်။ မေ့မြောနေသော ခဲဘော်ကိုသာ မိုင်းဂရုဏ်နေကြပြီး လက်ယံးကျနေသော မိုင်းအောင်လှိုင် ဖြင့်ကိုမူ ကရုဏာမပြုဘဲ...

သူလည်း အားတမ်းကာ အနိုင်နိုင် ကြိုးစားပြီး တွယ်တက်လာခဲ့ရသည်။ ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ အသက်ကောင်း ရွာပင် မရှုနိုင်အောင် မော့မင်းနေပြီ။

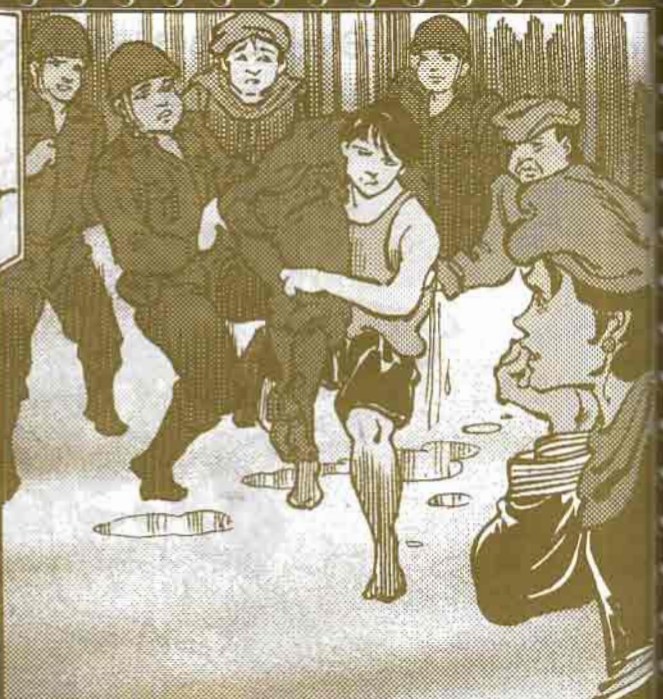
သို့သော်...အသေ မပြုနိုင်သေး... ခဲဘော်ရှိရာ မြေ သွားပြီး...

ဖယ်ပေးကြပါ။
ဖယ်ပေးကြပါ။
ကွန်တော် ကြက်ခြေနီ တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပါ။
ယူနိုက်တက် ကွန်တော် ဖြစ်ပါရအောင်...

မိုင်းအောင်လှိုင် ဖြင့်က ခဏချီ ခုနစ်ကမ္ဘာ ကျောင်းကြက် ခြေနီတပ်ဖွဲ့ကို ဝင်ထားသူဖြစ် သည်။...

ထို့ကြောင့် ရေနစ်နေသူ ခဲဘော်အား
ရှေးဦးသူနာပြုရန်ပုဒ်များ ပျိုးပုံဖြင့် ပြုရ
သည်။ လူနာကို ရေအောက်မှ ခဲရာ
ခဲဆစ် ကယ်ဆယ်ပေးရန်အတွက် ဖြေပေါ်
တွင်လည်း ကြိုးစားပမ်းစား ကယ်
ဆယ်ရပြန်သည်။ ။...

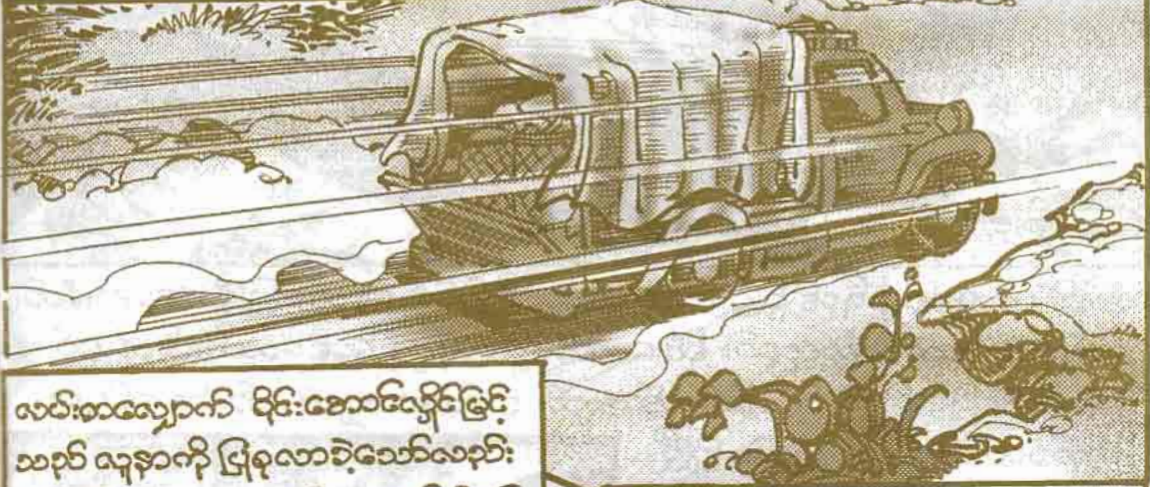
ပါးစပ်ထိမှ ရေများ အန်ကျလာသည်။
အန်ဖတ်များလည်း ပါသည်။ စစ်ဗိုလ်မင်း
မိတ်များပင် ထွက်ကျလာသည်။ ပါးစပ်
ချင်းတော့ကာ အဆုတ်အတွင်း လေမှတ်
သွင်းနည်းဖြင့် အသက်ရှူလာအောင်ကြိုး
စားရပြန်သည်။ လူနာကား သတိမရသေး
အသက်မျှင်းမျှင်းတော့ ရှိလာသည်။ ။...

လူနာကို
ဆေးရုံအဖြစ်ပို့ဖို့
မိစဉ်ကြပါ...
ခင်ဗျာ...

ရဲဘော်တစ်ယောက် နှင့် အခြားရဲဘော်တစ်ဦးအကူ
အညီဖြင့် လေးမျက်ခန့် ဝေးသည့် ဝိုင်းမော်ဆေးရုံ
သို့ လိမ္မော်သီးများတင်လာသည့် ကုန်ကားကြီး
ကို အကူအညီတောင်းကာ သွားရသည်။...

လမ်းစာရွက်ကို မှိုင်းဆောင်လျှင်ဖြင့်
သုဉ်းလူနာကို ပြုစုလာခဲ့သော်လည်း
ရဲဘော်လူနာမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း
မသိ။ နောက်မှ ရဲဘော်သစ်မောင်အေး
ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။...

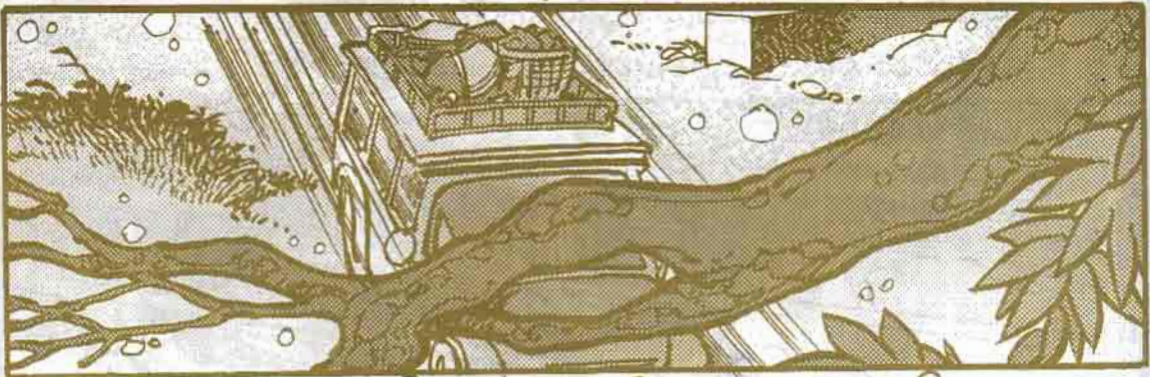
ကုန်ကားကြီးမှာတုန်းနှေးနှေး ပြန်နေ
သဖြင့် လမ်းတွင် ဂျင်ကားတစ်စီးကို
အကူအညီ တောင်းကာ ပြေးထိုးပြီး
ရပြန်သည်။

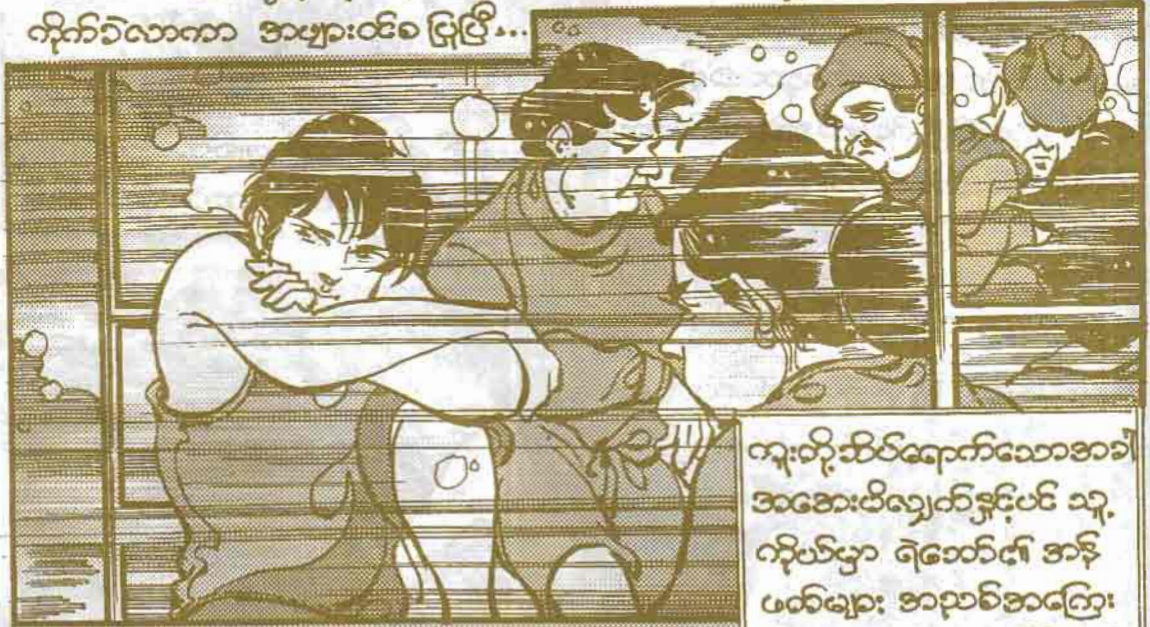
ဆေးရုံသို့ လေးနာရီ
ကျော်ကျော်မှ ရောက်
သွားကြသည်။...

လူနာကို ဆေးရုံသို့ ထပ်ပို့ခဲ့ပြီး သတင်း၊ သတင်းများနှင့် ထပ်မံတော်မူ တာဝန်ရှိသူများထံ အပ်နှံကာ စိတ်ချရမှု သတ်ချိုးမှုတို့ ဆက်လက် ကူးပြောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။...

အချိန်က ဂျ:ဝဝနာရီခန့် ရှိပြီ။ ဆေးရုံရောက်ပြီး ပြန်၍ နေထိုင် ပြုပြင် အစားအသောက် လာရင်း အကဲပိုလာသည်။ မိုးဒေသလွှဲပြောင်းမှု ရေဒီယိုဘက်သို့ တိုက်ရင်း ကျယ် လက်ပြတ် နှင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးချွတ် ကိုယ်လက်များ ကိုက်ခိုက်လာကာ အများစု ပြုပြင်...

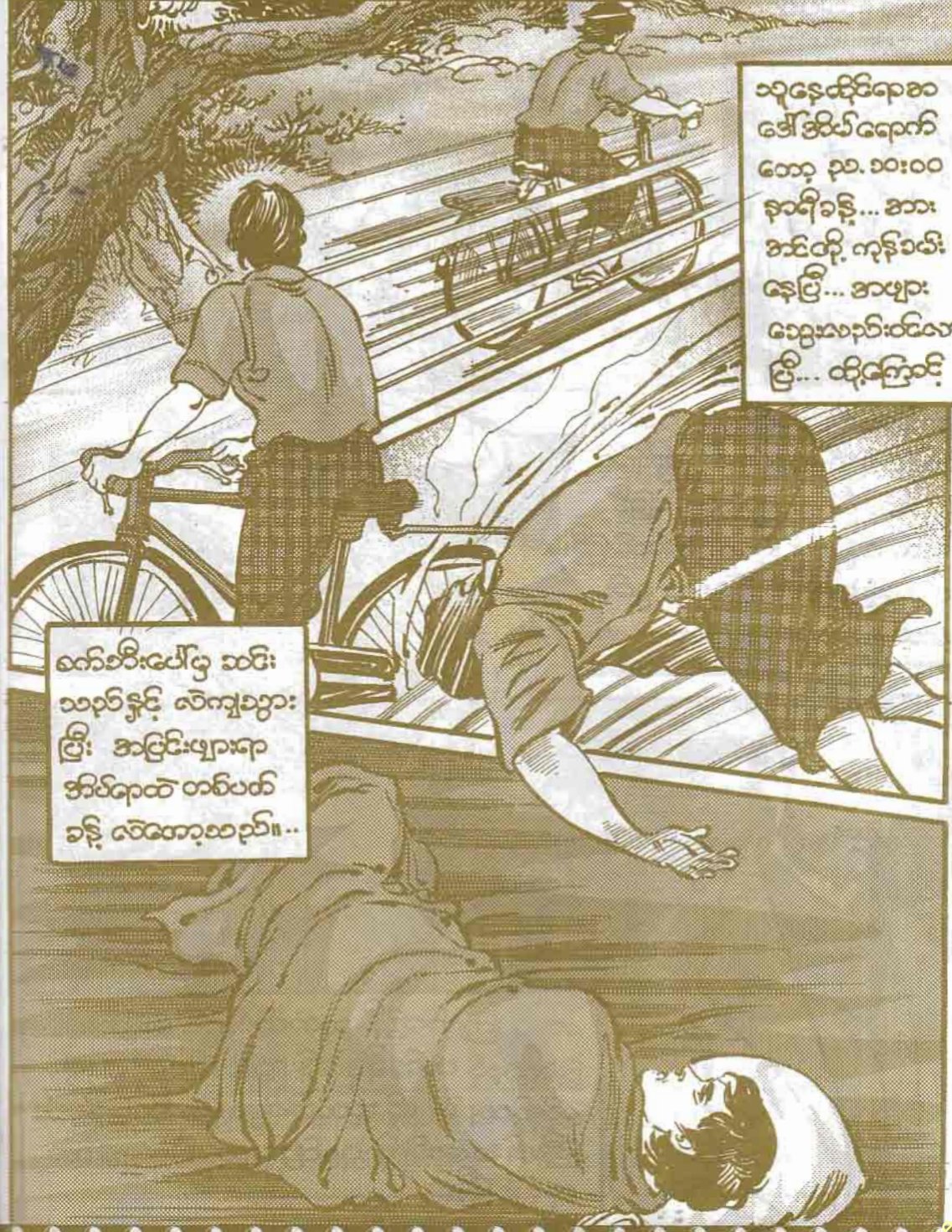
ကူးတို့ ဆက်ရောက်သောအခါ အစားအသောက်နှင့်ပင် သူ့ ကိုယ်မှာ ရဲဘော်၏ အန် ပတ်များ အသစ်အကြွေး များ ပေးကျနေသဖြင့် ဖြစ် ထိခင်းကာ ရေချိုးရပြန် သည်။ ထို့နောက် အဝတ် အစားအသောက် အစားအသောက် ပြုပြင် နားအပ်ပေးပြီး ကူးခဲ့ရသည်။ ...

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ခြောက်ရိုးခန့်
လေးသော ဖြစ်ကြီးနားဖြူသို့ စက်ဘီးမီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

သုနေထိုင်ရာအ
ဖေါ်ဒိပ်ရောက်
တော့ နှစ် ၁၀၀၀
နာရီခန့်... အား
အင်တို့ ကုန်ခမ်း
နေပြီ... အဖျား
သွေးသွေးဝင်လာ
ပြီ... ထိုကြောင့်

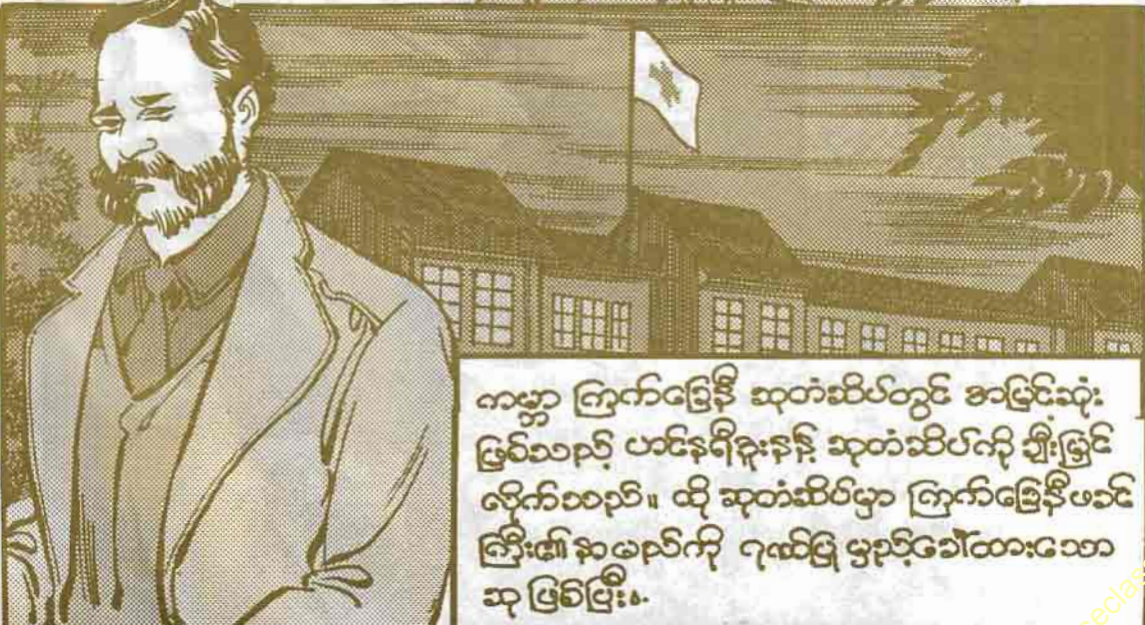
စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်း
သွားနှင့် လေကူသွား
ပြီး အငြင်းဖျားရာ
အိပ်ရာထဲ တစ်ပတ်
ခန့် လေတော့သည်။...

အဖျားပျောက်မှ ဖြစ်ပျက်ပုံအသုံးစုံကို ကြွက်ခြေနီ တပ်ခွဲမှူးထံ အစီရင်ခံစာ
ရေး၍ တင်ပြရာ တပ်ခွဲမှူးက ထပ်မံ စုံစမ်းပြီး ဖြန့်မာနိုင်ငံ ကြွက်ခြေနီ အသင်း
ချုပ်သို့ တင်ပြသတည်း။ ။...

ရိုင်းကိုလည်း တပ်ကြပ် အဆင့်မှ
တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်
ပေးလိုက်ပြီး ကမ္ဘာ့ကြွက်ခြေနီ
အသင်းသို့ တင်ပြရာ... အသင်းကြီး
က ထူးခြားခွင့်မြတ်သော ဇွဲမီး
ဆောင် မှုအတွက် ...

ကမ္ဘာ့ ကြွက်ခြေနီ ဆုတံဆိပ်တွင် အမြင်ဆုံး
ဖြစ်သည့် ဟင်နရီဇူးနစ် ဆုတံဆိပ်ကို ချီးမြှင့်
လိုက်သည်။ ထို ဆုတံဆိပ်မှာ ကြွက်ခြေနီမင်း
ကြီး၏ နာမည်ကို ဂုဏ်ပြု ဖွဲ့စည်းခေါ်ထားသော
ဆု ဖြစ်ပြီး။

သုတစ်ပါးအကျိုးကို
ကိုယ်ကျိုးရွေးကာ သက်
စွန့် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်
သူများအား လူမျိုးဘာသာ
အသင့်အတန်းမရွေး ဇေး
အပ်သောဆုဖြစ်သည်။

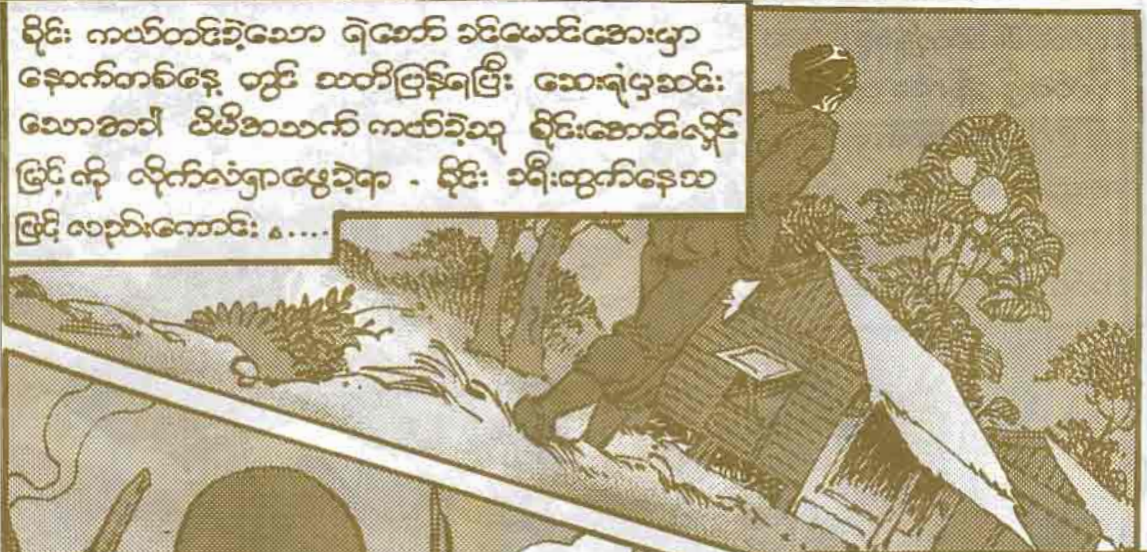

ထိုဆုကို ၁၉၇၇-ခု ဇန်နဝါရီလလ
တွင် ရုစေးနီးယား ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတနိုင်ငံ သူခေါ်ရက် မြို့၌ ကျင်း
ပသော ၂၃-ကြိမ်မြောက် အပြည်
ပြည်ဆိုင်ရာ ကြောက်ရွံ့နိဒါးသံ
တွင် ပေးအပ်ခဲ့သည်။...

၁၉၆၉-ခုနှစ်တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ၁၉၇၇-အထိ ပုဂ္ဂိုလ်(၁၃)ဦးကိုသာ
ပေးအပ်ခဲ့ပြီး ခိုလှုံရေးနှင့် ဌာ အလုပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။...

မိုင်း ကယ်တင်ခဲ့သော ဂျီဆော် ဆင်မောင်အေးမှာ
 နောက်တစ်နေ့ တွင် သတိပြန်ရပြီး သော့ချ်ဌာဆင်း
 သောအခါ ဗီမိအသက် ကယ်ခဲ့သူ မိုင်းအောင်လှိုင်
 ဖြင့်ကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရာ - မိုင်း သိမ်းထွက်နေသ
 ဖြင့် လေ့တင်းကောင်း ။.....

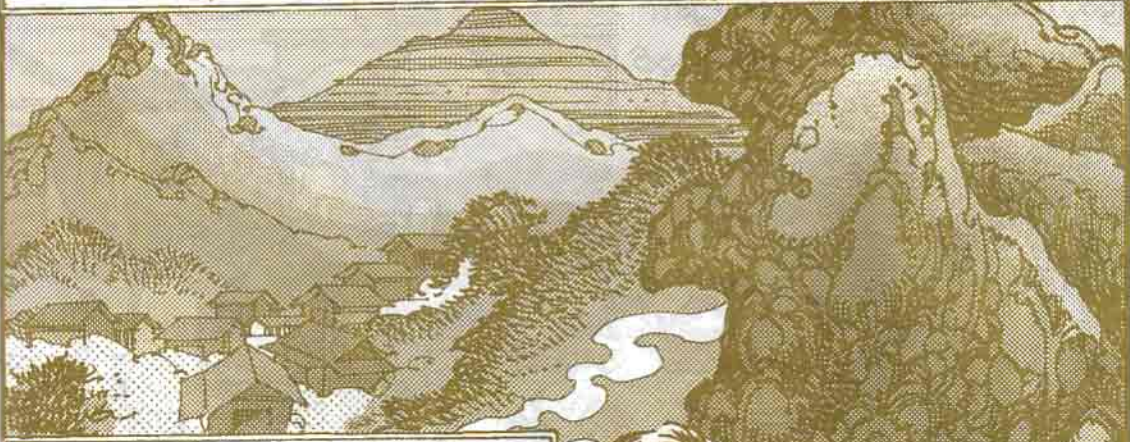
ထပ်မံ ဂျီဆော်မှာလည်း
 ရွှေတန်းစပ်မျက်နှာထွက်
 ရပြန်သဖြင့် ဆော့တွေးခဲ့
 ကြပေ...

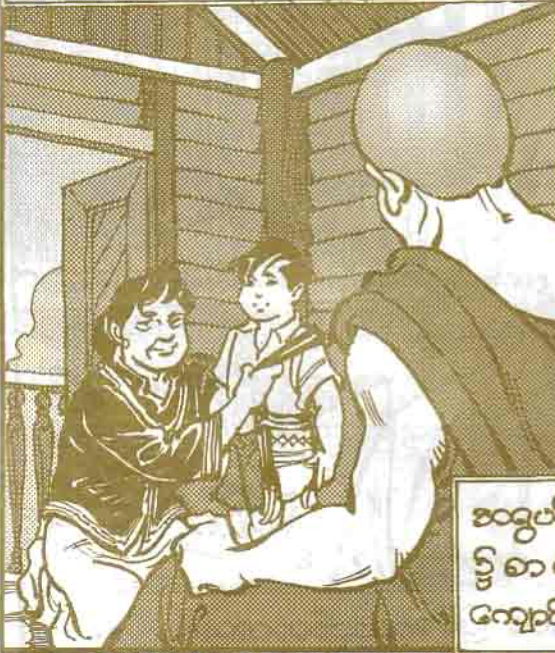
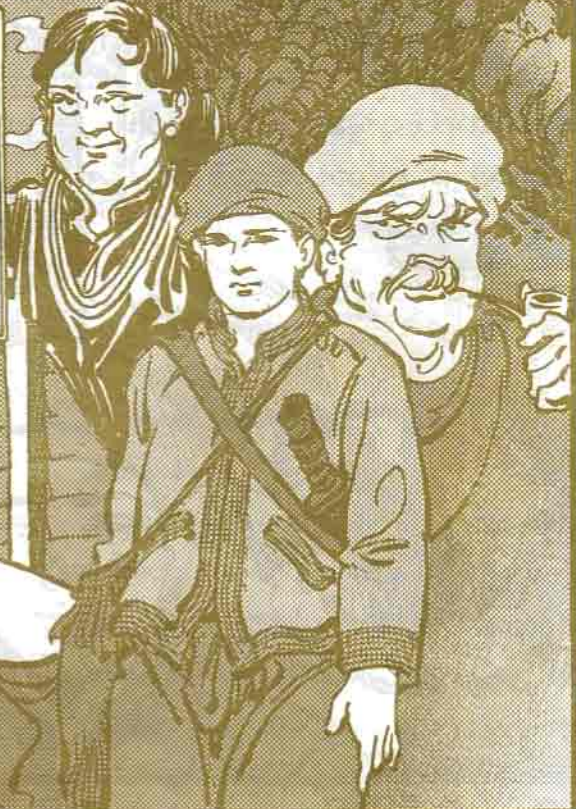
မိုင်းအောင်လှိုင်ဖြင့်
 ဟင်းနုရိုးနုနု ဆုတံဆိပ်
 ရရှိကြောင်း ကြေညာ
 သက် ပေါ်ထွက်လာပြီး
 ၄ ဆုံတွေကြာရသတည်း။
 အသက်သောင်ကျေးဇူး
 ရှင်ကို ကျေးဇူးကောင်း
 ဆိုပြီး တတ်နိုင်သမျှလေး
 နှင့် ကျေးဇူးသပ်ရှာသတည်း။

မိုင်းအောင်လှိုင်မြင့် ကား ၁၉၅၆ ခုတွင် မွေးဖွားကာ ခဲစက်ခင်းမောင်အေး အသက်
 ကို ကပ်တင်ချိန်တွင် အသက် (၂၀) အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ မိုင်းသုန်
 မြစ်ကြီးနား မြို့မှ ၄၈ မိုင်ကွာဝေးသော ခေါင်ပျားရွာ ဇာတိ...

မိဘနှစ်ပါးမှာ ရှမ်းလူမျိုးများဖြစ်၍
 ကောင်သူများဖြစ်သည်။ ဦးထင်မောင်
 ဒေါ်မယ် ၁ ယောက် မွေးဖွားသည်။ ဒေါ်မယ်
 ၁၁ နှစ် မိုင်းကို မွေးပြီး ၁၀ နှစ်ကြာ
 တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေရာ အဘိုး အဘွား
 တို့လက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

အထွယ်ရောက်သော် ရှမ်းဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
 ဌာနာ ခံသင်ခဲ့ပြီး တာလောကြီးမှာ အလုပ်တန်း
 ကျောင်းတွင် သူနာတန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့သည်။

ထိုနောက် မြစ်ကြီးနား အထက်တန်း ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ စာသင်လေရာ အားလပ်ချိန်များတွင် လေဟာ ခြံကုန်၊ တပုဒ်ပင် အငှားတက်ခြင်း၊ ဆိပ်ကမ်း၌ ကုန်ထမ်းခြင်းတို့ကိုလုပ်ရင်း ကျောင်းခရိုက် ဌာနဗွေခဲ့ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ အလုပ်တစ်ဖက်ဖြင့် ပညာဆည်းပူးနေစဉ် သူတစ်ပါး အထက်ကိုခွန်စား ကယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနောက်မြန်မာနိုင်ငံ ကြွက်ခြေခံအသင်း ၌ နေ့စားအကူ စာရေး အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း အခြေခံပညာ အထက်တန်းစာမေးပွဲဖြေရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

မိုးအောင်းလွှဲမြင့်ကား ခုခံအသက်ကို ကယ်တင် ခြင်းတည်းဟူသော အမွှေးမြတ်ဆုံးအလုပ်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဌာနဗွေသော လူငယ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်ဟုကား။

မြန်မာနိုင်ငံ ကြွက်ခြေခံအသင်း

ဂုဏ်ရှိန်မောက်သောဘုရင်နှင့် ပညာရှိအမတ်

ထူးမမ(ပေါင်)

ရှေးသရောအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရှိ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးထံတွင် ဉာဏ်ပညာအရာ၌ ထင်ရှားကျော်စောသောပညာရှိအမတ်ကြီးတစ်ဦးရှိလေသည်။တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါစုံလင်သောအခါ ဘုရင်ကြီးက ထိုအမတ်အား...

“လောက၌ မည်သည့်အရာသည် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သနည်း”

ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ လောက၌ ကံတရားသာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ကံကြီးသူကို မည်သူကမှ ကျော်လွှား၍မရပါ။ လောကတွင် လူတို့သည် ကံကြောင့်ပင် ကြွယ်ဝချမ်းသာကြပြီး ကံနည်းသူတို့မှာမူ ချိုင့်ဆင်းရဲကြပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်သည်လည်း ကံကြောင့်သာလျှင် ယခုကဲ့သို့ ရွှေစည်းစိမ်ကို ခံစားနေရသည်မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် လောကတွင် ကံသည်သာ အရေးကြီးဆုံးဟု အကျွန်ုပ်ဖြေဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

ဟု ပြန်လည်လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် အမတ်ကြီး၏လျှောက်တင်ချက်ကို သဘောတော်မတွေ့ဘဲနေ၏။ မိမိဘုရင်ဖြစ်ရသည်မှာ ကံကြောင့် ဆိုခြင်းကို လက်မခံလိုပေ။ မိမိရွှေနန်းစည်းစိမ်ကိုရသည်မှာ မိမိ၏ထက်မြက်သောပညာစွမ်း၊ ရဲရင့်သောသတ္တိစွမ်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုမှတ်ယူထားသည့်အတွက် အမတ်ကြီး၏အခြေစကားကို မည်သို့မျှ မကျေနပ်နိုင်ပါချေ။ သို့ဖြစ်၍-

“ကောင်းပြီအမတ်ကြီး၊ သင်၏ အမတ်ရာထူးကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ပေးပါလျက်၊ သင်က ကံပေး၍ရသည်ဟု ထင်မှတ်ချေသည်မဟုတ်လော။ ယခု သင့်အား အမတ်ရာထူးမှ ပယ်ချပေအံ့၊ သင်သည် ယနေ့ကစပြီး နန်းတော်သို့ အဝင်အထွက် မပြုရတော့ပြီ”

ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်လေတော့သည်။

အမတ်ကြီးလည်း မည်သို့မျှ လျှောက်တင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဘုရင်ကြီးအား အရိုအသေပြုကာ နန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

...

ဘုရင်ကြီးသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သူမွေးနေ့တွင် အလှူဒါနအကြီးအကျယ်ပြုလေ့ရှိသည်။ ယခုနှစ်ကျင်းပမည့်မွေးနေ့အလှူပွဲတွင် လှူငှက်လက်ဆောင်များ ထည့်သွင်းရန် စီစဉ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် ရွှေဖရုံသီးအလုံးကြီးကြီးထွားထွား ၁၀ လုံး၏ အတွင်းရှိအသားနှင့် အူတိုင်တို့ကို ထုတ်ယူစေပြီး ထိုရွှေဖရုံသီးကြီးများထဲ၌ ရွှေဒင်္ဂါးများ အပြည့်ထည့်သိပ်စေသည်။ ထို့နောက် ဟန်မပျက် ပကတိအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်၍ပိတ်ထားစေသည်။

ယင်းသို့ စီမံထားသည်ကို အထူးလှူငှက်ထားကြရန် မင်းချင်းတို့အား မိန့်မှာထားသည်။ အလှူတော်ရက်သို့ရောက်သောအခါ လာသမျှပရိသတ်တို့အား

စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ဒါနပြုကျွေးမွေး၏။ ပြီးလျှင် ရွှေဖရုံသီး ၁၀ လုံးအား လာသမျှပရိသတ်ထံမှ အိုမင်းမစွမ်းရှိသူတို့ထံ ဝေငှလိုက်လေ၏။

အိုမင်းမစွမ်းရှိသူတို့သည် ဘုရင်ကြီးချီးမြှင့်သော ရွှေဖရုံသီးကို အလိုမရှိကြချေ။ သို့ဖြစ်၍ နန်းတော်မှ အိမ်သို့ပြန်လာရာ လမ်းခုလတ်တွင် တွေ့သမျှလူတို့အား ရွှေဖရုံသီးကိုရောင်းရန် ပြောဆိုကြသည်။ လမ်းပေါ်ရှိလူအများသည် တန်ဖိုးမြင့်၍ရောင်းချသော ထိုရွှေဖရုံသီးတို့ကို မဝယ်ကြချေ။ ရာထူးမှ ပယ်ချခံထားရသောအမတ်ကြီးသည် ဘုရင်ကြီးက ထိုသို့ ရွှေဖရုံသီးများရောင်းချနေသော လူအိုတို့ထံသွား၍ ကျသင့်နှုန်းထားအတိုင်း ပေးချေကာ ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

အမတ်ကြီးသည် ထိုရွှေဖရုံသီးတို့ကို မီးဖိုချောင်တစ်နေရာတွင်ထားကာ အိပ်ရာဝင်လေ၏။ အိပ်ရာထဲတွင်အမတ်ကြီးသည် ထိုရွှေဖရုံသီးများအကြောင်း တွေးတောရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ညသန်းခေါင်လောက်တွင် မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီမှ “ချွတ်ချွတ်ချပ်ချပ်” ဆိုသည့်အသံများကို ကြားရ၍ အမတ်ကြီးသည် ထိုနေရာကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

အမတ်ကြီးထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါလူကြီးပေါင်လုံးနီးပါးရှိသည့် မြွေကြွက်ကြီးများက ရွှေဖရုံသီးများကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အမတ်ကြီးကို မြင်လျှင် မြွေကြွက်ကြီးများအလှူအယက်ထွက်ပြေးသွားကြကုန်သည်။ အမတ်ကြီးသည် မြွေကြွက်ကြီးများကို ကိုက်ဖဲ့ထားသော ရွှေဖရုံသီးများကို သိမ်းဆည်ရန် သေချာကြည့်လိုက်သောအခါ ထင်မှတ်ထားသလို ရွှေဖရုံသီးအပိုင်းအစများမဟုတ်ဘဲ ရွှေဒင်္ဂါးများဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ အမတ်ကြီးလည်း ဘုရင်ကြီး၏လျှို့ဝှက် အလှူဒါနကို သဘောပေါက်သွားသည်။ နောက်နေ့ မနက်တွင် အမတ်ကြီးသည် ရွှေဖရုံသီးတစ်လုံးစာ ရွှေဒင်္ဂါးတို့ကို ရောင်းချပြီး ကြီးကျယ်သောအလှူကို ပြုလေ၏။ များစွာသောပြည်သူပြည်သားတို့သည် နှစ်ထောင်းအားရစွာဖြင့် အမတ်ကြီး၏အလှူသို့ လာကြသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်သောအလှူပွဲ အကြောင်း ဘုရင်ကြီးရွှေ့နားတော်သို့ ပေါက်ကြားသွားလေသည်။ အလှူပြုသူမှာ အမတ်ကြီးဟုသိလျှင် ဘုရင်ကြီးသည် အမတ်ကြီးအား အခေါ်လွှတ်စေသည်။

အမတ်ကြီးလည်း အသာတကြည်ပင် နန်းတော်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ များစွာသော လူထုကြီးလည်း အမတ်ကြီး၏အနောက်သို့ သိလို၍လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ နန်းတော်တွင်းသို့ရောက်လျှင် ဘုရင်ကြီးသည် ဦးစွာ မိမိသိလိုသည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းလို၏။

“အမတ်ကြီး... အချို့သောသူတို့သည် ရာထူးစည်းစိမ်မှ ချထားခြင်းခံရလျှင် ညှိုးငယ်နွမ်းပါး၍ ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ရပေသည်။ အသင်ကား ယခု ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်ပြီးဖြစ်ပါလျက် ထူးထူးခြားခြားအလှူကြီး အတန်းကြီးကို ပြုနိုင်၏တကား။ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသနည်း”

“မှန်လှပါ... အရှင်မင်းမြတ်၊ အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်နှင့် ရာထူးစည်းစိမ်တို့ကို ခံစားရသူတို့သည် ရာထူးဂုဏ်ရှိန်မောက်ကြပါသည်။ ရာထူးစည်းစိမ် ချွင်းနွမ်းပါးသူတို့အပေါ် အထင်သေးအမြင်သေး ရှိတတ်ပေသည်။ အမှန်စင်စစ်တွင် ယင်းသို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အထင်သေးမှု မပြုအပ်ပေ။ ကံအကျိုးပေး ကောင်းလျှင်မည်သူမဆို အောင်မြင်ကြီးပွားတိုးတက် နိုင်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေသည်”

ပညာရှိအမတ်သည် ထိုသို့လျှောက်လျှင် ဘုရင်ကြီးကမိမိအားရာထူးဂုဏ်ရှိန်မောက်သည်ဟုစောင်း မြောင်းပြောဆိုသည်အထင်ဖြင့် အမျက်တော်ရှလေသည်။

“ဟယ်... အမတ်စုတ်၊ သင်သည် ငါ့အား ရာထူးစည်းစိမ် မာန်တက်သည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုသည်။ ငါ၏ ချမ်းသာစည်းစိမ်ကိုလည်း ကံအကြောင်းတရားကြောင့်ဟု ဆိုပြန်လေပြီ။ သင့်ထံ ခိုင်လုံသော အကြောင်းရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိပါ၏လော၊ ငါ့အား ပြောပါလေ”

ထိုအခါ အမတ်ကြီးလည်း မဆိုင်းမတွပင် ပြန်လည်လျှောက်ထားလေ၏။

“မှန်ပါအရှင်မင်းမြတ်... အရှင်သည် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါက သတ်စေဟု အမိန့်ချထားပြီးသော်လည်း ကြီးမားသောကံတရားကြောင့်သာလျှင် သေမည့်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့်အပြင် ယခုကဲ့သို့ ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် အကျိုးပေးကောင်းလျှင်မည်သူမဆိုကြီးပွားတိုးတက် နိုင်မည်မှာ ဓမ္မတာဟု ကျွန်ုပ်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်”

ထိုအခါမှ ဘုရင်ကြီးလည်း မိမိအမှားကိုသိကာ သံဝေဂရလေသည်။ ထို့နောက် ပညာရှိအမတ်ကြီးအား တောင်းပန်လေတော့သည်။ အမတ်ကြီးလည်း ခွင့်လွှတ်သဖြင့် ဘုရင်ကြီးသည် မိမိအပါးတွင် အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းများပေးရန် ပညာရှိအမတ်တာဝန်ကို ပြန်လည်ချီးမြှင့်၍ ဆုလာဘ်များစွာတို့ကိုလည်း ပေးအပ်လေတော့သည်။

ထူးမမ(ပေါင်)

ငန့် ငဒါ

နန္ဒာမိုးကြယ်

ဟိုး... တစ်ခါတုန်းက တောရွာနေပုဒ်ကလေး တစ်ခုမှာ ဖိုးထင်ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ သူ့မိသားစုမှာ အဖေမရှိတော့ပါဘူး။ အမေနဲ့ အတူ ဘဝကို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဖြတ်သန်းနေရတာနဲ့ အမျှ ကျောင်းနေသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်လာတာ တောင် ကျောင်းမနေခဲ့ရပါဘူး။ စာမတတ်ပေမတတ် ဘဝကို ဖြတ်သန်းရင်း ကာလသားပေါက်အရွယ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်ပေါ့။

ဖိုးထင်ဟာ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝနဲ့ နေ ထိုင်ရင်း တစ်နေ့မှာတော့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ တယ်ဆိုပဲ။

“အင်း... သည်ရွာမှာ သည်လိုပဲ ရရစားစားဘဝနဲ့ နေသွားရင် ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ လူ တွေပြောပြောနေကြတဲ့ “တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်း မဖြစ်” ဆိုတဲ့ထုံးကို နှလုံးပိုက်ပြီး မြို့တက်တက်လို့ အလုပ် လုပ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ဒါနဲ့ပဲ အမေဖြစ်သူကိုခွင့်ပန်လို့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ရွာငယ်နေပုဒ်ကလေးကနေ ထွက်လာ ခဲ့တယ်။ အမေလုပ်တဲ့သူက တားပါးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေလေတော့ ခွင့်ပြုရ တော့တာပါပဲ။

သည်လိုနဲ့ ဖိုးထင်ဟာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ရောက် ခဲ့ပြီး ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးရဲ့ ခိုင်းဖက်အဖြစ်အလုပ်ရခဲ့တယ်။ စာမတတ်ပေမတတ် တာမှ သေစာရှင်စာလေးတောင် မဖတ်တတ်သူမို့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ ဗာဟီရကိစ္စတွေ၊ တောက်တိုမယ်ရတွေ၊ ခိုင်းရာသွား-စေရာအလုပ်တွေ လုပ်ရတာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေပဲလုပ်ရလုပ်ရ ရွာမှာထက်တော့ အပုံကြီးသာတယ်ဆိုပြီး ဖိုးထင်ဟာ သူ့ဘဝကို သူ ကျေနပ်နေခဲ့တယ်။ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ခိုင်းသမျှကို မညည်းမညူ တာဝန်ကျေကျေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ပေးတတ်တာမို့ လုပ်ငန်းရှင်က ကျေနပ်တာပဲပေါ့။

သည်လိုနဲ့ နှစ်တွေကြာညောင်းလာလိုက်တာ ၅-နှစ်ကျော် ၆-နှစ်အတွင်းတောင် ရောက်လာခဲ့ပါ ရောလား။ သည်အခါမှာတော့ ဖိုးထင်လည်း ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အမေ့ကို လွမ်းလာခဲ့တယ်။ သည်အခါ

အလုပ်ရှင်လည်း စာနာစိတ်နဲ့ ဖိုးထင်ကို ရွာပြန်ခွင့် ပေးလိုက်ပါတယ်။

“အင်း... မင်းလည်းငါ့ဆီရောက်လာတာ ငါးနှစ် ကျော်၊ ခြောက်နှစ်ထဲ ရှိပြီဆိုတော့ ရွာနဲ့အမေ့ကို လွမ်းတာ သဘာဝကျပါတယ်လေ။ မင်းပြန်မယ်ဆို တာ မတားပါဘူး။ ခွင့်ပြုပါတယ်။ အလွမ်းပြေတဲ့အခါ ပြန်လာချင်စိတ်ရှိရင် ပြန်လာနိုင်ပါတယ်။ အေး... မင်းက အခုပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့ဆီမှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် တန်ရာတန်ကြေးအဖြစ် ငွေသားစ ကြီး တစ်စ ပေးလိုက်မယ်။ အသုံးလိုတဲ့အခါ ဖွဲ ရောင်းပြီးသုံးစွဲပေါ့ မောင်ဖိုးထင်ရယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အလုပ်ရှင်က အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ငွေသားစကြီး ပေးလိုက်တော့ မောင်ဖိုးထင်အဖို့ သိပ်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ ရွာကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါ ငွေသားစကြီးကို ထုခွဲရောင်းချလိုက်ရင် သားအမိ နှစ်ယောက်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးဟာ သိပ်ကို အဆင်ပြေ သွားမယ်မဟုတ်လား။ အမေကလည်း ငွေသားစကြီး ကို မြင်ရရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မှာပါပဲလို့ တွေး ရင်း ပျော်နေမိတော့တယ်။

ဒါနဲ့ပဲ မြို့ကနေ ရွာရှိရာကို ဖိုးထင်လည်း ငွေသား စကြီးထမ်းလို့ ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။ တစ်ရွာပြီးတစ် ရွာ ခြေလျင်ခရီးနှင့်လာရင်းက ကြတော့ မောပန်းလာ ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ရောက်တဲ့အခါ အပင် ခြေရင်းမှာ အနားယူလိုက်ပါတယ်။ အဲသည်အချိန် မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ မြင်းညှို့ကြီးကို ဟန်ကျပန်ကျ စီးရင်း သူတည့်တည့်ကို လာနေတယ်။

“ဟာ... သည်လူကိုကြည့်ရတာ တယ်လည်း ဟန်ကျပ်ကျပ်ရှိလှပါကလား။ ခုနေ... ငါ့မှာသာ သူလို မြင်းကြီးရှိနေရင် အညောင်းခံလမ်းလျှောက်စရာမလိုဘဲ သူလို ဖိမိရှိရှိနဲ့ မြင်းကြီးကိုစီးပြီး ရွာကို ပြန်နိုင်တာပေါ့...”

အဲသည်လို ဖိုးထင်ရဲ့ တောင့်တောင့်တတနဲ့ ညည်းတွားလိုက်တဲ့အသံကိုကြားတော့ မြင်းပိုင်ရှင်ဟာ မြင်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး-

“ဟေ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ စီးနင်းစရာမရှိဘဲနဲ့ ခြေကျင်သွားနေရတာလဲကွ...”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ပြော-မပြောချင်ပါဘူးဗျာ။ ဟောဒီမှာ ငွေသားစ အချောင်းကြီးကိုတွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ... ကျုပ်မြို့မှာ ခြောက်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့လို့ရလာတာဗျ။ ဒါကြီးကို ထမ်းလာရတာ လေးလွန်းလို့ ညည်းနေရတာ။ ကျုပ်မှာက ခင်ဗျားလို မြင်းမှ မရှိပဲလေ။ သည်တော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပဲ ကိုယ်အားကိုးနေရတာပေါ့...”

စကားပြောဆိုကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဖိုးထင်ဟာ နံနံအာအာမှန်း မြင်းရှင်သိသွားတော့-

“ဒါများကွာ... အလွယ်ကလေးပါ။ မင်း ငါ့မြင်းကြီးကို မလိုချင်ဘူးလား...”

“လိုချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမြင်းကြီးက ဈေးကြီးမှာပေါ့...”

“ဈေးကြီးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ မင်း ဒုက္ခခံစားနေရတာ သနားလို့ပါ။ သည်တော့ မင်းထမ်းလာတဲ့ ငွေသားစနဲ့ ငါ့မြင်းကြီးကို လဲမယ်လေ”

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာနော်”

“ဟ-တကယ်ပြောတာပေါ့။ ငါ့မြင်းက အင်မတန်

လိမ္မာတာ...။ မင်း မြန်မြန်သွက်သွက်စီးချင်ရင် ပါးစပ်ကနေ “ဟိုင်း...ရား” လို့ အော်လိုက်ရုံပါပဲ။ အတော်သွက်တဲ့ကောင်...”

“ဒါဆို လဲမယ်ဗျာ။ ရော့ ကျုပ်ရဲ့ ငွေသားစချောင်း”

အပေးအယူတည့်သွားပြီမို့ မြင်းပေါ်ကလူလည်း မြင်းပေါ်ကခုန်ဆင်းလို့မြင်းနဲ့ငွေသားစကို လဲယူလိုက်တော့တယ်။

ဖိုးထင်လည်းကျေနပ်အားရစွာနဲ့ပဲမြင်းကျောပေါ်တက်ခွလို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းစီးသွားတာပဲပေါ့။ စိတ်ထဲမှာလည်း အတော့်ကို ဘဝင်ကျလို့ပေါ့။

“ဟာ... မေ့နေလိုက်တာ။ မြင်းရှင်က ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွပ်သွပ်စီးချင်းရင် “ဟိုင်း...ရား” လို့ အော်ရမတဲ့။ ခပ်သွပ်သွပ်ကလေးစီးမှ ရွာကို ခပ်မြန်မြန်ရောက်မှာ”

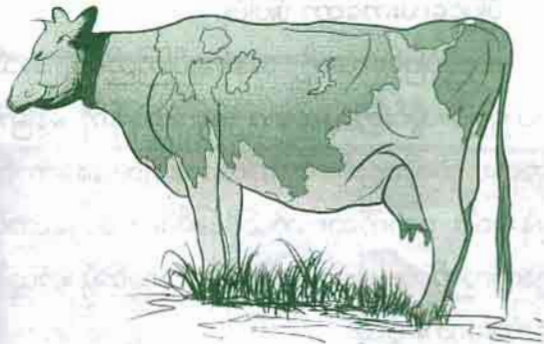
ဒါနဲ့ ဖိုးထင်လည်း ပါးစပ်ကနေ “ဟိုင်းရား” “ဟိုင်းရား” လို့ အဆက်မပြတ် အော်တော့တယ်။ သည်အခါမြင်းလည်းကဆုန်ပေါက်ပြေးပြီးတဲ့နောက် ပဒပ်ရပ်လိုက်တဲ့အခါဖိုးထင်ခမျာမြင်းပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး ဒူးတွေပေါင်တွေတောင် ပွန်းပဲ့သွားလေရဲ့။ မြင်းက ဆက်ပြေးမယ်ပြုပြန်ပါသေးတယ်။ သည်အချိန်မှာ နွားမတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာတဲ့လူတစ်ယောက်က မြင်းရဲ့ ဇက်ကြိုးကို ဆွဲထားပေးလို့ လွှတ်မသွားတာ။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား မြင်းမစီးတတ်ဘူးလား”

“မစီးတတ်စီးတတ်ပဲဗျာ...။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြင်းက အသုံးမကျပါဘူး။ သင်းကြောင့် ကျုပ်ရဲ့တံတောင်ဆစ်နဲ့ ဒူးတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်ပြီ”

“ဒါဆိုရင်... ဟောဒီကျုပ်ရဲ့ နို့စားနွားမနဲ့ လဲမလား။ ကျုပ်နွားမက နို့ထွက်သိပ်ကောင်းတာဗျ”

မဟုတ်သေးတာမို့ တစ်စက်ကလေးမှ နို့ထွက်မလာဘူး။ ဒါ့အပြင် နွားမဟာသခင်မဟုတ်မှန်း သိလို့ နောက်ခြေနဲ့ ကန်လိုက်တဲ့အခါ ဖိုးထင်လည်း ပက်လက်လန်သွားခဲ့တာပေါ့။ အဲသည်အချိန်မှာ ဘဲငန်းကြီးပိုက်လာတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးထင်ရဲ့အဖြစ်ကို မေးမြန်းစစ်စစ်တော့တယ်။ ဖိုးထင်လည်း နံနံအအဆိုတော့ အဖြစ်မှန်တွေကို မခြွင်းမချန်ပြောပြတာပေါ့။ သည်အခါမှာ ဘဲငန်းပိုင်ရှင်လည်း ဖိုးထင်ကို လှည့်ဖြားလို့ရတဲ့ ငတုံးငအမှန်းသိသွားပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ နွားမကို ရယူလိုစိတ်နဲ့ လှည့်ဖျားပါတော့တယ်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားတော့ ပြဿနာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ခင်ဗျားဆွဲလာတဲ့နွားမဟာ ရွာကပျောက်သွားတဲ့နွားမဗျ။ ပိုင်ရှင်တွေလိုက်ရှာနေတယ်။ မိလို့ကတော့ ခင်ဗျားတော့ ရုံးရောက်ဂိတ်ရောက်နဲ့ ထောင်ကျဦးတော့မှာပဲ...”

“အလိုလေး... ဒုက္ခပါပဲ။ ကျုပ်တကယ်မခိုးပါဘူးဗျ။ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦး”

“ဒါဆို ဟောဒီ ကျုပ်ဘဲငန်းကြီးနဲ့လဲပြီး ယူသွားပေတော့။ ကျုပ်က မြန်မြန်ခရီးဆက်မှာဆိုတော့ သူတို့မမီလောက်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေဗျာ”

ဖိုးထင်လည်း ကံကောင်းထောက်မလို့ဆိုပြီး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ဘဲငန်းကြီးပိုက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ရွာကလည်း ရောက်ဖို့ နည်းနည်းလိုသေးတယ်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ဓားသွေးကျောက်တုံးကြီး ထမ်းပြီး သီချင်းကလေးတကြော်ကြော် ဆိုရင်း လျှောက်လာတဲ့သူနဲ့ ဆုံမိတယ်။

“ဟုတ်လား... ဒါဆို လဲတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်လည်း နွားနို့သောက်ရ၊ ရောင်းလည်းစားရနဲ့”

“ဒါနဲ့ပဲ ဖိုးထင်ဟာ သူ့မြင်းနဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့နွားမကို လဲလိုက်ပါတယ်။ နွားရှင်လည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဖိုးထင်ဟာ နွားကြိုးပစ်ပေးလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်တက်ခွဲလို့ ကဆုန်စိုင်း ထွက်သွားပါတော့တယ်။ ဖိုးထင်လည်း နွားကြိုးကိုဆွဲပြီး ခရီးဆက်ခဲ့တာပေါ့။ သည်အချိန်မှာ နေလုံးကြီးလည်း တရိပ်ရိပ်တက်လာပြီး ကျောကျောအောင် အပူဓာတ်တွေ ထုတ်လွှင့်နေပါပြီ။ သည်လိုအပူဒဏ်ကြောင့်ပဲ ဖိုးထင်လည်း ရေဆာလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောက်စရာရေက မရှိဘူး။

“ဟာ... ငါ့နယ်နော်... အလိုက်တာ။ နို့စားနွားမပါလာတဲ့ဥစ္စာ၊ ရေငတ်လည်း ဘာအရေးလဲ... နို့ညှစ်ပြီးသောက်လိုက်ရင် ရေငတ်ပြေရုံမက အားလည်း ရှိလိုက်မယ့်ဖြစ်ချင်...”

ဒါနဲ့နွားမကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာချည်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ခေါင်းကဦးထုပ်ကို ချွတ်လို့ နို့ခံရအောင် နို့အုံမှာတော့ရင်း နို့ညှစ်တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နို့ချချိန်

“ဟေ့လူ... ကျောက်တုံးကြီးထမ်းလာရတာ တောင် သီချင်းကလေးတကြော်ကြော်နဲ့ အတော့်ကို ပျော်နေပါကလား”

“ပျော်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီကျောက်တုံးကြီးဟာ ကျုပ် အတွက်တော့ ငွေတုံးငွေခဲပဲ။ ရွာထဲဝင်တာနဲ့ “ဓား သွေးကတ်ကြေးသွေး” လို့အော်လိုက်ရင် သွေးကြ တော့တာပဲ။ သည်အခါ ငွေစကြေးစတွေ ကျုပ်အိတ် ထဲ ဝင်လာကြတော့တာပဲ”

“တယ်ဟုတ်ပါကလားဗျာ၊ ခင်းဗျားရဲ့ဓားသွေး ကျောက်ကု လိုချင်စမ်းပါဘိ”

“သည်လိုဆို... ခင်ဗျားရဲ့ဘဲငန်းကြီးနဲ့ လဲမလား”

“လဲမယ်...လဲမယ်... သိပ်ကိုလဲမယ်”

ဒါနဲ့ပဲ ဖိုးထင်ဟာ ဘဲငန်းကြီးနဲ့ ကျောက်တုံးကြီး ကို လဲလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ငါလိုလူဇမ္ဗူမှာ ရှိသေးပါရဲ့လားလို့ ဖော်လို့ကြွားလို့ပေါ့...။ သည်လို နဲ့ ခရီးဆက်လာရင်းက ဝါးတံတားလေးထိုးထားတဲ့ ရေကန်တစ်ကန်ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရတယ်။ ရေ ကလည်း ဆာလာတာမို့ ကျောက်တုံးကြီးထမ်းရင်း ဝါး တံတားအစွန်းဖက်လျှောက်သွားပြီး ရေကို ငုံ့သောက် လိုက်တယ်။ သည်အခါ ကျောက်တုံးဟာ မမျှော်လင့် ဘဲ ရေထဲကို ဗွမ်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။ ရေ ကလည်း တော်တော်နက်တယ်ထင်ရဲ့။ ခြေထောက် လို့တောင်မမီဘူး။

သည်တော့ ဖိုးထင်ဟာ ကန်စပ်ကိုပြန်တက်ပြီး လက်ခမောင်းခတ်တော့တာပဲ။

“အမယ်လေး...လေး။ ခုမှပဲ လေးပင်တဲ့ဝန်တွေ ထမ်းလာရတာ ပေါ့သွားတော့တယ်။ ငါ့လောက် ကံ ကောင်းတဲ့သူ ဒီဇမ္ဗူမှာ ရှိပါသေးရဲ့လား...။ ပျော် လိုက်တာ... ပျော်လိုက်တာ”

အဲသည်လို ဟစ်ကြွေးရင်း သူ့ရဲ့ရွာလမ်းအတိုင်း ဝင်သွားပါတော့တယ်။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ။

သည်ပုံပြင်လေးကို အနှစ်ချုပ်ကြည့်ရင် အသိ ပညာချွတ်ယွင်းတဲ့သူဆိုတာ အမှားအမှန်ကို မခွဲခြား တတ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကိုယ်တန်ဖိုးထားရကောင်း မှန်းမသိ။ နောက်ဆုံး ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာတွေတောင် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာယူဖို့ ကောင်းလားကွယ်။

သားတို့သမီးတို့လည်း ဖိုးထင်လို နံနံအအမဖြစ် စေရအောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပညာမှန်သမျှ လေ့ လာဆည်းပူးနိုင်ကြပါစေကွယ်။

နန္ဒာမိုးကြယ်

ဂယာရွာသူ ဩန်မလေး

မြတ်နိုး

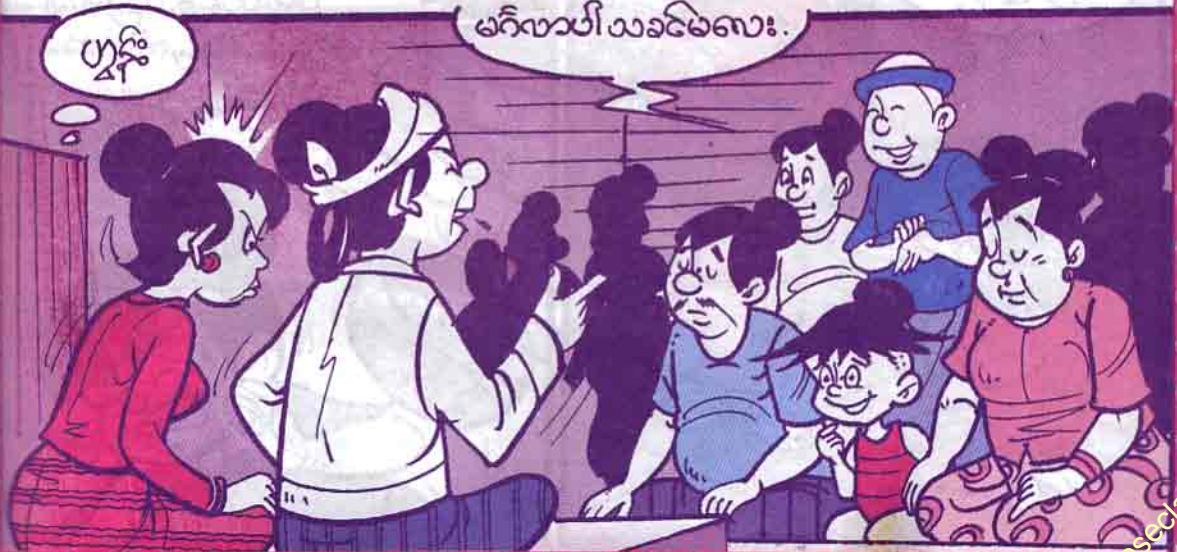
ခန္တီမဒေသ ဗာရာဏသီပြည် အနီး၌ 'ဂယာ' ပုံရိပ်သွားလေးတစ်ရွာရှိလေ၏။

ထိုရွာ၌ ပုဏ္ဏားမလတ်တစ်ယောက် ယဉ် အရွယ်ရောက်သောအခါ၊ လူ့ လင်တစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း လင်အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ ရလေ၏။

လင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားက အဆင်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာ၊ အဆင်မတစ်ဦး၏ ယမီးလေး တစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် ပုဏ္ဏားမသည် အပြစ်ရှိအမျက်ထွက်ချေ၏။

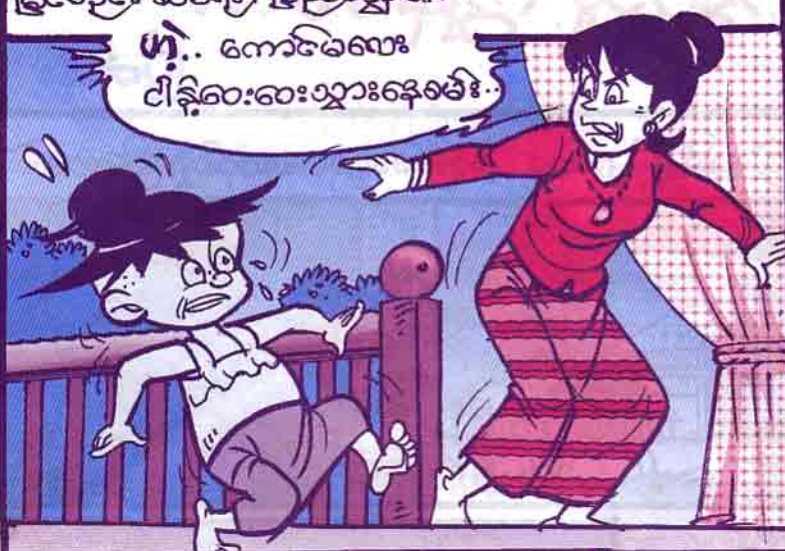

ဟူန်း

မက်လာပါ သခင်မလေး..

ပုဏ္ဏားမသည့် အခေါင်၏သမီးလေးကိုမိမိကောင်းစွာထား၍မရ၊
မြင်စဉ်း ဆဲစရာ၊ မြင်စဉ်းအိမ်။

ဟဲ့.. ကောင်းမလေး
ငါနဲ့ဝေးဝေးသွားနေမိမိ..

သို့ဖြင့် အခေါင်မ၏
သမီးလေးမှာတဖြည်း
ဖြည်းကြီးလာ၏။

အသုဉ်းလုပ်နိုင်သောအရွယ်သို့ရောက်
လျှင်ပုဏ္ဏားမ၏ဂုဏ်ဒီမလေးအဖြစ်သော်
ရွက်ရ၏။

မုန့်ပွိုက်
တာ..

သခင်မလေး
ခိုင်းတဲ့အနပ်ခါး
ပေါ်ပြီရှင်

သခင်မဖြစ်သူမျှက်ဒုက္ခကောင်းမည်
သို့ပင်ကြိုးစားကြိုးစား ပုံစံလေးမက
အားမနုသိ.. မည်သို့ခံစားရဲတာနဲ့
တတ်သည့်။

သနပ်ခါး ဒီစာက
ပဲလေး.. အာပိုးမကျ
ပျံ့ကပ်.. ဟာ..

သစ်ခရာဝင်္ကဏ်ကြီးခြားလွတ်ကိုင်ပေးသော... ယုတ္တပညာသုတ္တံဆရာတော်ဘုရား၏အာဇာနည်ခံရခြင်း၊ တရားဝင်နှင့်အဝင်္ကဏ်ခံရခြင်း၊ လက်ပံနှင့်အထွဋ်ခံရခြင်းတို့ဟာဖြစ်ရမည့်အရာ။

တစ်သိန်းခြောက်သိန်းအကြောင်းကား၊ ပုဏ္ဏားမန္တလေးသို့မလေးသို့မသွားဘဲ အကြီးအကဲ
များနှင့်တကွ သုတေသနသို့ ပြုစုသောသတင်း။

ကလေးတို့အတွက် အသုံးပြု
နိုင်သော၊ ယခုအခါတွင်
အသုံးပြု နိုင်သော၊ အသုံးပြု
နိုင်သော၊ အသုံးပြု နိုင်သော၊
အသုံးပြု နိုင်သော။

ထိခံစားသိဒ္ဓိဟဲ့.. ဒါပေမယ့်.. မနာစေရနဲ့..
(ဟန့်နဲ့...)

အဖတ်ရိုက်နှစ်
ဇွဲ..

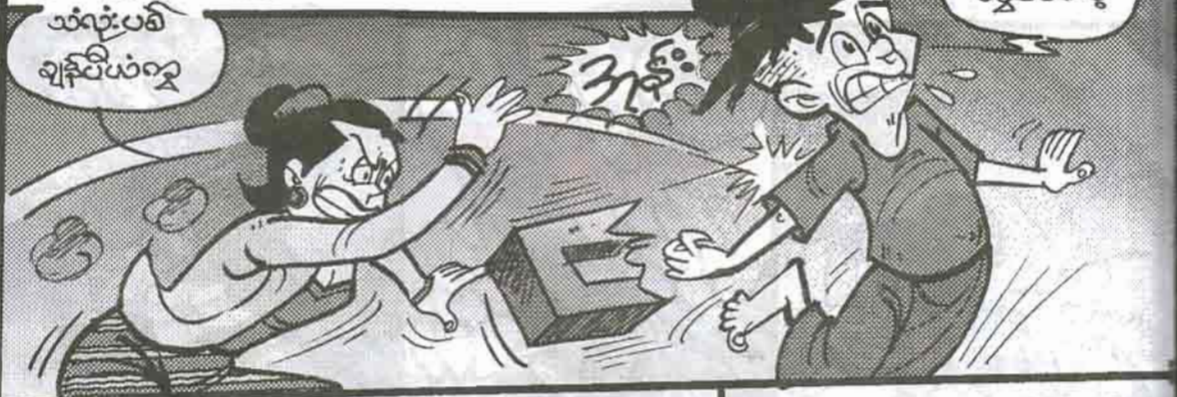
ସାହିସ୍ୟ
ପ୍ରୋ. ପଦ୍ମ...

ထိုသခင်မယုတ်.. ကျွန်မလေးကို အမြဲတမ်း နှိပ်စက်၏။
ခွန်ထု၏။ မေ့ရတတ်၏။

သံလုံးပစ်
ချန်ပီယံကွ

အေးမလေ့

တည့်နွဲ့ရိုက်၏။ အမျိုးမျိုးဖြင့်မရိုးရအောင် နှိပ်စက်
လွန်းကြောင်း။

နှိပ်စက်နည်း (၉၉) နည်းတော့
ရှိပြီ။ တစ်ဆောင်မြဲညှိအောင်
ခင်းစား၊ ခင်းစားခမ်း။

ကျွန်မလေးသည် သခင်မလုပ်
စိတ်နာလွန်းကြောင်း.. ကမ္ဘာပျက်
ကောင်းမျှတပြန်တတ်စား
သစ္စာပြုကြာ..

သာဓု.. သာဓု သာဓု..

အငြိုးအထားဖြင့် စကောင်းလေ၏။

အောင်လားများပြီ
ဟိုတည့် ကျွန်မသခင်မ
အပေါ်ဝှက်အစိုးရပြု
ဖြစ်ပြန်၏။

ဆိုရာတွင်ကောင်းကြောင့် ဂျွန်ဂေါ်မာမေ့ရှားရှင် လက်ထက်
ဝဋ်၊ ကျွန်မလေးသည် ပုလွေကူး မဖြစ်လာပြီး ယခင်မိမိ
ကျွန်မလေး ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ။

ဘယ်ဟာဝကဆရာတောင်းလဲ
မသိချိုး... ခုနီးလိုက်တာနောင်
ဟင်း...

အဝဋ်အသွဉ်ကိုမိမိ
ဇာတ်ပြုခဲ့ရ မညီအစ်မ
ဆရာတောင်းလွှဲခဲ့ရသည့်
အဝဋ်ကို အသိရှိရသည့်
အားဖြင့် ဝန်ကြီးကြီး
ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါတယ်။

ကြောက်စရာ...

အသိရှိရကာ အားဖြင့် ဆရာတောင်းကြောင့် ယခုအခါတွင်
ပုလွေကူးမသိသည့် ကျွန်မလေးကို ဖြစ်တိုင်း အမုန်းစိတ်
များ ပွားကာ ရောသားလေ၏။

ဟောဒီ
ဆံပင်ကို
ခွဲထားတော့
ဖြေးဖြေး
ရှေး... ဟင်း

အကြောင်းမဲ့ဆံပင်ဆွဲ၍ ထုတ်ဖြင့်
ရက်လေ၏။ မိမိနှင့် ကန်၏။ တကောင်
နှင့် တကောင်၏။ ထို့ပြင် ယဉ်၏။

ရှက်စရာမဟုတ်ကမ်းကုန်
ပဲ... အကြောင်းမဲ့ပစ်လိုက်
ကျန်တော့တယ်...

ကျွန်မလေးလည်း သည်းမခံနိုင်သည့်အခင်း ဆတ္တာသည့် အိမ်ပြိုသွားပြီး ကလေးရိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမမှာ အမျက် ငြင်းခွာထွက်ပြီး..

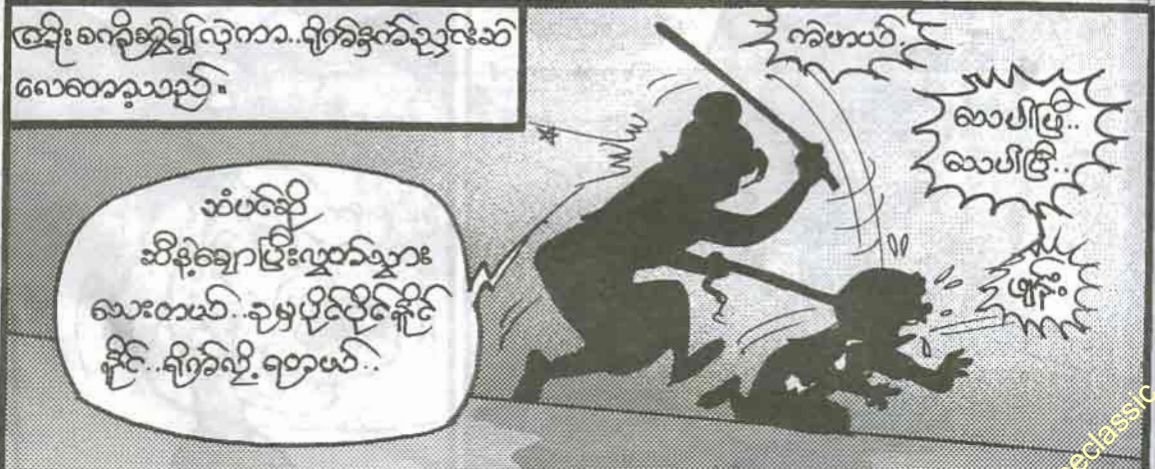
ကျွန်မ..ကလေးရိုက် ခုံနဲ့..လွှတ်မယ်လို့လား..

ပုဏ္ဏားမလည်း ကျွန်မ ပြီးခေါင်းတောင် ငြိုးတစ်ခွက်ကို မချွတ်နိုင်တာကို သိလိုက်ပြီး..

ငြိုးခက်ခွက်မျှလိုကာ..ရိုက်နှက်ညှင်းဆဲ လေတော့သည့်..

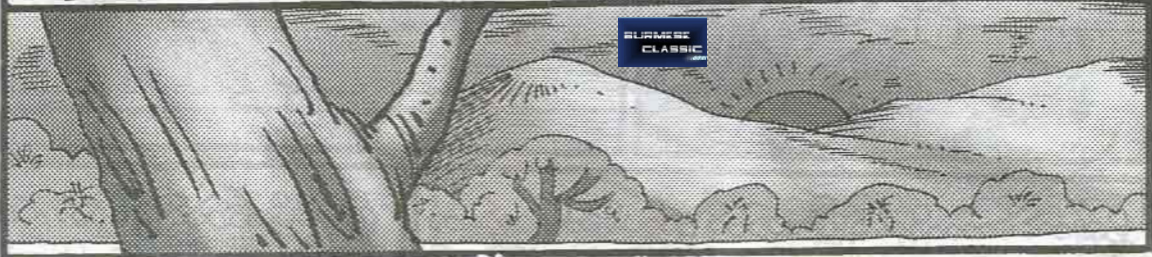
ဆံပင်ဆို ဆီနဲ့ချောပြီးလွှတ်သွား လေးတယ်.. ခုမှပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင်..ရိုက်လို့ ရတယ်..

ထိုအခါမှစ၍ 'ကျွန်မလေး' ကို မကြိုးပန်း (၇၅၂ မာလာ) ပညာများ တစ်ခါတော်ကြာကုန်၏။

တစ်နေ့လည်း.. မြတ်စွာသရဏးသည် သာသတ္တိဖြည့် လောကဓိကျောင်း၌ ပိတင်းသုံးတော်မူနေစဉ်က နံနက်မိုးလဟာကပ်လေဟာအခါ လေဘာကို ဆင်ခြင်တော်မူလျှင်၊

ယနေ့ဝှင်
ကျွန်မလေး မကြိုးစေ့သည်
သစ္စာလေးပါးကို ထိုးနှင်း
ယိမြင်ပေအံ့..

ဥဏ္ဏားမစသည့်လည်း သရဏာသံဝေဠာဠိပြီး ယိလစောင်မည်ကို မြင်၍ အချိန်ကို ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ဂဟာရှာအနီး တောအရပ် သစ်ပင်တစ်ပင်တော်ကပ်၍ ရောင်ခြည်တော် ဝိဟာသ္မိတကာထိ ဝိစေတော်မူ၏။

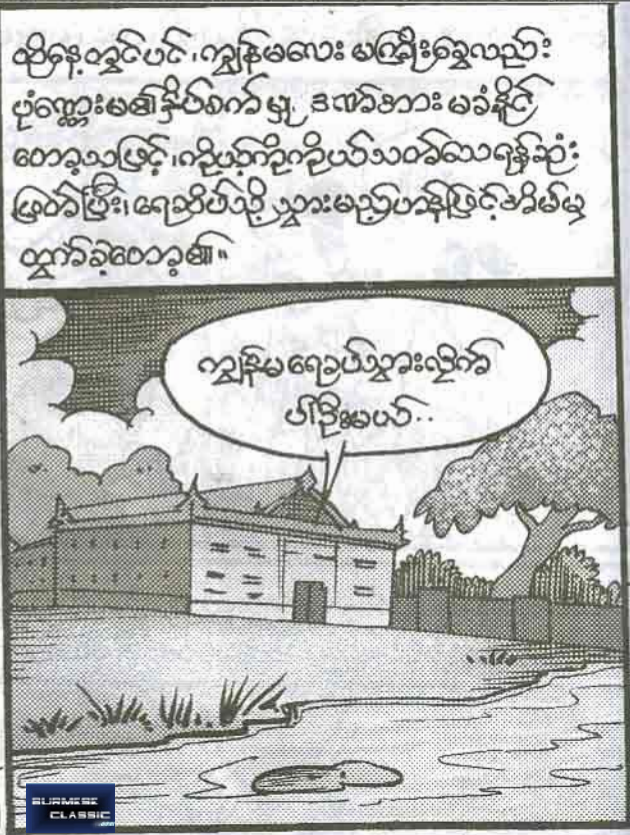
နေ့ရှိယရှု... ဤသို့အညွှန်း
ဆံခံနေရလှသောအခါ၌ အသက်ရှင်
နေရလျှင် အာအာကျိုးရှိပါစော့
အံ့နည်း...

သနားစရာ

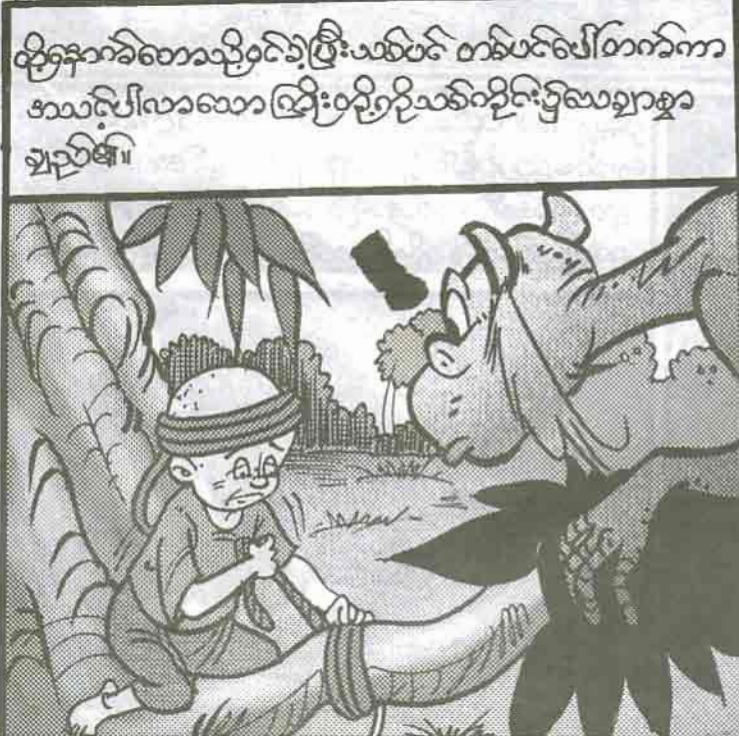

ထိုနေ့တွင်ပင် ကျွန်မလေး မကြီးစွာလည်း
ပုံစံကွဲမ၏နှိပ်စက်ဖွဲ့ ဒဏ်အား မခံနိုင်
တော့သဖြင့် ကညိုပျက်ပျက်သတ်သောနေ့ဆုံး
မြတ်ဦး၊ ရေညိုပျက်ပျက်သွားမည့်ပင်နုဖြင့်အိမ်မှ
ထွက်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်မရေညိုပျက်သွားလျက်
ပါဦးမယ်..

ထိုအခါကတော့သို့ဝင်ခဲ့ပြီးသတ်ပင် တစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ
အသက်ပါလာလော ကြီးစဉ်းသတ်ကိုင်း၌လေ့စွာစွာ
ချဲ့ညှပ်၏။

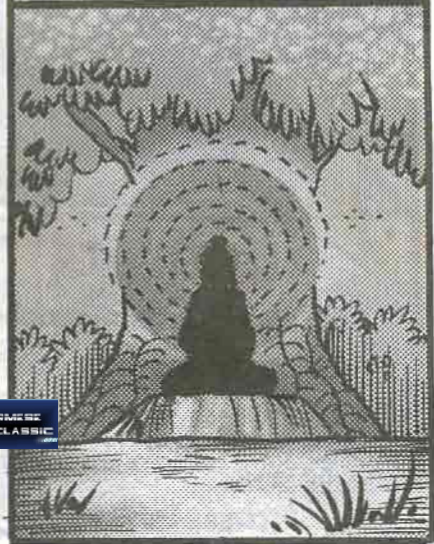
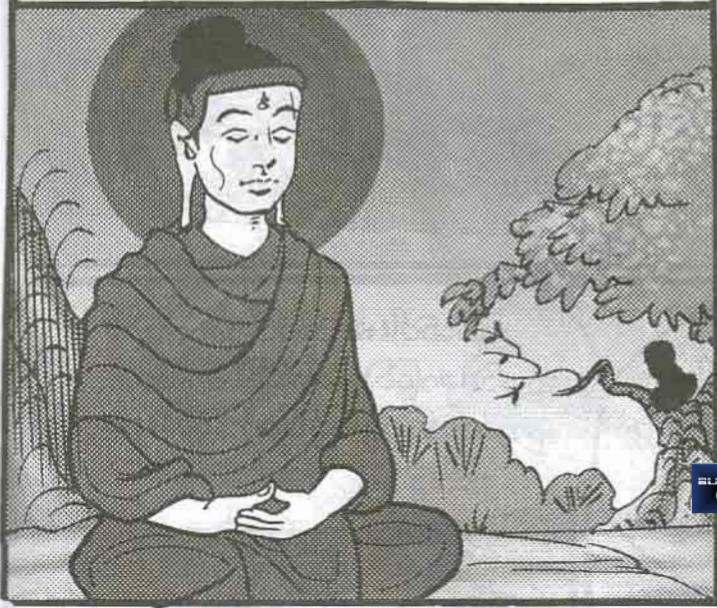

ပြီး... မိမိသည်ပင်၌ကုန်း
စုတ်ပြီးချင်း တောက်ကပ်
ခွန်မချမ်းလား ဘိသို့ကြည့်
လိုက်၏။

ဝဋ်ပုဆိပ်ကားနှင့်ကိုယ်ပိုင် ဝန်းကျင်ကို သတိထား မိသည့် မြေကြီးတွေမှာ ယခုမှပင် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ပွားတော့၏။

ရောင်ခြည်တော်(၆) သူယုံဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏မျက်နှာ တော်မှာ.. အနီရင့်မဲတည်းဖြစ် ဖေးလှသည်မို့..

BURMESE CLASSIC

မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေကိုးကွယ်သော စိတ်များ စင်စစ် ဖြစ်..

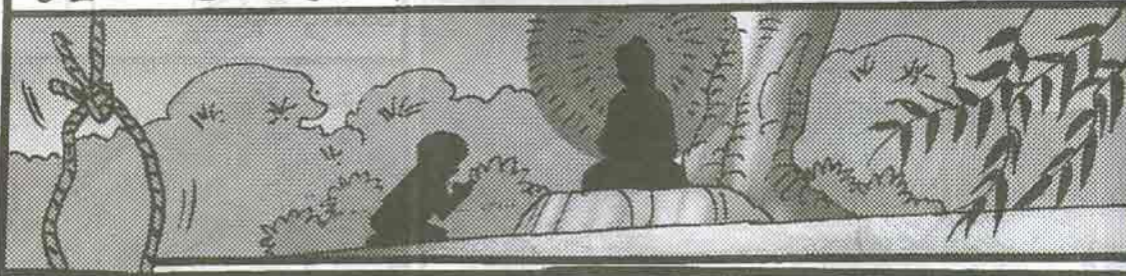
မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကို ကျွန်ုပ်လေးကို တရားဟော လျှော့ပါးမလား၊ တရားတော်ကို နာရလျှင် ငါတို့၏ ငှက်ဆိုး ဝါးဆာဘဝ မှလွတ်နိုင် ပါမည်လား..

မြတ်စွာဘုရားလည်း မကြိုးစေ့၏ စိတ်အကြံကို ဖိစက်မဟုတ်ဖြင့်..

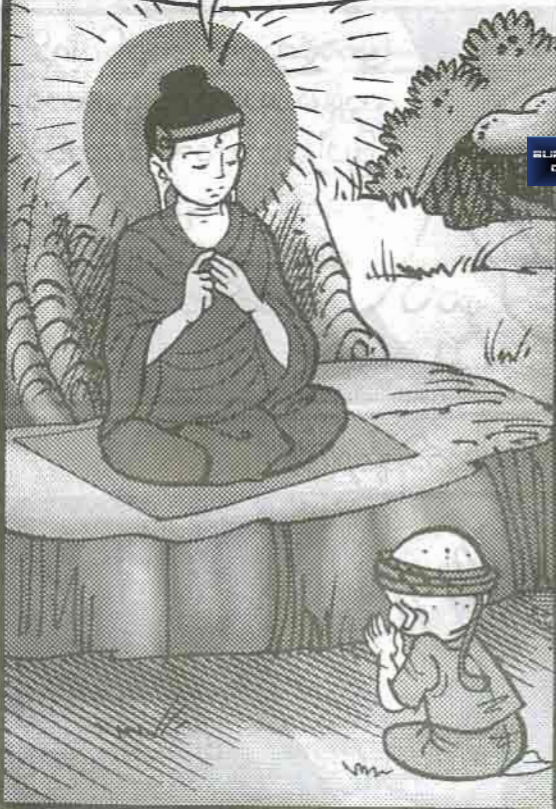
ချစ်သမီး.. မကြိုးစေ့ ငါ့ဝံ့လာလော့...

မေတ္တာဂုဏ်သဒ္ဓါဖြင့် ဝဗ္ဗလော မြတ်စွာသနား၏ ခေါ်သံကို ခြားယူင် ပီတိများတစ်
ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံသွားလျက် မကြိုးစေ့မှာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ မြတ်စွာသနားထံ
သို့သွားပြီး ရိုသေစွာ ဂြိုဦးနေလေ၏။

ချစ်သမီး မကြိုးစေ့
ဥဒ္ဓါနန္ဒာကိုယ်ကား၊ သူတစ်ပါး
နှိပ်စက်ခြင်း၊ ခြေထောက်ထားခြင်း၊ ရဲဝံ့သော်
မပူဇော်၊ သူ၏ သဘာဝ အမွန်အား
ဖြစ်သည်းဆင်းရဲတို့နှင့် ဆင်းရဲခြုံပြီး
သာဖြစ်ပေ၏။

သူတစ်ပါး မနှိပ်စက်လတ်လည်း
အိုခြင်း၊ နှာခြင်း၊ လေးခြင်း၊ ဟူလာ
ဥက္ကဆင်းရဲတို့၏ နှိပ်စက်ခြင်း မှမပျောက်
ကင်းနိုင်။

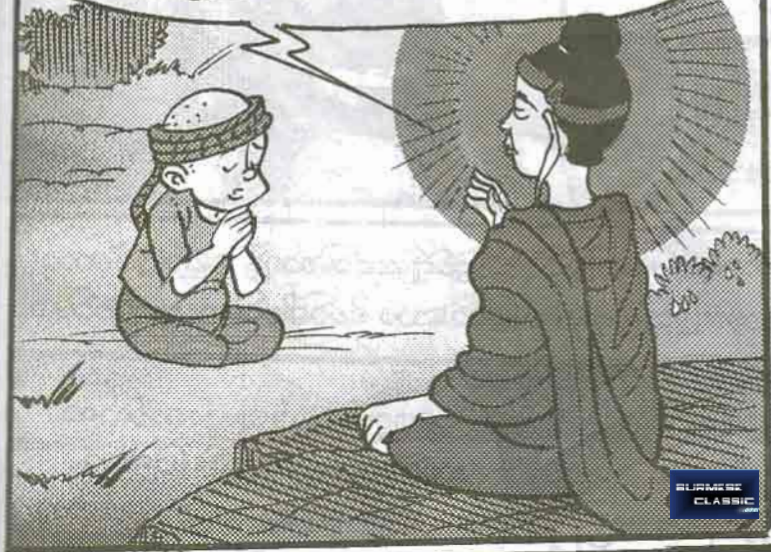

အန္တိပူဇော်ရည်ရှိသည့် ဣဆင်းရဲတို့နှင့် ဆင်း
ရဲခြုံပြီး ဖြစ်လောနန္ဒာကိုယ်ကို ပင်တပ်စက်
တူသော ခြေချေ၏။

လှည့်ဝှံ့ထိတာခြင်းခြောက်လည်းဘဝများစွာ၊ ကျ
 ခန္ဓာကိုယ်ကိုရရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဖက်တစ်
 တာခြင်း ကင်းမဲ့သာ ဆင်းရဲ နှော့ ချုပ်ငြိမ်းပေမည်
 ချစ်ယမီး..

• ဆင်းရဲချုပ်မှလည်း
 ဇာမုနိကကယ်ထားချမ်း
 တဲ့ နိမ္မာန်ကို ရပေလိမ့်
 မည်..

နိမ္မာန်ချမ်းသာကိုရှာဖွေလေည်း ယာဘဝတရားဝင်၍ အမြင်
 မှန်ရ၍ အရေးကြီးပေသည်။ အာချင်းလမ်း၌ မှန်မှသာ
 နိမ္မာန်ချမ်းသာနှင့် နီးပေလိမ့်မည် ချစ်ယမီး ဆင်
 မြင်ဟော့..

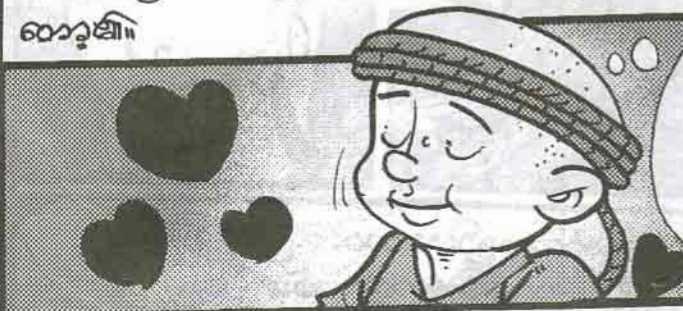
မြတ်စွာသဂြိုဟ်က မကြိုးစွာ
 နှင်ယူခဲ့ရုံမျှသာတရားကို
 ဟောကျမကြိုးစွာလည်း အမြင်
 မှန်ရ၍ လောကဓာပနိမ်ပေ၊
 မြင်ချော့တော့၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း သင်တော်ဟောကာပြီ
ဟုလွှဲကာ၊ နေရာမှ ထပြီး၊ ရှာနှင့်
မနီးမဝေးတူငှါ့ အပ်ပင်ရှိပြီသို့
ပြောင်းကာ စံနေတော်မူ၏။

မကြိုးစေ့လေးလည်း၊ ဘဝပေါ်မှာ မြင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ သာသနာရုံ မဝံ့ဖြစ်တော့
ဘဲ၊ သည်းခံခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ပရုတ္တိသာ မြတ်သော စိတ်၏တရားများ သက်ဝင်စေ
တော့၏။

ဗုဒ္ဓကမူ သည်ငါ့ကိုသာတစ်လိုက်
သာညွှင်းလိုက်ညွှင်း ပြုလိုရာ
ပြုပါစေလော့ သည်းခံပေတော့
အံ့...

သို့ဖြင့် ရေခပ်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာရာ အိမ်ရှင်ဗုဒ္ဓကားကြီး
နှိုးဝေခွေချေ၏။

သင်.. ဒီကနေ့ ရေခပ်ပါလို့ ဟောသည့်
မှောင်မလှ၏။ သင့်မျက်နှာသည်လည်း...
ဖြာညှပ်လစ်လှ၏။ သင်သည်ကား အဖေ
ဖြစ်နေသည့်ဟု ထင်၏အသိုက်
နည်း

ထိုမှာ၏.. မကြိုးစေ့လေးလည်း
သခင်မ နှိပ်စက်၍ ကိုယ်
ကိုယ်ကိုယ် သာသနာရုံမှ
အခမ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့်
ဝေခွေခုံများကို ပြန်ပြော
ပြချေ၏။

ပုဏ္ဏားကြီးလည်း မကြိုးရွှေအိမ်ကားကိုနှစ်သက်ရကား၊
အိမ်တွင်းသို့ဝင်ကာချွေးမကိုခေါ်ကာ၊

ယဇ်... မကြိုးရွှေကိုနှိပ်စက်မူ
မဖြုတ်နှင့်

ထိုနေ့ကပ်ပုဏ္ဏားကြီး
လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာစွာဖြင့်.. မြတ်စွာသု
ရားထံသွား၍ ဆွမ်းခန်း
ယဉ်ချေ၏။

ပုဏ္ဏားကြီး မိသားစုနှင့် ဂယာရွာသို့ ရွာသားဝဉ်းလည်း မြတ်စွာသုရားကို
ဆွန့်မြှတ်သော ဆွမ်းခန်း၊ ဝါးတူပင်၊ စောအုတ်တို့ဖြင့် ဆွမ်းကပ်လှူ နှိန်း၏။

မြတ်စွာသုရားကဆွမ်းဟုန်းပေးပြီးနောက်၊ မကြိုးရွှေနှင့်ပုဏ္ဏားမတို့၏.. အဘိဓာ
ဘဝကနေ့ဖြိုးဖြူခဲ့ပုံတို့ကိုအာချပတ်တင် စောကြားပြီး ပရိယာဉ်နှင့်ယဉ်လာတာ
ရားကိုဟောရာ၊ ပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏားမ၊ နှင့်သူဗျာပေါင်းလည်း ယရဟာရံဌာည်ဖြိုး...
သီလယူကြ၏။

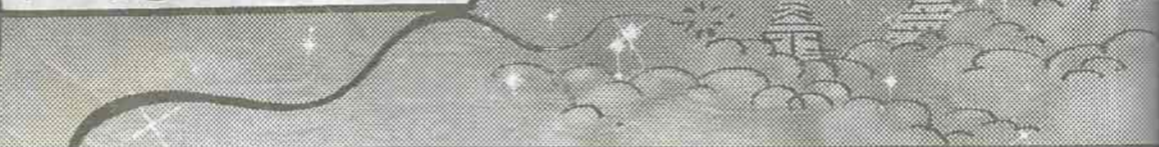
ငှက်ကူးကြီးလည်း၊ မကြိုးရွှေကို
ကျွန်အဖြစ်မှလွတ်ကောက်ယမ်း
အာရှပ်ထားလေ၏။

ရွေးမဖြစ်လာပုဏ္ဏားမလည်း မကြိုးရွှေအား ရန်
ငြိုးပြေကာ၊ မေတ္တာဖြင့်သာ ဆက်ဆံလေ၏။

သို့ဖြင့် မကြိုးရွှေလေးလည်း အသက်ဆုံးဝင်ခဲ့ရ၍၊ လာလွန်လာအား၊
နတ်ပြည်၌နတ်ယမ်း ဖြစ်လေ၏။

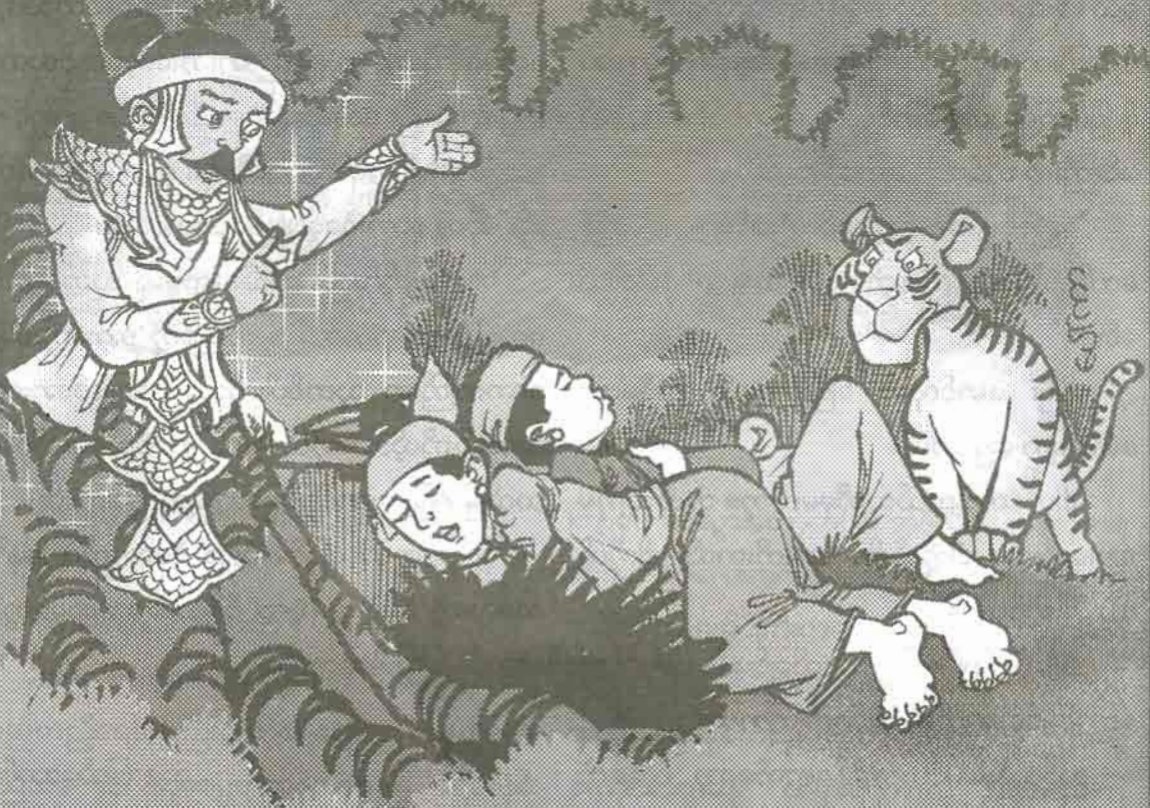

အာရိယာရုံ၊
နတ်ယမ်းတစ်ထောင်
ရှိပြီး၊ လည်းအင်း
(၆၀) ယိုးဒယျ များလှ
လာနတ်ဝတ်တန်ဆာ
ဝင်ကိုဝတ်ဆင်ကာ..
နတ်ယမ်းအာရိယာရုံ
တစ်ထောင်နှင့်အတူ
နန္ဒဝန်ဥပဏ္ဍိ အစွန်း
လှည့်လည်ရှင်းယှားလာ
၍ကြီးစွာလာရည်းစိမ်းကို
ခံစားနေရတော့သတည်း။

ဝိမိတိုယ်သာ အားကိုးရာ

သန္တာမြတ်သောင်း

ကလေးတို့ရေ...။

ဒီလပြောပြချင်တဲ့ပုံပြင်လေးက မိမိကိုယ်သာ အားကိုးရာပါတဲ့ကွယ်။ လူတွေဟာ အားကိုးရာရှာကြ တယ်။ တကယ်တော့ အရေးကြုံလာရင် မိမိကိုယ်မိမိ ကသာ အားကိုးရာအစစ်အမှန်ဆိုတာ ဒီပုံပြင်လေးက ဖော်ပြနေပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက မောင်လုနဲ့မောင်မြဆိုတဲ့ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ကုန်ရောင်းကုန်းဝယ် ထွက်ကြ သတဲ့။ ဟိုးအရင်ခေတ်က အခုခေတ်လို ရထား တွေ၊ ကားတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေ မပေါ်သေးတော့ နေချင်းခရီးမပေါက်ဘူး။ ကုန်ရောင်းကုန်းဝယ်သွားတဲ့ အခါ လမ်းခရီးတောအုပ်ထဲမှာ ညအိပ်ကြရတာပေါ့။

မောင်လုနဲ့ မောင်မြကလည်း ကုန်ရောင်းကုန် ဝယ်ခရီးထွက်ရင်း ညဉ့်အချိန်ရောက်လာတော့တော့ အုပ်ကြီးထဲက ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ အိပ် ဖို့ ပြင်ကြရသတဲ့။ မောင်လုက ညောင်ပင်စောင့်နတ် မင်းကြီးကို တိုင်တည်ပြောဆိုတယ်။

“ညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်းကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန် တော်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို နတ်မင်းကြီးအား အပ်နှံပါတယ် ခင်ဗျား”

ဆိုပြီး မောင်လုက ပြောတာပေါ့။ အဲဒီတော့ မောင်မြက ပြောတယ်။

“ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ အားကိုးတယ်။ ငါ့ကိုယ် ငါပဲ ပိုင်ဆိုင်တယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ညောင်ပင်အောက်မှာ အိပ်စက်ကြတယ်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်ရောက်တော့ လူနံ့ရတဲ့ အတွက် ကျားကြီးဟာ ညောင်ပင်အောက်မှာအိပ်နေ

တဲ့မောင်လုနဲ့ မောင်မြကိုကြည့်ပြီး ညောင်ပင်စောင့် နတ်ကို ခွင့်တောင်းတာပေါ့။

“နတ်မင်းကြီး။ သင့်ရဲ့ညောင်ပင်အောက်မှာ အိပ် နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ငါ စားချင်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ နတ်မင်းကြီးက-

“ဟယ်ကျား၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ထဲက တစ် ယောက်က သူရဲခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ့ဆီအပ်နှံထားသူဖြစ် လို့ ငါပိုင်တယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူး။ အားမကိုးဘူး” ဆိုပြီး ငါ့ဆီ မအပ်လို့ ငါမပိုင် ဘူး။ ငါပိုင်တဲ့သူကို ငါပေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ငါမပိုင်တဲ့ သူကို ငါပေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဟောတိုညာဘက်က လူ ကို အသင်ကျားအား စားခွင့်ပေးတယ်”

လို့ဆိုပြီး နတ်မင်းကြီးက သူ့ထံ ခန္ဓာကိုယ်အပ်နှံ ထားတဲ့မောင်လုကို ကျားလက်အပ်လိုက်သတဲ့။ နတ်မင်းကြီးကို ယုံကြည်အားကိုးမိတဲ့မောင်လုဟာ ကျားစားခံရပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ ဒီပုံပြင်ကြောင့်-

“ကျားကြောက်လို့ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီးကျားထက် ဆိုး”ဆိုတဲ့ စကားပုံလေးဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

ကလေးတို့လည်း ဘယ်အရာမဆို သူတစ်ပါးကို မယုံပါနဲ့။ နေရာတကာ သူတစ်ပါးကို အားမကိုးပါနဲ့။ လောကကြီးမှာ သူတစ်ပါးကိုသာ ယုံကြည်အားကိုး သူထက် ကိုယ့်အားကိုးကိုးသူဟာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ထက်မြက်ပြီး အောင်မြင်မှုတွေ ရတတ်ပါတယ်။

ဒီလအတွက် ပုံပြင်လေးက ဒီလောက်ပါပဲနော်။ ကလေးတို့ မိမိရဲ့ ဖွဲ့၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယအားထုတ်မှုတွေနဲ့ အောင်မြင်ကြပါစေကွယ်...။

သန္တာမြတ်သောင်း။

မျက်ရည်ခုနစ်စက်ရေအိုင်

ခွန်းချိုသံသာ

“စန္ဒကုမာရမင်းသားကလေး... လာပြီဟေ့”

“လာပြီဟေ့”

“လာပြီဟေ့...လာပြီဟေ့”

အော်သံက ပဲ့တင်ထပ်လို့။ အော်သံအဆုံးမှာ ရှေ့တည့်တည့်ရေအိုင်ကြီးထဲကရေတွေဟာ တပွက်ပွက်မြည်သံပေးပြီး ဆူဝေပွက်ထလာလေရဲ့။ ရေပလုံစီတွေ၊ ရေပူပေါင်းတွေ တစ်စီနဲ့။ တော်တော်ကလေး

ကြာမှပဲ ရပ်သွားတော့တယ်။ အဲဒီလိုပဲ... စန္ဒကုမာရမင်းသားကလေးရဲ့နားမည်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါတိုင်းရေအိုင်ကြီးက ရေတွေပွက်ထလာပြီး သံသီသာသာ ထင်ထင်ရှားရှား အမှတ်လက္ခဏာပြလေ့ရှိတယ်။ စန္ဒာမုခိဘီလူးမင်းသားရဲ့ဝိညာဉ်က ကြားလို့ရေအိုင်ထဲကနေ ထပွက်ပြတာလို ယုံကြည်ကြတယ်။

အဲဒီရေအိုင်ကြီးဟာ ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့၊ ညောင်ကုန်းကျေးရွာအုပ်စုဝင် “ဓာထား” ကျေးရွာအနီးက လယ်ကွင်းတစ်ခုထဲမှာ အခုထက်တိုင် အမှန်တကယ်ပဲ ရှိနေပါသတဲ့။

ရေအိုင်ကြီးကို အများက “မျက်ရည်ခုနစ်စက် ရေအိုင်” လို့ ခေါ်ကြလေရဲ့။

ဟိုးရှေးရှေးအခါတုန်းက အခု မိုးညှင်းမြို့နယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ဒေသမှာ မင်းနေပြည်တော်ကြီးတစ်ခု တည်ရှိခဲ့ဖူးသတဲ့။ အလွန်တရာ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့တယ်ဆိုတာကိုး။ ပြည်ရှင်မင်းကြီးမှာလည်း “စန္ဒကုမ္မာရ” လို့အမည်ရတဲ့ သားတော်လေးတစ်ပါး မွေးဖွားခဲ့တာမို့ အိမ်ရှေ့မင်းအရာထားပြီး အလွန်အလွန်ချစ်မြတ်နိုးကြသတဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ အသားစားကြူး ဘီလူးမတစ်ဦးဟာ လှပချောမောလွန်းတဲ့မင်းသမီးကလေးတစ်ပါးအဖြစ် လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး နန်းတော်ကြီးထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘီလူးမရယ်လို့ မရိပ်မိကြဘူး။ သာမန်ထက် ထူးကဲပြီး လှလွန်းတဲ့အတွက် ဘယ်မင်းညီမင်းသား၊ မှူးမတ်ကမှလည်း မပြစ်မှားရဲကြဘူး...တဲ့။ ဘုရင်ဧကရာဇ်တို့နှင့်သာ ထိုက်တန်သောအရာမို့ ဘုရင်ကြီးကို အပြေးအလွှား လျှောက်တင်ကြရတယ်။ “ဘုန်းတော်ကြောင့်... နတ်သိကြားတို့ဖန်ဆင်းစီရင်အပ်သော မြောက်ကျွန်းသူ သူယောင်မယ်တစ်ပါး အခစားရောက်ကြောင်းပါ ဘုရား။ မိဖုရားအဖြစ် သိမ်းပိုက်ပြီး ချီးမြှောက်လေမှ သင့်မြတ်မည့်အကြောင်းပါဘုရား” ဘာလားညာလား တွေပဲ ရှိမှာပေါ့လေ။ မင်းလိုလိုက် မင်းအကြိုက်ကိုပဲ ပြောကြလုပ်ကြရတဲ့ သာပေါင်ညာစားခေတ်ပေကိုး။

ကိုင်း...၊ ဘီလူးမက ဘုရင်အမြတ်နိုးဆုံးမိဖုရားလည်း ဖြစ်ကရော၊ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပရိယာယ်မာယာ ကုန်သုံးပြီး ဘုရင်ကို ကုန်းချောကုန်းတိုက် ပြုပါလေရော။ မိဖုရားခေါင်ကြီးနဲ့တကွ ကျန်တဲ့မိဖုရားတွေ၊ မောင်းမမိသံ ခြွေရံသင်းပင်းတွေကို ဘုရင်ကြီးက ရာဇမာန်ရှ၊ မျက်လုံးတွေဖောက်ထုတ်ပြီး စုံလုံးကန်းဘဝတွေနဲ့ အိမ်နိမ့်စံဖြစ်ကြရသတဲ့လေ။ ဘီလူးမက အဲဒီမျက်လုံးတွေကို သူ့ဖခင်ဘီလူးကြီး စိုးစံနေတဲ့ ဘီလူးမြို့ကိုပို့ပြီး လျှို့ဝှက်တဲ့ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုမှာ သိမ်းထားသတဲ့။ (အခုအချိန်အထိ မိုးညှင်းမြို့ရဲ့ မြောက်ဘက် ၅ မိုင်လောက်အကွာမှာ “ဘီလူး” လို့ အမည်ရှိတဲ့ ဧရာမရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိနေဆဲပါ။)

ဘုရင်ကြီးက သူ့သားတော်စန္ဒကုမ္မာရမင်းသားကလေးကိုတော့ သိပ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့အတွက် ဘီလူးမမိဖုရားက ဘယ်နှယ်မှ အပြစ်ရှာဒုက္ခပေးလို့ မရဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းသားလေးသာ အရွယ်ရောက်လာတယ်။ ဘီလူးမရဲ့ ရန်က ဘေးမသိရန်မခပဲတဲ့။ အဲဒီတော့ ဘီလူးမက လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ မင်းသားလေးကို တစ်ချီတည်း အပြတ်ရှင်းပစ်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးကို ကျားချောင်းသလိုချောင်းနေခဲ့သတဲ့။

ဟော... တစ်နေ့တော့ မင်းသားလေးက သူ့ရဲ့ ရံရွှေတော်တွေနဲ့ တောကစားထွက်ကြမယ်လုပ်တုန်း ဘီလူးမြို့မှာရှိတဲ့ သူ့ဖခင်ဆီကို သာကြောင်းမာကြောင်းရေးထားတဲ့ သဝဏ်လွှာနဲ့ ပူဇော်ကန်တော့ စရာလက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေကိုဝန်ပို့ပေးဖို့အကူအညီ တောင်းတော့တယ်။ အမှန်တော့ အဲဒါက ဘီလူးမရဲ့ လှည့်ဖျားတဲ့ ဥပါယ်တံမျှင်သက်သက်ပါ။ တကယ်တမ်း စာထဲမှာရေးထားတာက “အခု ဒီစာယူလာတဲ့ လူသားသူငယ်နဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို သူ့စားပစ်လိုက်ပါ” လို့ ရေးထားတာပဲ။ လက်ဆောင်

အထုပ်တွေထဲမှာ ညညအခါ ဘီလူးမက နန်းတော် အပြင်ဘက်ထွက်ထွက်ပြီး မြို့သူမြို့သားတွေကို သတ် ဖြတ်စားသောက်ရာက ချန်ထားခဲ့တဲ့ အသည်းနှလုံး တွေကိုမပုပ်မသိုးအောင်ဆေးရည်စိမ်ထားတဲ့ဖန်ဘူး တွေချည်းပဲတဲ့။ ကောက်ကျစ်လိုက်တဲ့ဘီလူးမပဲနော်။

မင်းသားလေးကတော့ ဘာသိမှာတုန်း။ ဖခင် ဘုရင်ကြီးကလည်း “သားတော်ရယ်... လမ်းလည်း ကြုံနေတာပဲ။ ယူသွားလိုက်ပါ။ ပြီးတာ့ သားတော်ရဲ့ အဘိုးကိုလည်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ပူဇော်ကန်တော့ လိုက်ပါကွယ်” လို့ တိုက်တွန်းနေတာကိုး။ သား ကောင်းသမီးမွန်ဆိုတာ မိဘရဲ့စကားဆိုရင် ပယ်ရှား ရရိုး မရှိဘူးလေ။ ဟုတ်စ။ အဲဒီတော့၊ မင်းသားလေး ခမျာ သူရဲဘေးရန်အန္တရာယ်ကို မသိရှာဘဲ စာရယ်၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေရယ်ကို သယ်ဆောင်ပြီး ရွှေ နန်းတော်က ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

“ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ” တဲ့။ တရားကို စောင့်ရှောက်သူအား တရားက ပြန်လည်စောင့် ရှောက်စမြဲပဲ။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း မွေးပြီး ဘာသာတရားကို လေးမြတ်ကိုင်းရှိုင်းတတ်တဲ့ မင်း သားကလေးဟာ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ပဲ ခရီး

လမ်းအကြား လမ်းခုလတ်က မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ မှာရသေ့ကျောင်းသင်္ခန်းကလေးကိုတွေ့သတဲ့။ ရသေ့ ကြီးကို ရိုသေတုပ်ကွ ပြုစုလုပ်ကျွေးကြပြီး မောမော ပန်းပန်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြတယ်ကိုး။

ရသေ့ကြီးက သူရဲအဘိညာန်တန်ခိုးနဲ့ ဘီလူးမ ရဲ့စာနဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေဟာ ဘာတွေလဲဆို တာကိုသိတယ်။ အဲဒီတော့ ဘီလူးမရဲ့စာကို သူရဲ အဘိညာဉ်တန်ခိုးနဲ့ပဲ “ဤသူငယ်ကို ရောက်ရောက် ချင်း သမီးတော်နဲ့ ထိမ်းမြားပေးလိုက်ပါ” လို့ ပြင်ပေး လိုက်သတဲ့။ မသတိစရာ လူ့အသည်းနှလုံးတွေနေရာ မှာလည်း ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာတတ်တော်ထဲက ကောင်းနိုးရာရာ အဆုံးအမပါဉ်တော်တွေရေးသားပူဇော်ထားတဲ့ ရွှေ ပုရပိုက်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက်သတဲ့။ ကောင်းတဲ့ကံတွေ အားကြီးလွန်းတဲ့အခါ ဆိုးတဲ့ကြမ္မာ တွေဟာ အလိုလို ပျက်ပြယ်စမြဲပေကိုး။

မင်းသားလေးတို့တစ်တွေ အိပ်ရာက နိုးကြတဲ့ အခါ ဘီလူးမြို့ဆီ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြီး စာနဲ့ လက်ဆောင် ပဏ္ဏာတွေကို ပေးလိုက်ကြသတဲ့။ ဘီလူးမင်းကြီးက သိပ်သဘောကျတာပဲတဲ့။ စာထဲကအတိုင်း ဘီလူး မင်းသမီးကလေး စန္ဒမုခိနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား ထိမ်းမြား လက်ဆက်ပေးတဲ့အပြင် ဘီလူးမြို့ကိုပါ အပိုင်စားဖို့ ပေးအပ်လိုက်ပါသတဲ့။ နို့ပေတဲ့၊ သိတဲ့အတိုင်း လူနဲ့ ဘီလူး ဘဝချင်း၊ သဘာဝချင်း၊ ဓလေ့စရိုက်ချင်းမှ မတူတာပဲ။ မင်းသားလေးဟာ ဘီလူးမင်းသမီးကို နှစ် နှစ်ကာကာမြတ်နိုးချစ်ခင်မှုမရှိဘူး။ ကြောက်ကြောက် နဲ့ ပေါင်းသင်းနေရရှာတာ။ ဘီလူးမင်းသမီးကလေး ကတော့ ရှေးရှေးဘဝက ရေစက်ပဲနဲ့တူပါရဲ့။ မင်းသား ကလေးကို ချစ်လိုက်တာများ တုန်လို့တဲ့။

ဘယ်လောက်တောင်ချစ်လိုက်သတဲ့လဲဆိုရင် ဘီလူးနန်းတော်ကြီးရဲ့ လှူငွေချက်မှန်သမျှတွေကို ဖော်ထုတ်ပြောပြသတဲ့။ မင်းသားလေးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး နန်းတော်ထဲအနံ့ လိုက်ပြရှာသတဲ့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မင်းသားကလေးက သူနဲ့ သေတပန်သက်တဆုံး အတူတူရှိနေတော့မယ်လို့ပဲ ထင်နေရှာတာကိုး။

မင်းသားလေးကလည်း အကြံနဲ့ပဲ။ သူသိသမျှ တွေကို သတိနဲ့မှတ်ထားသတဲ့။ သူ့ရဲ့မယ်တော်နဲ့ တကွ တခြားမိဖုရားတွေ၊ မောင်းမမိသံ ခြွေရံသင်းပင်းတွေရဲ့မျက်လုံးတွေကိုပြန်ပြီးတပ်တဲ့အခါသုံးရတဲ့ ဘီလူးမျက်ပြူးဆေးရည်ကြည်စတာတွေကို မြင်ရတဲ့ အခါ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မျက်ရည်များတောင် လည်မိသတဲ့။ အဲဒီလောက် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ ဘီလူးသားအမိတွေကိုတစ်နေ့နေမှာ လက်စားချေမဟဲ့လို့လည်း စိတ်ထဲကြိတ်ပြီး အမိဌာန်ထားတယ်ဆိုကိုး။ မီးဂမုန်း၊ ရေဂမုန်း၊ တောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်ဂမုန်း စတဲ့ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ဂမုန်းပင်အမျိုးမျိုး ထားရှိရာ “က္ကန္တာသယဂမုန်းဥယျာဉ်”ကြီးထဲကို လိုက်ပြတဲ့အခါမှာလည်း ဘီလူးမင်းသမီးကလေးမသိအောင် အဲဒီဂမုန်းရွက်တွေကို ခိုးပြီး ခူးလာခဲ့သေးသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ စန္ဒမုခိဘီလူးမင်းသမီးကလေးဟာ နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးကို သွားရမယ်။ ခါတိုင်းခါဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ ဘီလူးမြို့ထဲက လူသားသတ္တဝါတွေကို အိပ်မွေ့ချဆေးတွေတိုက်ပြီး ဘီလူးမြို့ထဲက လူသားသတ္တဝါတွေကို အိပ်မွေ့ချဆေးတွေတိုက်ပြီး ဘီလူးကျော့ကွင်းနဲ့ ချည်နှောင်ထားခဲ့ကြတာဟာဖြင့် ထုံးစံပဲ။ နို့ပေတဲ့ ဘီလူးမင်းသမီးကလေးက ဒီလိုမလုပ်ရက်ဘူး။ သူကလေးက လူသားမင်းသားကလေးကို သိပ်ချစ်ရှာတာကိုး။ “မောင်တော်ရယ်၊ သုံးရက်ပဲ ကြာမှာပါ။ ဒီရက်ထဲမှာ နန်းတော်ကြီး

ထဲမှာပဲ ပျော်ပျော်နေရစ်ခဲ့ပါ။ တခြား ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားပါနဲ့။ အန္တရာယ်များလှပါတယ်” လို့ပြောပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားကာ နတ်သဘင်ပွဲကို သွားရှာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့နန်းတော်တစ်ဝိုက်က ဂမုန်းနတ်နွယ်ရှင်တွေကိုဖြင့် အသက်သွင်းပြီး စောင့်ကြည့်နေဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့လေရဲ့။

မင်းသမီးကလေးလည်းထွက်သွားရော မင်းသားဟာ သူ့မယ်တော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဘီလူးမျက်ပြူးဆေးရည်ဘူးကိုရော၊ တန်ခိုးရှိတဲ့ နတ်ဆေးဂမုန်းပင်တွေကိုရော ခိုးယူပြီး နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြေးတော့တာပဲ။ ဘီလူးမင်းသမီးကလေးရဲ့ အစောင့်အရှောက် ဂမုန်းနတ်နွယ်ရှင်တွေက မြင်သတဲ့။ ဒါပေမဲ့လို့ သူတို့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းသားလေးဆီမှာ သူ့ထက်တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်ဆေးဂမုန်းပင်တွေက ရှိနေပြီကိုး။ အဲဒီတော့ လွတ်သွားရော ဆိုကြပါစို့။

နတ်သဘင်အစည်းအဝေးက ပြန်လာတဲ့ မင်းသမီးကလေးဟာ လူမင်းသား ထွက်ပြေးသွားပြီဆိုတာ သိတဲ့အခါ သူ့ရဲ့စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေနဲ့ အပြေးလိုက်ကြတာပေါ့။

မိလုမိခင်ရောက်တဲ့အခါ မင်းသားက မီးဂမုန်းကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ သူတို့တွေရဲ့ ကြားမှာ မီးတောက် မီးလျှံတံတိုင်းကြီး ခြားသွားလေရဲ့။ မီးလည်းငြိမ်းရော ဘီလူးမင်းသမီးကလေးတို့က အတင်းလိုက်ကြပြန်တာပဲ...တဲ့။ သိပ်နီးလာပြန်တဲ့အခါ မင်းသားက ရေဂမုန်းကိုပစ်ချလိုက်တော့ အင်မတန်ကျယ်ပြောတဲ့ ရေပြင်ကျယ်ကြီး ပေါ်လာပြန်သတဲ့။ အဲ့သလိုနဲ့ မင်းသားကလေးက သူနဲ့အတူ ပါလာခဲ့တဲ့ နတ်ဆေးဂမုန်းတွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပစ်ချပြီး ဟန်ထားခဲ့လေတော့ မင်းသမီးနဲ့ သူ့ရဲ့ ဘီလူးစစ်သားတွေဟာ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ကြဘဲ လွတ်မြောက်သွားကြပါလေရောတဲ့။

စန္ဒမုခိ ဘီလူးမင်းသမီးကလေးဟာ ယူကျုံးမရ ဝမ်းနည်းရှာလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ ကျလာတော့တယ်။ မျက်ရည်က အများကြီးလည်းမဟုတ်ဘူး။ ခုနစ်စက်တည်းပဲ...တဲ့။ အဲဒီမျက်ရည် ခုနစ်စက်ကနေ ပွားပွားလာလိုက်တာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ရေအိုင်ကြီး ဖြစ်လာသတဲ့။ ဘီလူးမင်းသမီးလေးလည်း ရင်ကွဲ

နာကျပြီးသေရှာတယ်။ ရေအိုင်ကြီးကိုတော့ မျက်ရည် ခုနစ်စက်ရေအိုင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ မင်းသမီးလေးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ အဲဒီရေအိုင်ကြီးရဲ့ဟိုးအောက်ခြေမှာရှိနေသတဲ့။ “စန္ဒကုမ္မာရမင်းသားလာပြီဟေ့...” လို့ တစ်ယောက်ယောက်က အော်လိုက်ရင် ဘီလူးမင်းသမီးကလေးရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုးနဲ့ ရေအိုင်မျက်နှာပြင်ပေါ်ကို အတင်းထိုးထိုးပြီး တက်လာတတ်သတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ရေအိုင်ကြီးမှာ ရေပလုံစီတွေ၊ ရေပူပေါင်းတွေ ပွက်ထလာတာလို့ လူအများက ယုံကြည်ကြတယ်။

လူမင်းသားကလေးဟာ နေပြည်တော်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ နန်းတော်ထဲမှာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး အန္တရာယ်ပေးနေတဲ့ ဘီလူးမကို သုတ်သင်လိုက်တယ်။ ဘီလူးမြို့ကနေ ပြန်ယူလာခဲ့တဲ့ မျက်လုံးတွေကိုလည်း သူ့မိခင်မိဖုရားအပါအဝင် မောင်းမမိသံအခြွေအရံတွေကို ပြန်တပ်ဆင်ပေးလိုက်တဲ့အခါ မျက်စိပြန်မြင်လာကြသတဲ့။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးဖြစ်ခဲ့တာကဖြင့် ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမျက်ရည်ခုနစ်စက်ရေအိုင်ကြီးက တော့ဖြင့် ဒီကနေ့အထိ ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့၊ ညောင်ကုန်းကျေးရွာအုပ်စု၊ “ဓာထား”ကျေးရွာအနီးမှာ ရှိနေတုန်းပဲ...တဲ့။ “စန္ဒကုမ္မာရမင်းသားကလေးလာပြီဟေ့” လို့ အော်သံကြားရင် ရေပလုံစီတွေ၊ ရေပူဖောင်းတွေ ပွက်ထလာနေတုန်းပဲ...တဲ့။

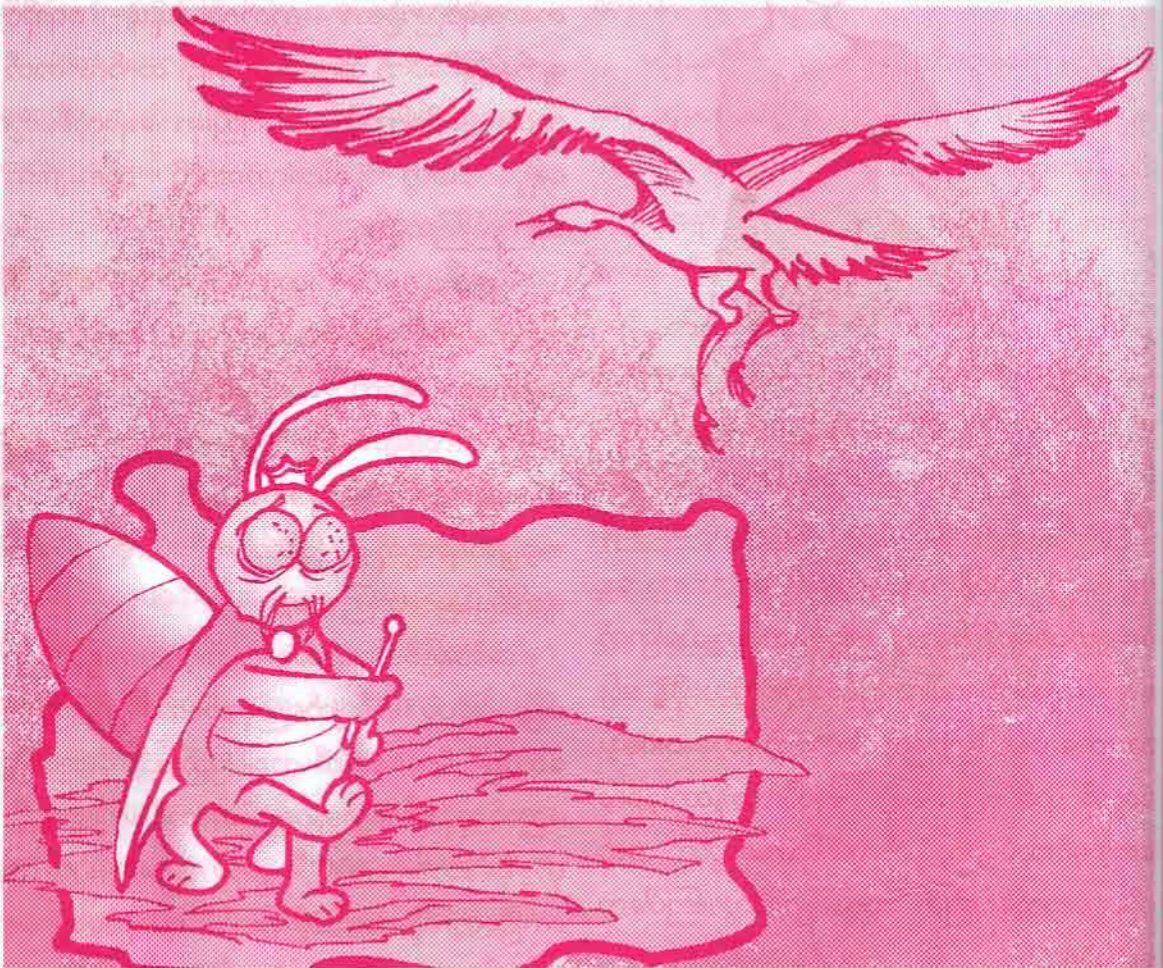
ကဲ- မယုံတဲ့သူတွေကိုယ်တိုင်သာ သွားကြည့်ကြပေရော...

ချစ်ခြင်းအားဖြင့်
ခွန်းချိုသံသာ

ဖြေနိုင်လျှင် စားပါ

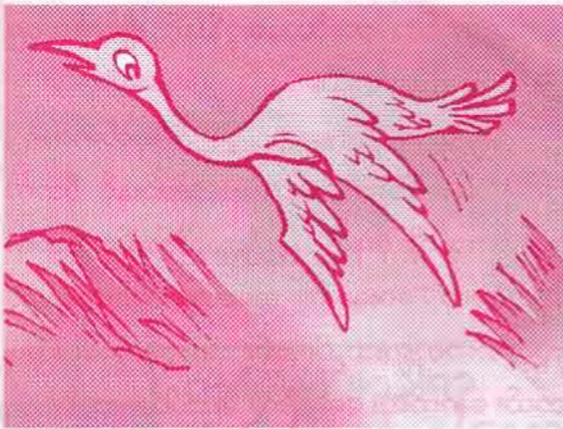
နန္ဒာဘုန်းနွယ်(မြောင်းမြ)

ရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ သုစိကအမည်ရှိတဲ့ သူကြွယ်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိဘအမွေရလို့ ချမ်းသာတဲ့သူပေါ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုကြည့်ပြီး သေတဲ့သူတွေ ယူမသွားနိုင်တာကိုတွေ့ရတော့ သူဌေးသားကထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို

နှစ်ပုံပုံပြီးတစ်ပုံကို ဗာရာဏသီမင်းကို အပ်နှင်းလှူဒါန်းတယ်။ တစ်ပုံကို ဆွေမျိုးတွေကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပြီး ဟိမဝန္တာတောသို့ တောထွက်ခဲ့တယ်။ ရသေ့ဝတ်ပြီး တရားအားထုတ်တဲ့အတွက် ဈာန်အဘိဉာဉ်တွေ ရရှိခဲ့တယ်။

သုစိကရသေ့ဟာ ဟိမဝန္တာတောထဲမှာ စျာန်ချမ်းသာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားနေခဲ့တယ်။ သူ့ကျောင်းသင်္ချန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်မနီးမဝေးမှာ ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ ကျီးငှက်လောက် ကိုယ်လုံးရှိတဲ့ နံကောင် တစ်ကောင်ကလည်း ပညောင်ပင်ရင်းမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်တယ်။

ဗျိုင်းတစ်ကောင်က အသိုက်ကထွက်ပြီး အစာရှာတဲ့အချိန်မှာ အစာမရလို့ ပညောင်ပင်မှာ လာနားတယ်။ ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ နံကောင်ကိုတွေ့ရော။ “ငါအစာရပြီ” ဆိုတဲ့အကြံနဲ့ နံကောင်ကို သွားပြီးပြောတယ်။

“နံကောင် . . . ငါအစာရှာထွက်လာရာ အစာမရခဲ့ဘူး။ ယခု သင့်ကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ငါအစာရပြီ။ သင့်ကိုငါစားအံ့”

ဗျိုင်းရဲ့စကားကို ကြားတဲ့အချိန်မှာ နံကောင်ဟာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ စိတ်ထဲကလည်း ကြံစည်စဉ်းစားတယ်။

“ဒီဗျိုင်းဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေလို့ ငါ့ကို စားချင်နေတယ်။ တစ်စုံတစ်ရာမပြုလုပ်ရင် ငါအစားခံရမှာပဲ။ နည်းလမ်းဥပါယ်တံမျှင်ကြံဆောင်ပြီး အသက်ဘေးမှလွတ်အောင်လုပ်ရမယ်”

ဒီနောက် နံကောင်ကို ဗျိုင်းကပြောတယ်။

“အသင်ဗျိုင်း သင်က ငါ့ကိုစားမယ်လို့ပြောတယ်။ သင် ဘယ်လောက်တတ်သိနားလည်ပါသလဲ။ ဘာမျှမသိဘဲ စားလျှင် သင့်ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်ကွဲလိမ့်မယ်”

“အို . . . နံကောင် သင့်ကိုစားမယ်လို့ပြောနေပါလျက် မကြောက်မရွံ့ပြောဆိုနေခြင်းမှာ သင်ကရော အဘယ်မျှ တတ်သိနားလည်ပါသလဲ”

“အသင်ဗျိုင်း သင့်ကို မေးခွန်းလေးခွန်းမေးပါမယ်။ ဖြေနိုင်လျှင် စားပါ။ မဖြေနိုင်ဘဲ စားပါက သင့်ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ်ကွဲလိမ့်မယ်”

“အို . . . နံကောင် မေးသာမေးပါ။ ဖြေနိုင်လျှင် သင့်ကို စားပါမယ်”

“အသင်ဗျိုင်း... ပထမမေးခွန်းမှာ တစ်ခုသော အရာသည် တင့်တယ်လှပ၏။ အခြားတစ်ပါးတို့ထက် အလွန်တင့်တယ်လှပ၏။ ထိုအရာကား အဘယ်နည်း”

“ထိုအရာသည် စန္ဒာလမင်း ဖြစ်ပါသည်”

“အသင်ဗျိုင်း အဖြေမမှန်ပါ။ ဒုတိယမေးခွန်းမှာ အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ အခြားတစ်ပါးတို့ထက် သာလွန်၍ သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ ထိုအရာကား အဘယ်နည်း”

“ထိုအရာကား ဝါဂွမ်းဖြစ်ပါသည်”

“အသင်ဗျိုင်း အဖြေမမှန်ပါ။ တတိယမေးခွန်းမှာ ဝေးကွာ၏။ အလွန်ဝေးကွာ၏။ ထိုအရာကား အဘယ်နည်း”

“အို နံကောင် မဆုံးနိုင်သောလမ်းခရီး ဖြစ်ပါသည်”

“အသင်ဗျိုင်း အဖြေမမှန်ပါ။ စတုတ္ထမေးခွန်းမှာ တစ်ခုသောအရာသည်မရှိ၊ လုံးဝမရှိ၊ ထိုအရာကား အဘယ်နည်း”

“အို နံကောင် သေခြင်းတရားဖြစ်ပါတယ်။ သေ တဲ့အချိန်မှာ ထွက်သက်ဝင်သက်လုံးဝမရှိပါ”

“အသင်ဗျိုင်း- သင်အဖြေမမှန်ပါ။ သင်ဘာတစ်ခု မှမှန်အောင် မဖြေဆိုနိုင်ပါ။ မှန်အောင်မဖြေဆိုနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အသားကိုစားလျှင် သင်၏ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ် ခုနစ်ဖြာ ကွဲပါလိမ့်မယ်။ ဒီအနားမှာ ဆရာရသေ့ရှိပါ တယ်။ ရသေ့ထံ မေးလျှောက်ပါမယ်။ ဆရာရသေ့၏ အဖြေသည် သင်၏အဖြေနှင့်တူလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုရသေ့ ရှေ့မှာပင် စားပါ”

ဗျိုင်းက နံကောင်ပြောစကားကို လက်ခံပြီး ရသေ့ထံ သွားကြတယ်။ နံကောင်က ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံး စုံကို လျှောက်ထားတယ်။ မေးခွန်းလေးခုရဲ့အဖြေကို လည်း ဖြေကြားပေးပါရန် လျှောက်ထားတယ်။

“အိုနံကောင် သင်၏မေးခွန်းကို တစ်ခုစီပြော ပါလော့”

နံကောင်က ပထမမေးခွန်းနှင့် ဗျိုင်း၏အဖြေကို ပြောပြလျှောက်ထားတယ်။

“အို နံကောင်နှင့်ဗျိုင်းတို့ ပထမမေးခွန်းရဲ့အဖြေ မှာ သီလစင်ကြယ်ခြင်းကို လှပတင့်တယ်ခြင်းလို့ ဆို လိုပါတယ်။ ငါးပါးသီလနှင့်ပြည့်စုံ၍ စင်ကြယ်ခြင်း သည် လှပတင့်တယ်၍ ရှစ်ပါးသီလနှင့် ပြည့်စုံစင် ကြယ်ခြင်းသည် အလွန်လှပတင့်တယ်လှပါပေတယ်။ ဒုတိယ မေးခွန်းကို ပြောပါလော့”

နံကောင်က ဒုတိယမေးခွန်းနှင့် ဗျိုင်း၏အဖြေကို လျှောက်ထားတယ်။

“လောကမှထွက်မြောက်သော လောကုတ္တရာ တရားတွင် နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ပရိယတ္တိဓမ္မကား ထို့ထက် ပင် ပို၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါသည်။ နောက်ထပ်မေးခွန်း ကို ပြောပါဦးလော့”

နံကောင်က တတိယမေးခွန်းနှင့် ဗျိုင်း၏အဖြေ ကို လျှောက်ထားတယ်။

“သူတော်ကောင်းတရားနှင့် သူယုတ်မာတရား ဖြစ်ပါတယ်။ သမုဒ္ဒရာ၏ ဟိုဘက်ကမ်းနှင့် ဒီဘက် ကမ်းဝေးသလို မိုးနှင့် မြေကြီးသည်လည်း အဆရာ ထောင်မက ဝေးသလို သူတော်ကောင်းတရားနှင့် သူယုတ်မာတရားသည်လည်း အလွန်ကွာဝေးလှပါ တယ်။ နောက်ဆုံး မေးခွန်းကို ပြောပါဦးလော့”

နံကောင်က စတုတ္ထမေးခွန်းနှင့် ဗျိုင်း၏အဖြေကို လျှောက်ထားသည်။

“ဘုရားရဟန္တာတို့၏ ကိလေသာကုန်ခမ်းခြင်းကို မရှိခြင်းဟု ဆိုလိုပါတယ်။ ဘုရားရဟန္တာတို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်သောအခါ လုံးဝမရှိတော့ပါ”

“အဆွေဗျိုင်း- ပညာရှိရသေ့ကြီးရဲ့အဖြေကို ကြားပြီမဟုတ်လား။ သင်၏အဖြေနှင့်ကိုက်ညီပါ သလော။ သင့်အဖြေမမှန်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့တယ်။ သင် ကျွန်ုပ်ကို စားလိုက စားပါ”

“အသင်နံကောင်၊ သင့်ကို မစားလိုတော့ပါ”

“အသင်ဗျိုင်း သင်သည် ဒီနေ့မှစ၍ မသင့်လျော် သောအစားအသောက်ကို မစားဘဲ သင့်လျော်သည့် အစားအစာတို့ကိုသာ စားသောက်ပါလော့”ဟု ရှင် ရသေ့က ဆုံးမခဲ့တယ်။

လောကမှာ အသိပညာဉာဏ်ဗဟုသုတရှိလျှင် “ကိုယ်ရေးကြုံကြ သက်လုံကောင်း”ဆိုသကဲ့သို့ မိမိရဲ့ အသက်အန္တရာယ်မှပင် လွတ်မြောက်နိုင်ကြောင်း စံနမူနာယူနိုင်ကြစေဖို့ လိုအပ်လှပါတယ်။

အသိပညာဗဟုသုတ ရှာမှီးနိုင်ကြပါစေ။

နန္ဒာဘုန်းနွယ်(မြောင်းကြ)

အမေ့မိ

ကဏ္ဍာန်
သေသေသေသေ

တစ်ရော့ အခါက
စည်ပင် သာယာသော
ရွာကြီးတစ်ရွာရှိ၏

ကျေးဇူးရှိ ဖြီ
ကျောင်းထိုင်မည်သူ
မရှိပါလား

ထိုရွာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံ
ရွယ်ဝသော သူဌေးတစ်ဦး
ဆောက်လုပ်လျှာ ခြံနံသည့်
ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ၏။

ကျောင်းရှိပြီး ဘုန်းကြီး
မရှိက ကျောင်းလည်း
မတင့်တယ်...

ဘုန်းကြီး တစ်ပါးရဲ့
ရှာဖွေပင့်ဆောင်ကာ
ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ဖို့။

ရှာလည်း
မတင့်တယ် သာ ဖြင့်

ကြွေပါ
ဘုရား

ထိုသို့နေရွာ ဝတ်လခန့်
ရွာသောအခါ...

အင်း ငါတော့
ဒီလူနဲ့ကြီးကို မကြည်
ညိုချင်တော့ဘူး

ဆက်ပြီးကြီးကွယ်
ချင်စိတ်တောင် မရှိ
တော့ဘူး...

သို့ဖြင့်ဟန်မပြုဘဲ ဆက်ရွာ
ကြီးကွယ်ရွာသွား နေရပေ
တော့၏။

မိန်းမ
သိလို့တော့
မကြည်နူး...

ထို့အပြင် ဂေါ်ဒေါင်းကို
မဖြတ် ဆွမ်းပို့နေသော
သုတ္တံ ဂာထောန် ဂာလည်း

ဆွမ်းသာ
ပို့နေရတာ စိတ်ထဲက
တယ်မပါလှဘူး

တစ်လခန့် ဆွမ်းပို့ပြီး
သောအခါ ဘုန်းကြီးအား
မကြည်ညိုတော့ သဖြင့်
ဆွမ်းပို့ချင်စိတ်ကုန်ခန်း
လာ၏။

အင်း
ယောကျ်ား ပင့်လာတဲ့
ဘုန်းကြီးဟို ဟန်မပြုရ
ဆက်ပို့ နေရအီး
မှပဲ...

သူတို့ လင်မယား ကဲ့သို့ပင်
ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးရုပ်
နေသော ရဟန်းမှာလည်း...

တစ်လတောက်
ရှိပြီ ဒီကျောင်းမှာ
နေရတာ တစ်စုံ
မပျော်ဘူး

မတတ်
နိုင်ဘူး ကြိတ်
မှိတ်နေရ
တော့မှာပဲ..

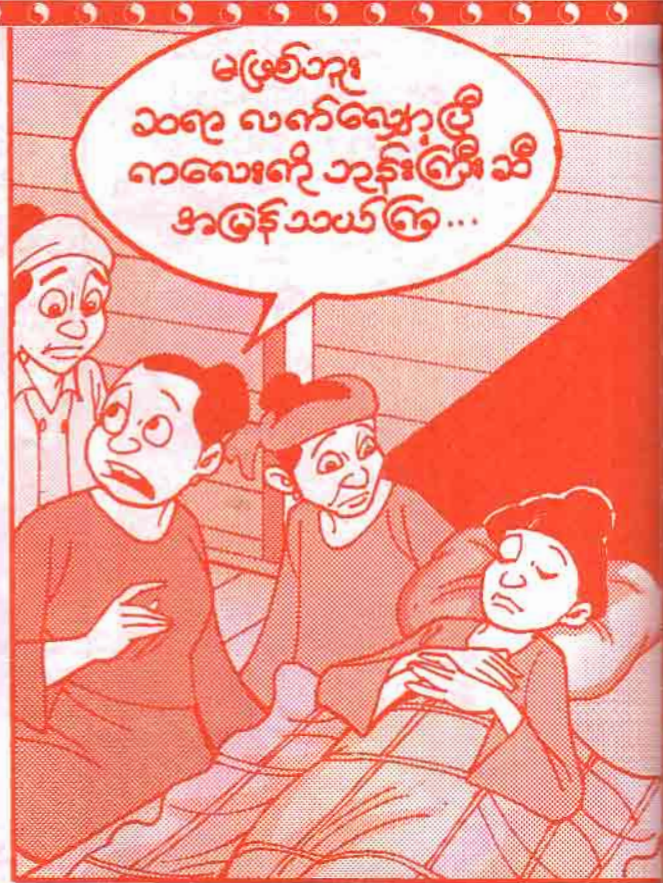
တစ်နေ့ ထိုကျောင်းဒကာဖွဲ့
သားလေး ဖွဲ့ကိုက်
ခံရလေရာ...

ဒီသလေး
ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ
သားရဲ့ ပါးပါး

မေ့ဆိပ်က
တော်တော်ပြင်းတယ်
ကျပြလည်းမနိုင်
တော့ဘူး...

မဖြစ်ဘူး
သတည်း လက်တွေ့နဲ့
ကလေးကို ဘုန်းကြီး သိ
အဖြန်သယ်ကြ...

ဘာကိုစွဲလ်
ဒီကာကြီး ကလေး
ဘာဖြစ်တာလဲ...

တယည်းတော်
ဘာလေး မေ့ရိုက်
ခံရတို့ပါဘုရား...

ဇေယျ
ဆရာနဲ့ မကေ
ဘုရားဟော...

မှန်ပါ
ဆရာတွေလက်ရွှေ့ရဦး
အရှင်ဘုရား ဆီပူလာ
တာပါ ဘုရား

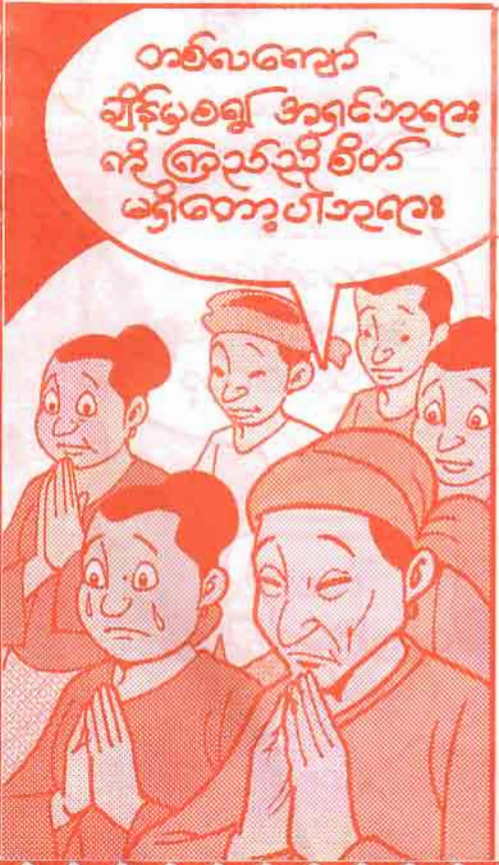
ဘုန်းကြီးမှ
ဆေးမကေတာဝန်
ပါ...

သစ္စာဖြုတ်ကရင်
ရမလားဦးပါ ဘုရား

အဆီ
ကောင်းဝယ်
အကာကြီး သစ္စာ
ဆိုပေတော့

ဝယ်ညှော်တော်၏
ရောဂါကို အရှင်ဘုရားအား
လှူဒါန်းပြီးနောက် ဝယ်လ
တော်သာ အရှင်ဘုရားကို
ကြည်ညိုပါသည်။

ဝယ်လတော်
ချိန်မှစ၍ အရှင်ဘုရား
ကို ကြည်ညိုစိတ်
မရှိတော့ပါဘူး

ရွှေစိမ်းမုန်ပါရာ
ဝယ်ညှော်တော်၏ သား
မြွေဆိပ် ဖြစ်ပါစေ
ဘူး...

ဟေ သတ္တာ
မှန်ရဲ့ တကယ်
ကလေး ရှုပ်လော
ဇီ...

တပည့်တော်
မလည်း သတ္တာ ဆိုမယ်
ဘုရား

တပည့်တော်မလည်း
ခပ်ပွန်းသည့် နည်းတူ
တစ်လလောကသာ ကြောက်ညှိ
မှုဖြင့် ဆွမ်းဝတ်ဖြူ
ချေခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။

ရခိုင်သို့ သစ္စာ ဆိုချင်
သားငယ်၏ အရည်အဆင်း
မကြည်လင်လောပြီ၊
တစ်ဖက်သို့ စောင့်ငဲ့လေ၏

ဘုန်းကြီးကလည်း

ဘုန်းကြီးသည်
ဒကာကြီးတို့ ပျှံ့ခြံနိုးသော
ရွှေပြောင်းတွင် တစ်သခန်းသာ
သိတင်းသုံး နေထိုင် လေ့ရှိတတ်
ရှိပါသည်။

နောက်တွင် သိတင်း
သုံးလေ့ရှိတတ် မရှိ
တော့ပဲ သည်းခံ၍
နေခဲ့ရပါသည်

ရွှေစိကားမှန်ပါက
သုဇယဇ္ဈန် ရှိယဉ်မှ
အဆိပ်များ ပြုယက်ပါစေ

ဘုန်းကြီး၏ သစ္စာမိန့်မှာ အဆုံး၌ ရောင်းအောင်
ကလေးသည် မြွေပိတ်များ ပျော့သွားပြီး ပကတိ
ကျန်းမာလာ ဖြစ်စွမ်းစွာ ဝေဝေခိုင်ခိုင်ပေသတည်း။ ။

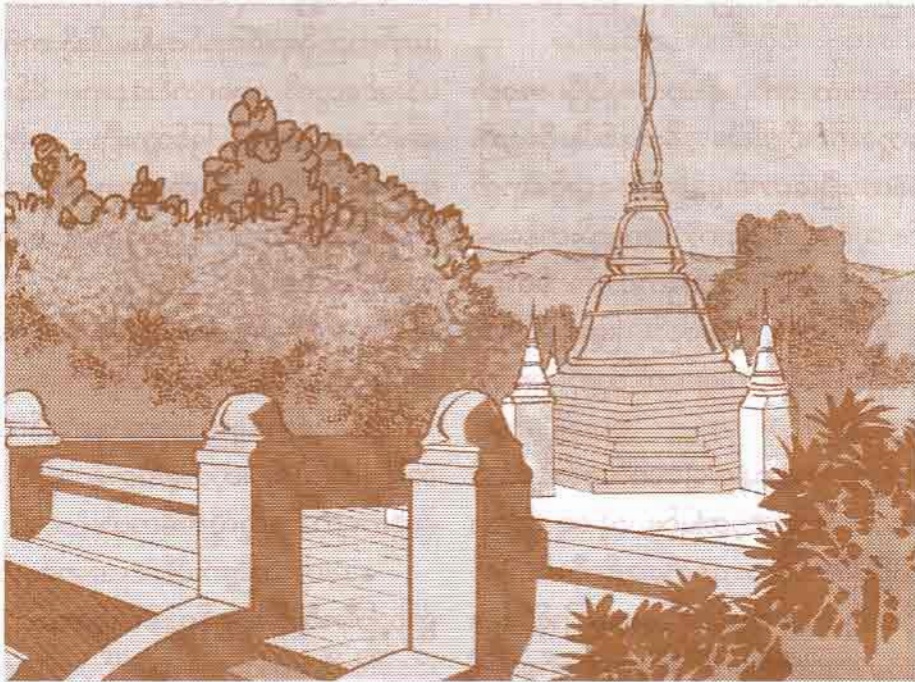

စွဲလန်းသွားမဲ့ ဖြပါစေ...
အေးမေအေးမေ

အဘိုးအိုနှင့် ပန်းပျိုးသူ

ဖီဖီ(ဆေးဝါးတက္ကသိုလ်)

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာရှိတယ်။ ရွာသားအားလုံးက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် စီးပွားရှာကြတယ်။ သူတို့အားလုံးမှာ တူညီတဲ့စိတ်ကူးတစ်ခုရှိကြတယ်။ အဲဒါက ရွာထိပ်က တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ စေတီတစ်ဆူ တည်ထားချင်ကြတာပါ။ တစ်နေ့မှာ ရွာသူကြီးက မောင်းခတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ “အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း... ကျုပ်တို့မှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိနေကြတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ကြလေ့ဆိုတာ တိုင်ပင်ရအောင် အားလုံးကို ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ဘုရားထံမှာ လိုအပ်ချက်တွေကို အရင်ဆုံး သွားရောက်မေးမြန်း

လျှောက်ထားသင့်တယ်” လို့ ရွာသားတစ်ဦးက အဆိုပြုပါတယ်။ ဒီအကြံပြုချက်ကို အားလုံးက သဘောတူလက်ခံတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်ထပ်မှာ ကိုရင်လေးတစ်ပါးကို တွေ့ဆုံမိပြီး ဆရာတော်ဘုရားအား ဖူးတွေ့လိုကြောင်း လျှောက်တင်ကြတယ်။

“ကဲ ရောက်လာတဲ့ကိစ္စကို လျှောက်စမ်းပါဦး”

“တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ရွာဦးစေတီတည်ချင်လို့ပါဘုန်းဘုရား။”

ရွာသူရွာသားများက လျှောက်တင်ကြပါတယ်။

စေတီတော်တည်ထား ကိုးကွယ်နိုင်အောင် လိုအပ်တဲ့အရာများကို ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူပြီးနောက် ဆိုင်ရာလုပ်ငန်း တာဝန်များကို

ရွာသူ၊ ရွာသားအပေါင်းတို့က အသီးသီး ခွဲဝေယူကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့အလုပ်တာဝန်ကို အားလုံးက မခိုမကပ်ဘဲ လုပ်ဆောင်ကြတယ်။ လုပ်အားဒါနပေးလှူပွဲမှာ မိသားစုတစ်စုလည်း ပါဝင်တယ်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူတူ သမီးဖြစ်သူကလည်း ဝင်ရောက်ပြီး လုပ်အားဒါနပေးလှူပါတယ်။

မိန်းမပျိုလေးက ရက်ကန်းယက်လုပ်ပြီး အဝတ်အထည်စတွေရောင်းပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားပြီးကောင်းမွန်စွာပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ရှုပ်အဆင်းက အကျည်းတန်ပေမဲ့ စာပေပညာရပ်မှာ ထူးချွန်ထက်မြက်တယ်။ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း ဖြူစင်မွန်မြတ်တာကြောင့် ရွာသူ၊ ရွာသားများက သူ့ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိကြတယ်။

ရက်တွေကြာလာတာနဲ့အမျှ စေတီတော်ရဲ့ဉာဏ်တော်ဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့အမြင့်ပေသို့ ရောက်လာပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ စေတီတော်ထီးတင်ပွဲကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနိုင်တာကြောင့် အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ကြရတယ်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွာသူ၊ ရွာသားအားလုံးက စေတီတော်ကို သွားရောက်ဖူးမြော်လေ့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ စေတီတော်ရင်ပြင် ပိုမိုသပ္ပာယ်သွားအောင် ကုန်းဘေးပတ်လည်မှာ မိန်းမပျိုလေးက ပန်းပင်စိုက်ပျိုးချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။ ရွာလူကြီးတွေနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးနောက် ပန်းပင်လေးတွေကို ငွေအကုန်အကျခံ၊ အချိန်ကုန်ခံပြီး မိန်းမပျိုလေးက ဂရုတစိုက်ပြုစုစိုက်ပျိုးတယ်။ အချိန် အတော်ကြာပြီးနောက် သာယာဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ ဘုရားဖူးလာသူတိုင်းကိုပန်းခူးယူခွင့်ပြုထားပြီး စေတီတော်အားဆက်ကပ်လှူဒါန်းစေတယ်။ ကောင်း

ကျိုးများစွာရရှိခံစားနိုင်ပါစေလို့ပန်းလှူဒါန်းသူများက သူ့အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သကြတယ်။ (ပန်းလှူတဲ့သူဟာ ရုပ်ရည်လှပခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်သန့်ရှင်းခြင်း၊ ခံတွင်းမွှေးကြိုင်ခြင်း စတဲ့အကျိုးများကို ရရှိခံစားနိုင်ပါတယ်။)

တစ်နေ့မှာ သူ့စိမ်းအဘိုးအိုတစ်ယောက် စေတီတော်တည်ရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာတယ်။ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေရာမှ မိန်းမပျိုလေးက အမှတ်မထင်တွေ့ မြင်သွားပြီး အကူအညီပေးရအောင် အဘိုးအိုဆီ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ပန်းတွေတစ်ပွေတစ်ပိုက်ခူးကာ သူနဲ့အတူ တစ်ပါတည်းယူလာခဲ့ပါတယ်။

“အဘိုးကို ဒီရွာမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အကူအညီလိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါရင့်”

ရိုးသားဖော်ရွေစွာ သူက နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။ အံ့သြသွားတဲ့အမူအရာနဲ့ သူ့ကို အဘိုးအိုက ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“အေးကွယ်မြို့စားမင်းက အမှာတော်ပါးလိုက်လို့ ရွာသူကြီးဆီကို စာချွန်လွှာလာပို့တာပါ”

“ဒါဆို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စေတီတော်ကို ပန်းလှူဒါန်းသွားပါဦးအဘိုး။ အဘိုးအတွက် ပန်းခူးခဲ့ပါတယ်” မိန်းမပျိုလေးလက်ထဲမှပန်းများကို အဘိုးအိုက လှမ်းယူလိုက်တယ်။

“ပန်းဖိုးအတွက် အသပြာ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲကွယ်” “ပေးစရာမလိုပါဘူးရှင့်”

ဘုရားဖူးသူတိုင်း ပန်းလှူဒါန်းနိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခု စိုက်ပျိုးထားတာဖြစ်ကြောင်း အဘိုးအိုကိုသူက ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

“သာဓုပါကွယ်၊ ခူးလာပေးတဲ့ပန်းတွေကို မြတ်စွာဘုရားရှင်အားရည်စူးပြီး ကပ်လှူလိုက်ပါ့မယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဘိုး။ ပန်းပင်တွေရေလောင်းစရာရှိလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦးရှင့်”

“ခဏနေပါဦး မိန်းကလေး။ နာမည်လေးသိချင်လို့ပါကွယ်”

မိန်းမပျိုလေးရဲ့ စိတ်ထားမွန်မြတ်မှုကို အဘိုးအိုက ပီတိပွားမိတယ်။

ညနေစောင်းမှာတော့ ရွာသူ၊ ရွာသားအားလုံးကို သူကြီးမင်းက မောင်းထုပြီးခေါ်ပါတယ်။ မြို့စားမင်းကြီးရဲ့အမိန့်စာကို အားလုံးရှေ့မှာ သူကြီးက ဖတ်ကြားပြတယ်။

“မြို့တော်မှာ ရက်ကန်းရက်ပြိုင်ပွဲကို နောက်သုံးရက်အကြာမှာကျင်းပမယ်။ မြို့စားမင်းကြီးက အသက်အရွယ်ကြီးလာပြီဖြစ်တာကြောင့် သူ့ရဲသားတော်အား မြို့စားမင်းအဖြစ် တာဝန်လွှဲပြောင်းထမ်းဆောင်ရမယ်လို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်တော်ချမှတ်ထားတယ်။ ရွေးချယ်ခန့်အပ်တဲ့ပွဲမှာ မြို့စားလေးဝတ်ဆင်ရမဲ့ပုဆိုးအတွက် ရက်ကန်းရက်လုပ်ယှဉ်ပြိုင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ရွာထဲရှိ မိန်းကလေးအားလုံးထဲမှာ မိန်းမပျိုလေးက ရက်ကန်းခတ်တာ အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရွေးချယ်လိုက်တယ်။

နံနက်မိုးသောက်အချိန်မှာ မိန်းမပျိုလေးက မြင်းစီးပြီး ရက်ကန်းခတ်ပြိုင်ပွဲကျင်းပမယ့်မြို့ခံ ခရီးနှင့်ခွဲပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရိက္ခာခြောက်တွေကို ထုပ်ပိုးပြီး မြင်းပေါ် တင်ယူခဲ့ပါတယ်။ ခရီးကြမ်းကို နှစ်ရက်ကြာဖြတ်သန်းပြီးနောက် ညနေစောင်းအခါသမယမှာ မြို့ထဲသို့ ရောက်လာပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်ရမယ့်သူတွေအတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ တည်းခိုဆောင်မှာ မိန်းမပျိုလေးက တစ်ညတာတည်းခိုအနားယူတယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းမှာ ရက်ကန်းပြိုင်ပွဲကို ခြံမိခြံမိသံကျင်းပကြတယ်။ ရွာအသီးသီးက ချောမောလှပတဲ့မိန်းမပျိုလေးများကလည်း ရက်ကန်းစင်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်နေရာယူထားတယ်။ စည်တော်တီးပြီး အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် လုံမပျိုလေးများက ရက်ကန်းစခတ်ကြတယ်။ သတ်မှတ်ထားချိန်ပြီးဆုံးတဲ့အခါ လုံမပျိုလေးများ ရက်လုပ်

ထားတဲ့ပုဆိုးစတွေကို လာရောက်အကဲဖြတ်တယ်။ မကြာခင်ဆုရသူကို ကြေညာတယ်။ ရရှိတဲ့ဆုကြေးက သိပ်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလွန်းလို့ ရွေးချယ်ခံရတဲ့ လုံမပျိုလေးက လက်မခံချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“ဆုကြေးငွေ အသပြာတစ်ထောင်အပြင် ဒီဘက်မှာ ရပ်နေတဲ့အဘိုးအိုကိုပါ တစ်သက်တာလုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတော့ အနည်းငယ်အခက်တွေ့နေရပါတယ် မြို့စားမင်းကြီးရှင့်”

ဒီလိုနဲ့ လုံမပျိုလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ငြင်းပယ်လိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးမှာ မိန်းမပျိုလေးအလှည့် ရောက်လာပါတယ်။ အဘိုးအိုက မိန်းမပျိုလေးတို့ရွာကို စာချွန်လွှာလာဖို့တဲ့သူ ဖြစ်နေပါတယ်။ “ရွာပြန်တဲ့အခါ အဘိုးကို ခေါ်သွားပြီး နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်ရှင့်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ မြို့စားမင်းကြီးကို လျှောက်တင်ပါရစေ။ ဆုကြေးအဖြစ်ရရှိမဲ့ အသပြာတစ်ထောင်ကို လက်မခံပါရစေနဲ့။” မိန်းမပျိုလေးရဲ့စကားအဆုံးမှာ ပရိသတ်အားလုံးက တုန်လှုပ်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်ကြောင့် အသပြာတစ်ထောင်ကို လက်မခံရတာလဲ” မြို့စားမင်းကြီးက မေးမြန်းတယ်။

“ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ကို သိစေချင်လို့ပါ။ အသပြာတစ်ထောင်ကို မက်မောလို့မဟုတ်ဘဲ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ကို မိဘသဖွယ် စာနာမိတာကြောင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးချင်တာပါရှင်”

မြို့စားမင်းကြီးက ...

“အိုမင်းမစွမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်က သူငယ်မအတွက် ဘာများအထောက်အကူရနိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးမလည်း တစ်နေ့ အိုမင်းလာပြီး သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမှာကိုတွေးမိပြီး

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြစ်မိပါတယ်။ နေဝင်ချိန်ရောက်ခါမှ မိမိရဲ့ခန္ဓာတာဝန်ကို မထမ်းဆောင်နိုင်တော့လို့ စိတ်ပျက်အားငယ်နေရတဲ့ဒုက္ခကို မခံစားစေချင်ပါဘူး။

မိန်းမပျိုလေးရဲ့ အဖြေစကားကို မြို့စားမင်းကြီး သဘောကျသွားပါတယ်။

“ကဲ... မိန်းကလေးသဘောအတိုင်း အသပြာတစ်ထောင်မယူဘဲနဲ့ အဘိုးအိုရွာသို့ ခေါ်ဆောင်ခွင့်ပြုတယ်”

မိန်းမပျိုလေးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အဘိုးအိုကို မြင်းပေါ်တင်ပြီး ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်လာပါတယ်။ ရွာကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါမိဘနှစ်ပါးအားအဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်းပြပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း အဘိုးအိုကို ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံကျွေးမွေးကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက်မှာ မြို့စားမင်းကြီးထံမှ စာချွန်လွှာတစ်စောင် ထပ်မံရောက်ရှိလာတယ်။

“သားတော်လေးထံသို့ မြို့စားမင်းအရိုက်အရာကို လွှဲပြောင်းခန့်အပ်ရမည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်မှ အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်သဖြင့် သားတော်လေးအား လာရောက်ခေါ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

မိန်းမပျိုလေးခေါ်ဆောင်လာတဲ့သူမှာ အဘိုးအိုမဟုတ်ဘဲ မြို့စားမင်းကြီးရဲ့သားတော်လေးဖြစ်နေမှန်း အားလုံးက အခုမှ သဘောပေါက်လာကြတယ်။ အဘိုးအိုအဖြစ်ကနေ ငယ်ရွယ်နုပျို၊ ခန့်ညားတဲ့ လူလင်အသွင်ဖြင့် မိန်းမပျိုလေးရဲ့ရှေ့မှောက်သို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာတယ်။

“နမလေး သိပ်ပြီး အံ့ဩသွားသလားကွယ်။ ရွာဦးစေတီတော်ခြေတော်ရင်းမှာ တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်ကတည်းက နမလေးကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့တာပါ”

မိန်းမပျိုလေးကလည်း တွေ့ဝေမှင်တက်သွားတယ်။ သူ့လို ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်စုံမက်တယ်ဆိုတော့မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိတယ်။

“မြို့စားမင်းလေးရဲ့ ကြင်ယာတော်လောင်းလျာနဲ့အတူ သူ့ရဲ့မိဘနှစ်ပါးကို တစ်ပါးတည်း ခေါ်ဆောင်လာရမည်”

ဟု ရဲမက်က စာချွန်လွှာကို ဆက်ဖတ်ပြတယ်။

မြို့စားမင်းလေးက “ကဲ ဘယ်လိုလဲ နမငယ်၊ မောင်တော်နဲ့အတူ မြို့ကိုလိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ရုတ်ဆိုးလွန်းလို့ စိတ်အားငယ်မိပါတယ်။ မောင်တော်နဲ့လက်တွဲဖို့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။

“အိုး... ဘယ်သူပြောလဲနမလေး၊ ရုပ်ဆိုးတယ်လို့၊ စိတ်နှလုံးသားက ဒီလောက်ဖြူစင်မွန်မြတ်တာ”

မိန်းမပျိုလေးရဲ့လက်ဖဝါးနုနုလေးကို မြို့စားလေးက ယုယညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ မိန်းမပျိုလေးရဲ့မျက်နှာပြင်ထက်မှာ ရှက်သွေးဖြာသွားတယ်။ ခေါင်းကို အသာအယာငြိမ့်လိုက်တဲ့မိန်းမပျိုလေးရဲ့အမူအယာက နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းတယ်လို့ လူလင်ငယ်လေးက တွေးမိပါတယ်။

ဖီဖီ(ဆေးဝါးတက္ကသိုလ်)

သားတရားစီရင်ခြင်း

မောင်နှမ

ရှင်ကုန် တက္ကသိုလ်

တစ်ခါက မိန်းမရွယ် တစ်ယောက်ဟာ သားငယ်ကိုပွေ့ပျက်ပြီး မဟောသဇာ ကောင်းမှုရှေ့ကန်ရှေ့ချိုးဆိပ်ကိုလာတယ်

ရှေ့ချိုးဆိပ်ရှောက်တော့ သားငယ်ကို ရှေ့ချိုးပေးပြီးနောက် ကမ်းစပ်မှာ အဝတ်ဆင်းချထားပြီးရှေ့ဆင်းချိုးတယ်

သူ့ရှေ့ချိုးနေတဲ့မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် ကမ်းစပ်ကိုရှောက်လာသတဲ့

မိန်းမရွယ်က ကလေးမိခင်ဆို ခွင့်တောင်းတော့ မိခင်က သူ့သားကို ချစ်တယ်ဆိုလို့ သဘောကျပြီး မိန်းမရွယ်ကို ခွင့်ပေးလိုက်တာပေါ့..

မိန်းမရွယ်ဟာ ကလေးကို နို့တိုက်ဟန်ဆောင်ပြီး ချော့မြှူတော့ ကလေးက ရွှင်မြူးပြီး ဂျပင်တယ်..

ပြီးတော့ မိန်းမရွယ်ဟာ ကလေးကို ပွေ့ချီပြီး ထွက်ပြေးတော့သတဲ့..

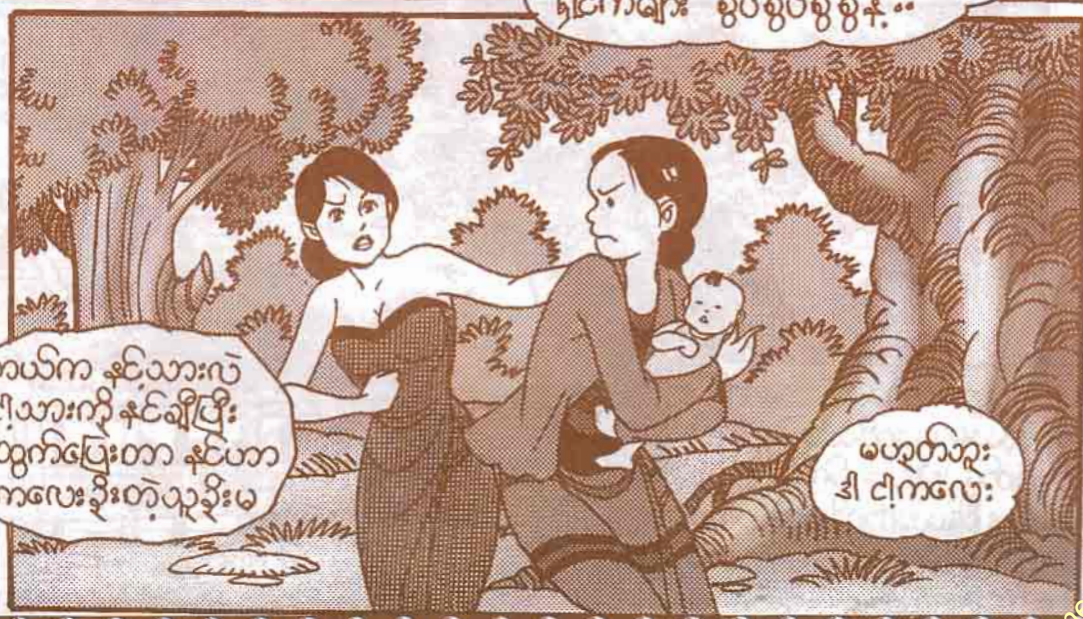
ကလေးမိခင်ဟာ ရှေ့ကနီကာ
အပြေးတာကိုပြီး မိန်းမရွယ်ကို
အတင်း ဆွဲထားတယ်။

နင် ဘာလုပ်တာလဲ
ငါ့ကလေးကို
ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ

အလိုတော် ကျပြသား ကျပြချီလာတာ
ရှင်ကများ ခွပ်ခွပ်စွဲစွဲနဲ့..

ဘယ်က နင်သားလဲ
ငါ့သားကို နင်ချီပြီး
ထွက်ပြေးတာ နင်ဟာ
ကလေးခိုးတုယူခိုးမ

မဟုတ်ဘူး
ဒါ ငါ့ကလေး

ကလေးမိခင်နဲ့ သူ့မိခင်တို့
ဆွဲလားရုန်းလားပြစ်နေ
ကြတာကို ရွာသားတွေ
တွေ့တော့ ဝိုင်းအုံလာပြီး
အကျိုးအကြောင်းမေးတယ်

ကလေးချီထားတဲ့ မိန်းမက သူ့သားကို ပြောတယ်

လွိုက်ဆွဲတဲ့ မိန်းမကလည်း သူ့သားကို
ခွီးယူခွားတာပါလို့ ပြောပြနေတယ်..

ဒါနဲ့ ရွာသားတွေက ဒီပြဿနာကို
မဟောသတသတို့သားပဲဖြေရှင်း
ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ဆိုပြီး
မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မဟောသတ
ရှိတဲ့ ရေပေါ်ကဲ့သို့ခွားကြတယ်

ပြီးတော့ ငြင်းခုံရန် ဖြစ်နေကြောင်း အစီရင်ခံကြတော့ မဟောသတကာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ကြတာလဲ မေးတယ်

အရှင်သား ကျွန်မသားကို ကျွန်မချီးမြှင့်ခဲ့ပြီး သွားနေတာ ဒီအရူးမက ကျွန်မသားကို သူ့သားပါလို့ စွပ်စွဲပြီး လှိုက်တောင်းနေပါတယ်

ကဲ ဒါဆိုရင် သင်ကတော့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့သားကို သင်ရဲ့ သားလို့ စွပ်စွဲပြီး လှိုက်တောင်း နေရတာလဲ..

ဒီမိန်းမ သက်သက် လိမ်ပြောနေတာပါ အရှင်သား

ဒါဆိုရင် ဒီအမှုကို ကျွန်ုပ် စီစဉ်မယ် သင်တို့ကျွန်ုပ်စကားကို နားထောင်ကြမလား

မိန်းမနှစ်ယောက်ကနားထောင်ပါမယ် ဆိုလို့ မဟောသတကပြောပြနေပါမှာ စည်းတားပြီးကလေးကိုချစေတယ် ပြီးတော့ကလေးမိခင်ကိုကလေးရဲ့ခြေက ကိုင်စေပြီး သူ့ခိုးမကို ကလေးရဲ့ လက်က ကိုင်စေတယ်..

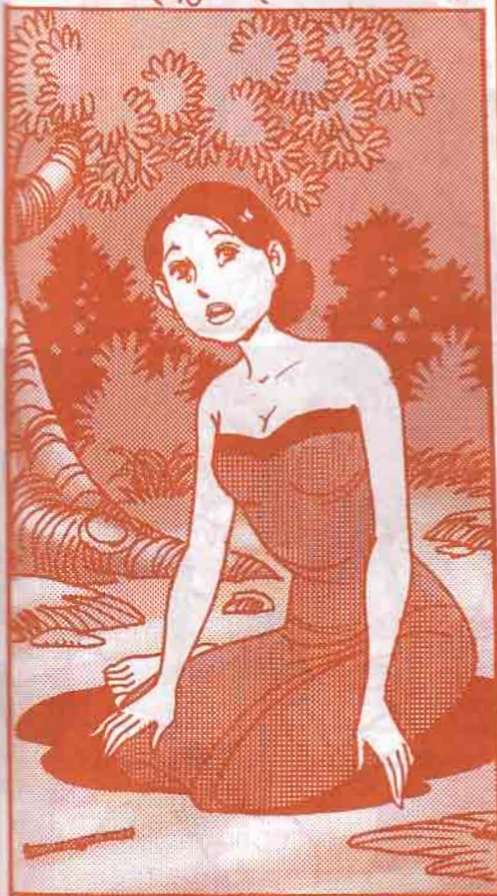
ကဲ သင်တို့နှစ်ယောက် ကလေးကို ဆွဲကြ လှဲကြ နိုင်တဲ့လူကလေးအမေပဲ

ဒါနဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်က ကလေးကိုဆွဲယူ ကြတယ် သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင်အပြိုင်ဆွဲကြတော့ ကလေးကနာကျင်လို့တအားငိုတော့တာပေါ့

ကလေးငယ်တော့ မိခင်ကရှင်မှာ
နာကျင်လာပြီး ငိုယိုငေးငိုခိုကာ
ကလေးကွဲလွတ်လိုက်တော့တာပေါ့!

အို ပရိသတ် အပေါင်းတို့
မိခင်ရှင်က သားငယ်ကို ချစ်ခင်
ညှာတာသလား မိခင်မဟုတ်သူက
ညှာတာသလား ဖြေကြည့်ကြပါ

ဒီအခါ ပရိသတ်က မိခင်ရှင်ကသာ ညှာတာကြောင်း
တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြတာပေါ့..

ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရှင်
အခုကလေးငယ်ကို
မညှာမတာဆိုပြီး အနှိုင်
ဂုတ်မိန်းမဟာမိခင်အရှင်
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား

ဒီအခါ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း
ပရိသတ်ကတွေ့ကြတယ်

ဒီတော့ ကလေး နာကျင်နေလို့
လွှတ်ပေးပြီး ငိုယိုနေတဲ့ မိန်းမသာ
ကလေးမိခင် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့!

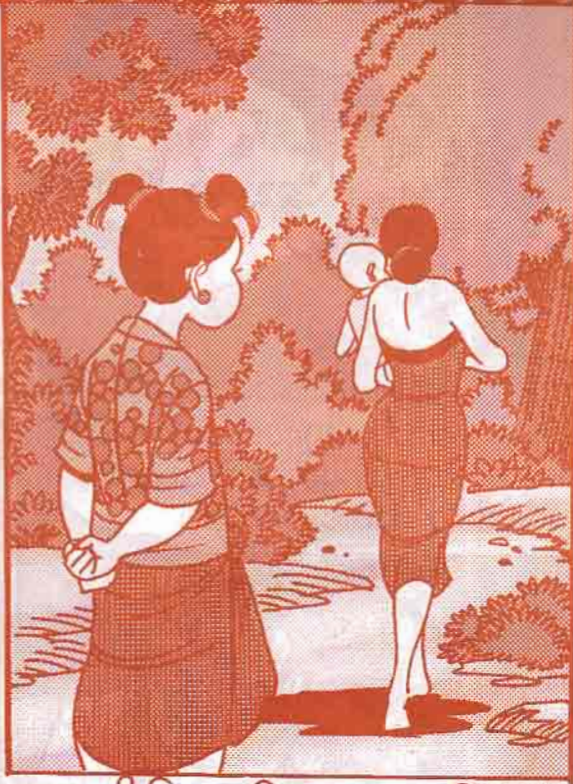
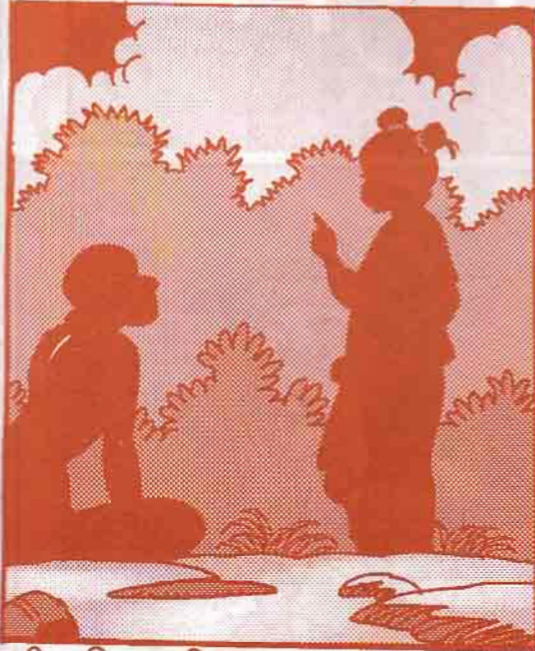

အင်္ကျီ ဦးကြိုး ဘထွေးတို့ ဒီမိန်းမဟာ
လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဘီလူးမ ပါပဲ
ကလေးကို ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး စားချင်လို့
လူပြေးတာပဲ ဖြစ်ရမယ် မှန်တာကို ပြော

ဒီတော့မှ ဘီလူးမလည်း
ယူအာပြစ်ကို ဝန်ခံပြီး
ခွင့်လွှတ်ဖို့ ရှာတောင်းပန်တယ်

မဟောသဇာကဘီလူးမကိုသံသရာက
မိုက်မှားမှုတွေလုပ်ခဲ့လို့ အခုဘဝမှာ
ယုတ်သုတ်ဘဝရောက်ခဲ့ရတယ်။
ဒီဘဝကလွတ်အောင်ဆိုပြီး ငါးငါးယိလ
တရားကိုပေးပြီး ပြန်လွတ်လွှတ်တယ်

ကလေးမိခင်ကလည်းသူ့သားအသက်ကိုပညာ
ရွက်စွမ်းနဲ့ကယ်တင်ခဲ့တာမဟောသဇာကို
ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးထွက်သွားသတဲ့..

ဟိုသက်အပေါင်းက ကလေးနှစ်တွဲ
မိန်းမကိုဘီလူးမဆိုပြီးဘယ်လိုကြောင့်
သိနိုင်တာလဲလို့မဟောသဇာကိုမေးတယ်

အသင်တို့ ဒီမိန်းမကို
သေသေချာချာကြည့်ရင်
မျက်တောင်နီပြီးတော့
မျက်တောင်မဝတ်ဘူး
နဖူးမောက်နာယောင်ဇာတာက
ပနေဆင့်ကလည်းတို့တယ်

နောက်ပြီးကလေးကလည်း
သနားသွားတာမို့ မရှိဘဲ
အတင်းဆွဲယူတယ် ဒါကြောင့်
ဘီလူးမပြစ်ကြောင်းကိုအစ
ကတည်းကသိလိုက်တာပါ

အခုလို သားတရားစီရင်တဲ့အကြောင်းကို
အထောက်တော်အမတ်က ပီဒေဟရှာရင်
မင်းကြီးဆီ သတင်းပို့တယ်..

မင်းကြီးလည်း သေနေတာအမတ်ကြီးကို
ခေါ်တိုင်ပင်တော့အမတ်ကြီးက
ကန့်ကွက်မြဲ ကန့်ကွက်ပြန်တယ်

ဒါနဲ့ မင်းကြီးလည်း
အထောက်တော်အမတ်ကို
ဆက်လက် ခုံခမ်းဖို့
ညွှန်ကြားလိုက်သတဲ့..

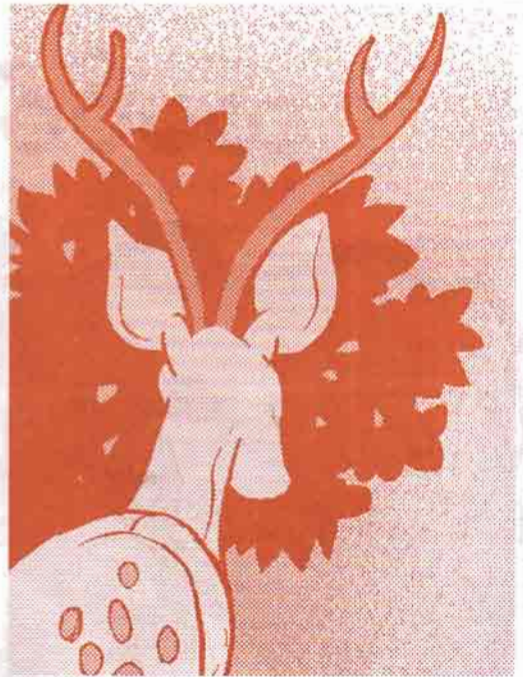

သမင်တို့ရဲ့ မာယာ

လင်းသက်ခိုင်

ရှေးရှေးတုန်းက လူသူမနီးတဲ့တောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ သားသမင်တို့ ကျက်စားနေထိုင်ကြသတဲ့ကွယ်။ အဲဒီတောကြီးမျက်မည်းထဲကို တောင်သူတွေ မလာပေမယ့် မုဆိုးတွေကတော့ မကြာခဏ ဆိုသလို ရောက်လာတတ်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သွားလေရာမှာ သူတို့ထောင်ထားတဲ့ ကျောကွင်းတွေက လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်ဖို့ သမင်တို့၏မာယာခေါ်တဲ့ မိဂမာယာကို သူတို့မျိုးဆက်ထဲက နောက်ထပ်ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သမင်လေးတွေကို ဝိုင်းဝန်းသင်ကြားပေးသတဲ့ကွယ်။ သမင်လေးတွေ အန္တရာယ်မတွေ့စေဖို့ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသင်ကြားပေးနေတဲ့အထဲက သမင်ပျိုလေးတစ်ကောင်ဟာ မုဆိုးရဲ့ ကျောကွင်းထဲမှာမိသွားရှာရောတဲ့။ သူ့ကျောကွင်းထဲမှာ မိလိုက်တာကို လန့်ပြီးအော်မြည်လိုက်တဲ့ အတွက် ကျန်တဲ့အပေါင်းအဖော်သားသမင်လေးတွေဟာလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပြေးကြတာပေါ့။ ကျောကွင်းထဲမှာမိသွားတဲ့သမင်လေးရဲ့မိခင်ဟာ သူ၏မောင်တော်ထံ အမြန်ထွက်လာကာ၊

“အမလေး ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းပါပေါ့ မောင်တော်ရယ်၊ ကျွန်မသားလေးဟာခုတော့ မုဆိုးရဲ့ကျောကွင်းမှာ လှလှကြီးမိနေပါပေါ့”

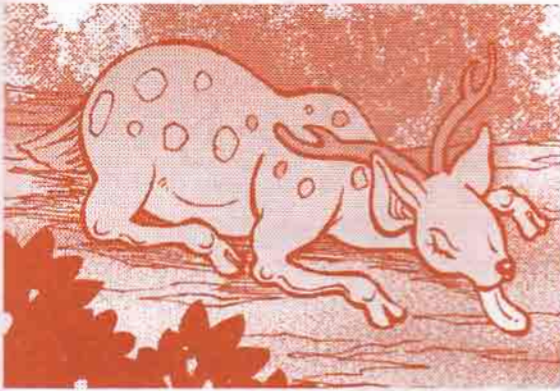
ထိုအခါ မောင်ဖြစ်သူက

မစိုးရိမ်ပါလင့် ငါ့နမ နင့်သားတော် ငါတူတော်မောင်ကို နင်လာအပ်ထားကတည်းက တတ်အပ်သောပညာကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်းပညာသင်လိုစိတ်ရှိတဲ့အပြင် လေးလေးစား

စားသင်ယူခဲ့ပါတယ်။ နင့်သားမသေနိုင်ပါဘူး။ မိဂတမာယာအတတ်နဲ့ နင့်သားကျောကွင်းထဲက ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်လာပါလိမ့်မယ်။ နင်စောင့်ကြည့်ပါလော့နမ”

မောင်ဖြစ်သူက ဖျောင်းဖျော့ဆိုလို့ စိတ်သက်သာရာ ရသော်လည်း၊ စိတ်မှာအပြည့်အဝ မယုံနိုင်သေးပေ။ သားနှင့်အတူ ကျက်စားကြသော သမင်တို့ကို စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးနောက် သားဖြစ်သူ ကျောကွင်းမိရာသို့ မုဆိုးရန်ကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်၍ လာခဲ့ရတယ်။ မုဆိုးမမြင် နိုင်သည့် ကျောက်ဆောင်ကြားမှနေ၍ သားလေးကို ကြည့်တဲ့အချိန်မှာတော့ မိခင်သမင်မကြီးဟာ ရင်ကွဲ မတတ်ခံစားရတော့တာပေါ့ကွယ်။

သားသမင်လေးရဲ့ညာဘက်ခြေထောက်ဟာ ခိုင်ခံ့လှတဲ့သားရေကျောကွင်းထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်

တုပ်နှောင်ခံထားရရှာပေမယ့် ခြေထောက်မှာ သွေးစ သွေးနုများတော့ မတွေ့ပေ။ ဦးရီးတော် သင်ကြားပေး ထားသည့် ပညာရပ်ထဲကအတိုင်း ရုန်းကန်၍ မလွတ် သောကျောကွင်းကို အသားအရေ အပြတ်ခံ၊ အပွန်း ခံ၍ ရုန်းကန်မနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော် သားသမင်လေး၏ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး ဟာ ဖောင်းဖောင်းကားကားကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျောကွင်းမှာမိတာ ဘာမျှမကြာသေး ဘာကြောင့် ဝမ်းဗိုက်ကြီးဖောင်းကားနေသလဲ၊ ဘာကြောင့် ခြေ လေးဘက်လုံးကားကားယားယားဖြစ်နေရပါလိမ့်၊ ဟု မိခင် သမင်မကြီးစဉ်းစားနေတယ်။ ထပ်ပြီးလေ့ လာ- ကြည့်ပြန်တော့လည်း သူ့သားငယ်သမင်လေးဟာ မလှုပ်မရှား နေနေပြီး သူ့အနီးနားတွင်လည်း မြက်စ မြက်နုလေးများ ပြန်ကြနေ သတဲ့ကွယ်။

တန်တော့ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးကြောင့် သူ့အန် ထုတ်လိုက်တာတွေဖြစ်နိုင်တယ်၊ အင်း လျှားကြီးက လည်း တန်းလန်းနဲ့ဆိုတော့ သေများသေပြီးလားမသိ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေလည်း စွန့်ထားတာဆိုတော့ သေဖို့များတယ်။

သားငယ်လေး၏ဖြစ်ပုံကို မမြင်ရက်သော မိခင် ခမျှာ အဖြစ်ဆိုးကိုထပ်မြင်ရပြန်တော့တာပေါ့။

“အလိုကားယားကြီး ဖောင်းဖောင်းဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်ပေါ် ယင်မမည်းရိုင်းတွေ အံ့ခဲနေလို့ပါလား။ ဟော့ ကျီးတွေတောင်လာနားပြီး ဟိုထိုးဒီဆိတ် လုပ် နေကုန်ပါရောလား။ အမလေး သေပြီထင်ပါရဲ့သား ရယ်”

သမင်မကြီး ဝမ်းနည်းစွာနှင့် သားရဲ့ ဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး ငိုရှာတော့တာပေါ့။

မကြာခင်မှာပဲ မုဆိုးရောက်လာပြီး တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ဖောင်းကားနေသော သမင်၏ပက်လည် တွင် ဝိုင်းအံ့နေသော ယင်မမည်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကြီးကို လက်နှင့် ပုတ်ကြည့်လိုက် လုပ် နေတာပေါ့။

“အင်း သေလို့ ပုတ်တောင်ပုတ်နေပြီထင်ပါရဲ့” ဆိုပြီးမုဆိုးသည်ကျောကွင်းကိုပြန်ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ဒီနောက် သမင်ကိုဖျက်ဖို့ အောက်ခင်းသစ်ကိုင်းများ ယူရန် တောထဲ ခနဝင်လိုက်တယ်တဲ့ကွယ်။

ဒီခဏမှာ မိဂမာယာကို ချက်ခြင်းအသုံးချပြီ ဖြစ်တဲ့ သမင်လေးဟာ တုံးလုံးလဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထပြီး တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလေရာ မိခင်သမင်မနှင့် စောင့် နေသော သမင်တွေအားလုံး သူ့နောက်က တပျော် တပါး ပြေးလိုက်ကြလေတော့တယ်ကွယ်။

လင်းသက်ခိုင်

ကျေးဇူးသိအပ် ပြန်လို့ဆပ်

ကျော်ဝင်းမောင်(ကျောက်မဲ)

- ရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ၊
ပုဏ္ဏားလုလင် လယ်သမားပါ။
- လယ်ကွင်းစပ်မှာ အိုင်တစ်အိုင်ရှိ၊
ရွှေပုစွန်လုံးလေး သူ့ခြင်မိ။
- ရွှေရောင်အတိမ့် ချစ်စရာ
မေတ္တာစိတ်နဲ့ ခင်မင်ကာ။
- အန္တရာယ်ကင်းစွာရှိစေသော၊
အပေါ်ရုံပုဆိုးကြား သိပ်ကာထား။
- အလုပ်နားလို့ ညနေပြန်လျှင်
အိုင်ထဲပြန်ပို့ တယုတယအစဉ်။
- နေ့တိုင်းမပြုငြင် သံယောဇဉ်ကြီး၊
ရက်ရှည်များတော့ လွန်ရင်နီး။
- ကန်သင်းအနီး ထန်းပင်ပေါ်မှာ
ကျီးဖိုကျီးမနေထိုင်ကာ။
- “ကျီးဖိုမောင်ရာ” ကျီးမနွဲ့။
“ပုဏ္ဏားမျက်လုံး စားချင်သတဲ့”။
- “လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်လှတယ်၊
မောင်ကြီးဘယ်သို့ လုပ်ပါ့မယ်”
- “လွယ်ပါတယ်ဒါလေးများ၊
ထန်းပင်ရင်းက မြွေဆီသွား။
- ပုဏ္ဏားသေအောင်သတ်စေပါ၊
သေရင်မျက်လုံးရမည်သာ။
- မျက်လုံးထုတ်ကာ စားမှာအဟုတ်
မောင်ကြီးသက်လျာ ဒီအတိုင်းလုပ်”
- ပြောတိုင်းလုပ်တော့ အောင်မြင်ပြီ၊
ပုဏ္ဏားလဲကျ သေတော့မည်။
- ပုဏ္ဏားမျက်နှာဆီ ကျီးအတက်၊
ရွှေပုစွန်လုံးလည်း ပုဆိုးထဲကထွက်။
- လက်မကြီးနဲ့ ကျီးလည်တိုင်၊
မရန်းနိုင်အောင် မြဲမြဲတိုင်။
- မခံနိုင်အောင် နာကျင်မြော့၊
ကျီးဖိုအော်လို့ မြွေလာပေါ့။
- လာပစေပေါ့ မကြောက်ပါ၊
မြွေလည်ပင်းလည်း ပုစွန်လက်မှာ။
- “လျှင်မြန်စွာ အဆိပ်ဖြေလော့၊
ပုဏ္ဏားရှင်တော့ လွှတ်မှာပေါ့”

- အသောလျင်မြန် ချက်ချင်းပင်၊
မြွေဆိပ်ရပ်တော့ ပုဏ္ဏားရှင်။
- သို့ရာတွင် အန္တရာယ်များ၊
မြွေနဲ့ကျီးကို အရှင်မထား၊
ရွှေပုဇွန်လက်မှာ အသက်ပါသွား။
- မောင်မယ်အများ ကျင့်လိုက်နာ၊
ပုံပြင်ကမ္ဘာ ချစ်ကလေးတို့ရာ။

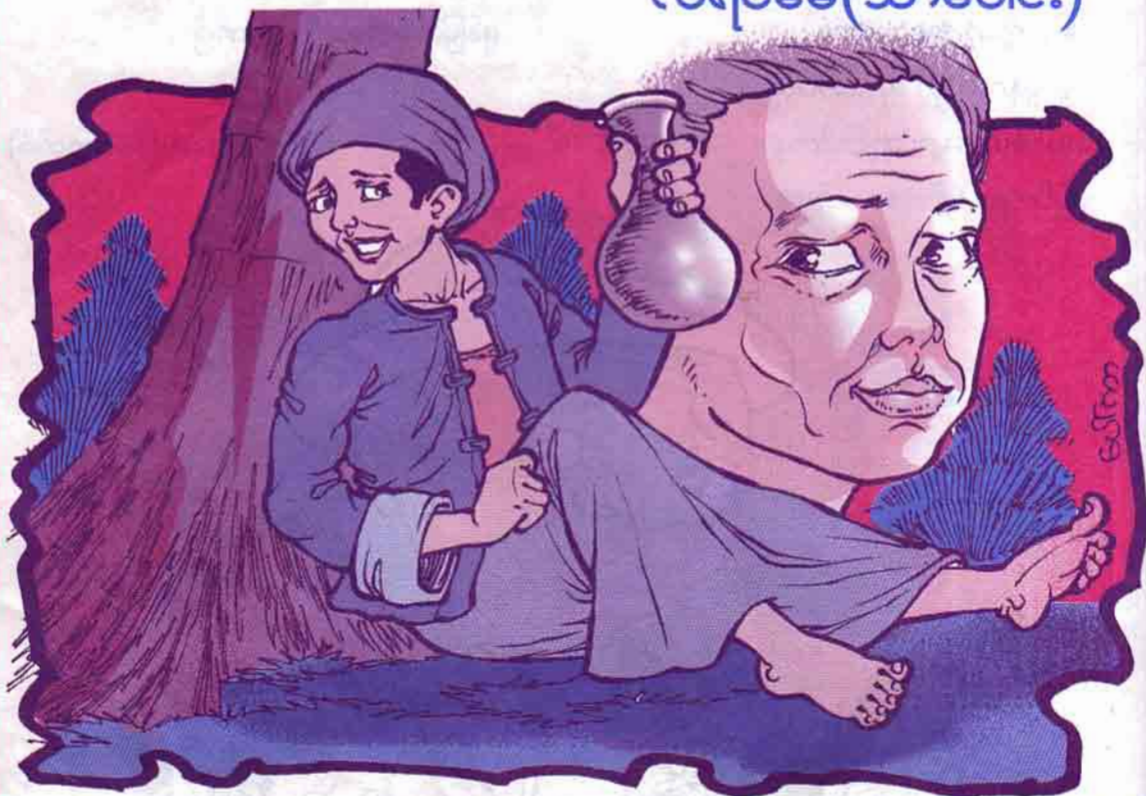
- ကျေးဇူးဆိုတာ စွဲသိအပ်။
တစ်နေ့ ကြုံလျှင် ပြန်လို့ဆပ်။
လူဖြစ်ကျိုးနပ် တန်ဖိုးမြတ်၊
မွန်မြတ်စိတ်ဓာတ် လူဂုဏ်ခြင်။

ကျော်ဝင်းမောင်(ကျောက်မဲ)

သဒ္ဓါနားနီး သဒ္ဓါ

လရိပ်မေ(သာပေါင်း)

ဟိုးရှေးအခါက တရားသော အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းအလုပ်နဲ့ ရှာဖွေ စားသောက်နေသူတွေ “ပဒေသာ” ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာရှိသတဲ့။ တစ်ရွာလုံးဟာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုနဲ့ အသက်မွေးနေရပေမဲ့ မှုတစွာရှာဖွေစားသောက်ကြတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေနား နီးတဲ့ရွာဆိုတော့ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တွေပဲ ရောင်း ဝယ်ကြရတာပေါ့။ ပင်လယ်ထွက် ငါးရှာသူကရှာ၊ ငါးခြောက်လုပ်တဲ့သူက ငါးခြောက်လုပ်တယ်။ ရှိတဲ့ ငါးခြောက်၊ ငါးပိကောင်တွေကို လက်လီလက်ကား ရောင်းဝယ်တဲ့လူတွေနဲ့ မြို့တမျှ စည်းကားတဲ့ရွာကြီး ပေါ့။ အဲဒီရွာထဲမှာ သစ်သီးရောင်းတဲ့ဆိုင် တစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတယ်။ ရှားပါးပစ္စည်းဟာ “ရတနာ” ထိုက်တယ်ဆိုတဲ့

စကားအတိုင်းပါပဲ။ အမေပြုံးရောင်းတဲ့ သစ်သီးဆိုင် ဟာ “ပဒေသာ” ရွာကြီးမှာ ရောင်းအားအကောင်းဆုံး ပဲပေါ့။ သစ်သီးဆိုင်ရဲ့အမည်လေးက “မိုးထက်သာ” တဲ့။

တကယ်တော့ “မိုးထက်သာ” ဆိုတာ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အမေပြုံးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပါပဲ။ ခင်ပွန်းမရှိ တော့ပေမဲ့ သားတစ်မျက်နှာတစ်ကမ္ဘာနဲ့ ရှာဖွေစား သောက်နေတဲ့အမေပြုံးဟာလောကဓံကိုဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးခဲ့သူပေါ့။ အမေပြုံးဟာ နာမည်နဲ့လိုက် အောင် အမြဲတမ်းပြုံးရောင်သန်းနေတဲ့မျက်နှာကို ပိုင် ဆိုင်ထားရသူပေါ့။ အမေပြုံးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်တွေ မအားလပ်နေပါစေ၊ ရတနာသုံးပါးကို

တော့ အမြဲမပြတ် ပူဇော်ကန်တော့ရှာသတဲ့။နံနက် (၄)နာရီ အိပ်ယာထ ကိုယ်၊ လက်သန်စင်ပြီးတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ မျက်နှာသစ်တော်ရေ၊ သောက်တော်ရေ၊ သုံးတော်ရေ၊ အချိုရည်၊ ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်၊ ဆီမီး၊ နံ့သာမီး၊ ပန်း... အားလုံးကပ်လှူပူဇော်ပြီး သတ္တဝါအားလုံးအတွက် အမြဲတမ်းမေတ္တာပို့ အမျှ ဝေပေးတယ်။ နံနက်အစောဆုံးတစ်ကြိမ် မိုးလင်းစ တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ်၊ ည အိပ်ရာဝင် တစ်ကြိမ်၊ မေတ္တာပို့သခဲ့သလို အားရင်လည်း အားတဲ့အချိန်တွေမှာ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများနေသူပေါ့။ အဲဒီမေတ္တာရဲ့အစွမ်းကြောင့်လည်း အမေပြုံးဟာ အပြုံးမျက်နှာလေးနဲ့အတူ လူ၊ နတ်၊ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ ချစ်ခင်စောင့်ရှောက်မှုကို ခံစားရတယ်လေ။

အမေပြုံးအတွက်တော့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်လွန်းပေမဲ့ မိုးကောင်းကင်ထက် မြင့်မြတ်သောသားအဖြစ် ရည်ညွှန်းခံထားရတဲ့ သားဖြစ်သူ “မိုးထက်သာ”ကတော့ နာမည်နဲ့တခြားစီပဲ။ ရုပ်နံ့နာမ် တလွဲစီဖြစ်နေတဲ့ မိုးထက်သာကတော့ အမြဲတမ်းပဲ သေရည်အရက် သောက်စားမူးယစ်ပြီး “စွေ”နေသူမို့ မိုးထက်စွေဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ်လေ။ မိုးကောင်းကင်မှ ရွာချသော စနေမိုးထက် စွေနေတတ်သော “မိုးထက်စွေ”ပေါ့။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ သစ်သီးဝလံတွေ ရောင်းရတာ များပြားလာတဲ့အတွက် အမေပြုံးဟာ ဆိုင်အတွက် အကူရဖို့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို အကူခေါ်ရတာပေါ့ကွယ်။

အမေပြုံးဟာ လောကအတွင်းရှိ သတ္တဝါအားလုံးအတွက် မကြာခဏဆိုသလို မေတ္တာပို့သပေးနေပေမယ့် ထာဝရစီးဆင်းနေသော မေတ္တာရေအေးများ စီးဆင်းနေရသော ချစ်မဝနိုင်သည့်သား မိုးထက်စွေအတွက်တော့ အမြဲမပြတ်သောမေတ္တာတွေကို ပို့သနေခဲ့ရတယ်။ သေရည်သောက်စားပြီး မူးလာလျှင်

ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိမြင်နိုင်ဘဲ ထင်ရာလျှောက်ပြောတဲ့ မိုးထက်စွေကို ရွာထဲမှာရှိတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေဟာ အမေပြုံးမျက်နှာကြောင့် မချစ်သော်လည်း မမုန်းခဲ့ပါဘူး။ မိုးလင်းအိပ်ရာထ အဆာပြေစား၊ ဗိုက်ပြည့်သွားတာနဲ့ ရွာရိုးလျှောက် ကြက်တိုက်၊ ထန်းရည်မရှိရင် အရက်သောက်၊ မူးလာရင် လူမုန်းသူမုန်း မသိတော့လို့လူအတွဲနဲ့ အိမ်ပြန်ရတာမိုးထက်စွေရဲ့နေ့စဉ်ပုံမှန်အလုပ်ပဲပေါ့။

ရတနာသုံးပါးကြည်ညိုပြီး အပြစ်ကင်းသော စီးပွားရေးနဲ့ ရှာဖွေစားသောက်နေတဲ့ အမေပြုံးအတွက်တော့ နောက်ဆုံးဘဝနေဝင်ချိန်အတွက် မပူပင်ရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အမေပြုံး ရင်ထဲမအေးနိုင်တာကတော့ ဘုရားမှန်းမသိ၊ တရားမှန်းမသိ၊ သံဃာမှန်းမသိဘဲ အချိန်ကုန်ပျက်စီးနေတဲ့ သားတော်မောင်အတွက် ပါပဲ။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကိုင်ဘဲ ထာဝစဉ် ထိုင်စားနေသည့်တိုင်အောင် ရတနာမြတ်သုံးပါးနဲ့ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးကို ယုံကြည်စေချင်တာ အမေပြုံးရဲ့ ရင်တွင်းဆန္ဒပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း မလိမ္မာသည့်တိုင် မိုက်မဲသူမဖြစ်ရအောင် ဆိုးနေသည့်သားကို အမြဲချော့ကာ နားချစေခဲ့ပါတယ်။ အမေပြုံးရဲ့ ကြီးမားသောမေတ္တာတွေကြောင့် မိုးထက်စွေဟာ မလိမ္မာသော်လည်း မိုက်မဲသူတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့ကွယ်။

တစ်နေ့မှာ အမေပြုံးဆိုင်ထိုင်ရင်း မေတ္တာပွားများနေစဉ်မှာပဲ မျက်လုံးထဲမှာ ဝိုးတဝါးအရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတာကြောင့် အသေအချာလိုက် ကြည့်သော်လည်း တကယ့်မြင်ကွင်းထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ အမေပြုံးရဲ့မျက်ဝန်းထဲ ဝိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ထပ်တူပထမဆုံးရောက်ရှိလာတဲ့မျက်နှာဟာ သားမိုးထက်စွေရဲ့မျက်နှာပါပဲ။ အမေပြုံးဟာ ဆိုင်ကို အစောင့်ကလေးနဲ့ထားခဲ့ပြီး သားအတွက် ဝိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့အတူ ထန်းတောက်ကိုသာဦးတည်ပြီး ပြေးတော့တာပါပဲ။ ထန်းတောက်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်မှန်းမသိရောက်သော်လည်း သားဖြစ်သူကို မတွေ့ရတော့

အမေပြုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူပန်မှုတွေနဲ့အတူ မိမိယုံကြည်အားကိုးရာ ရတနာသုံးပါးကိုသာ ကန်တော့ပြီး တိုင်တည်ခဲ့တာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ နောက်ဘက်က “အမေ” ဆိုတဲ့ အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ခေါင်းမှာ အရိုက်ခံထားရတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ ခြေတစ်ချောင်း ထောင့်င်းထောင့်င်းနဲ့ သားဖြစ်သူကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အမေပြုံးဟာ သားအတွက်စိုးရိမ်ပြီး ပါလာတဲ့ပုဝါစလေးကို မိုးထက်စွေရဲ့ခေါင်းမှာစည်းပြီး မနိုင်တဲ့သားကို မေတ္တာအားတွေနဲ့ တွဲခေါ်လာခဲ့တာပေါ့။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဆေးဆရာအမြန်ခေါ်ပြီး သားအတွက် ကုသပေးခဲ့တယ်။ ဆေးဆရာက အကောင်းဆုံးသော ဆေးဝါးများနှင့် ကုသနေခဲ့သလို အမေပြုံးဟာလည်း နှိုင်းတုမရသောမေတ္တာတွေကို သားအတွက် ပို့သနေခဲ့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ မကြာခင်အချိန်မှာပဲ မိုးထက်စွေဟာ ဒဏ်ရာသက်သာပြီး အနည်းငယ်လန်းဆန်းသွားပါတော့တယ်။

ဒဏ်ရာက သက်သာလို့ မျက်လုံးနှစ်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ သားအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေကြောင့် အမြဲပြုံးနေတဲ့အမေမျက်နှာ အနည်းငယ် အိုစာသွားတာကိုမြင်ရတော့ မိုးထက်စွေရဲ့ရင်ထဲ ပြင်းရှတဲ့ဝေဒနာတစ်ခု အလိုလိုခံစားခဲ့ရတယ်။ ထန်းရည်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် မမှတ်မိနိုင်တဲ့အတွက် အမေပြုံးဟာ နောက်နေ့တွေမှာမိုးထက်စွေကိုရွာထဲကိုမလွှတ်တော့ဘူး။ ရွာထဲကို မသွားရတဲ့အတွက် ခါတိုင်းမူးနေတဲ့အချိန်မှာ မမူးရတဲ့ မိုးထက်စွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ အလိုမကျ ဖြစ်နေရတာပေါ့။ အမေပြုံးရဲ့ စကားကိုလည်း နားမထောင်နိုင်အောင်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာတော့ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ အမြဲနားလည်ပေးတတ်တဲ့ အမေပြုံးက တွေးတယ်။ “ငါ့သားလေးဟာ ငါ့ဘယ်လိုပဲတားတာ၊ တားလို့မရတော့ဘူး၊ သူ့သောက်နေကျအချိန်မှာတော့ သောက်ချင်နေမှာပေါ့။ ငါတောင် မေတ္တာပို့နေချိန် ပုံမှန်မေတ္တာပို့ရမှ ကျေနပ်သူပဲ။ ငါ့သားလေးမမှားပါဘူး။ တားသင့်တဲ့အရာကို အချိန်

ရှိစဉ်က မတားဆီးခဲ့ဘဲ ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့အမှားတွေပါပဲ။ အခုတော့ ငါ့သားလေးကို ချစ်ရာမရောက်ဘဲနစ်ရာရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့မိဘမေတ္တာ၊ စေတနာတွေနဲ့ အချိန်ယူပြီး ပြုပြင်ရင်တော့ ငါ့သားလေးဟာတစ်နေ့မှာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ အသေအချာပါပဲလေ” လို့ တွေးနေခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ မိုးထက်စွေက “သားနေလို့မရတော့ဘူး အမေရယ်၊ သား ရန်မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ တစ်ခါတည်းဖြစ်တာကို အမေစိုးရိမ်မှုလွန်ကဲနေတာ၊ အမေဘယ်လိုတားတာ၊ သားကတော့သွားမှာပဲ” လို့ ပြောပြီး ပိုက်ဆံအိုးထဲက ပိုက်ဆံကိုယူပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ မိုးထက်စွေ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတာကို မြင်တော့မှ အမေပြုံးသတိဝင်လာပြီး အတင်းအမြန် တားဆီးတော့တာပါပဲ။ “သားလေး၊ မသွားပါနဲ့သားရယ်၊ အမေသားလေးက လိမ္မာပါတယ်နော်၊ ခြေထောက်ကလည်း သိပ်ကောင်းသေးတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သားလေး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် အိမ်မှာပဲ သောက်ပါသားရယ်။ သားလေးတစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ရင် အမေပဲ ရင်ကျိုးရမှာ...။ အမေစေတနာကို သားနားလည်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပေးရင် အိမ်မှာပဲသောက်ပါသားရယ်၊ အမေတောင်းဆိုတာပါ” အမေပြုံးရဲ့ နှုတ်ဖျားက ရင်ထဲမှာ အလိုလိုပဲ ဝမ်းနည်းလာခဲ့တာပေါ့။ “နော်- နားထောင်ပေးပါနော်- သား” ဆိုတဲ့စကားသံလေးမဆုံးခင်မှာပဲ “ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ သားနားထောင်ပါ့မယ်” ဆိုတဲ့အသံက ထွက်ပေါ်လာလေရဲ့။ အဲ့ဒီတော့မှ အမေပြုံးလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆိုင်အကူကောင်ကလေးကို ထန်းတောမှာ သွားဝယ်ခိုင်းရတာပေါ့။

ကောင်ကလေး ထန်းရည်ဝယ်နေစဉ်မှာပဲ အမေပြုံးက “သားလေးနဲ့အမေ အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ကြရအောင်” လို့ ပြောခဲ့တယ်။ မိုးထက်စွေက “ဘာလဲ အမေ” ဆိုတော့ “သားအတွက် အိမ်မှာသောက်ဖို့

ထန်းရည်ကို လိုသလောက် အမေက ဝယ်ပေးမယ်၊ သားစိတ်တိုင်းကျ သောက်ခွင့်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ထန်းရည်ဖိုးကို သားလေးက အမေ့ကို ပြန်ဆပ်ရမယ်။ ပြန်ဆပ်ဖို့ဆိုတာ ပိုက်ဆံမလိုဘူး။ အမေခိုင်းတာလေး ကိုပဲ သားကလုပ်ပေးပါ။ စိတ်မပါလည်း လုပ်ရမယ် နော်”

“သားက ဘာကိုလုပ်ပေးရမှာလဲအမေ”လို့ မိုး ထက်စွေမေးတော့ အမေပြုံးက “သားလေးလုပ်ရ မယ့်အလုပ်က လွယ်ပါတယ်သားရယ်။ နံနက်အိမ်ရာ (၅)နာရီထပြီး ရတနာသုံးပါးနဲ့ သရဏဂုံတည်ပြီး သတ္တဝါအားလုံးအတွက် မေတ္တာပို့ပေးရမယ်။ ညနေ (၅)နာရီမှာလည်းတစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာဝင်တစ်ကြိမ် ပါပဲ။ အဲဒါ အနည်းဆုံး မေတ္တာပို့တဲ့ အကြိမ်အရေ အတွက်နော်။ အဲလို အမြဲမေတ္တာပို့ပေးရင် အပိုဆုချ မယ်လေ၊ သားလုပ်နိုင်တယ်မလား”လို့မေးတော့ မိုး ထက်စွေလည်း စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ပဲ “ဟုတ်ကဲ့ သား ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်အမေ”လို့ သဘောတူခဲ့သတဲ့။ များမကြာမီမှာ ကောင်ကလေး ထန်းရည်တွေနဲ့အတူ ပြန်ရောက်လာတော့ မိုးထက်စွေဟာ ထန်းရည် သောက်ဖို့ ပြင်တော့တာပဲ။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ မိုးထက် စွေဟာ အရင်နဲ့မတူတော့ဘဲ ထန်းရည်ကို တစ်ခွက်ရဲ့ တစ်ဝက်သာသောက်ပြီး ကျန်တာတွေကို မြေပေါ်ကို သွန်ချလိုက်တော့တာပဲ။ “ဒီလိုတစ်နေ့လုံး နေနိုင် အောင်နေမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကလည်း အပြည့်ပေါ့။ ဆန္ဒ ပြင်းပြသူအတွက် မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။ မိုးထက်စွေဟာ တစ်နေ့လုံး ထန်းရည်မမူးပဲ နေနိုင်ခဲ့တယ်။

အမေပြုံးဟာ သားလေးရဲ့လိမ္မာလာမှုကို သိရ တော့အတိုင်းထက်အလွန်ဝမ်းသာရတာပေါ့။ နောက် နေ့လည်းရောက်ရောနံနက်ငါးနာရီလောက်မှာဘုရား ရှိခိုးသံလေးဟာ ချိုမြိန်စွာကြားရတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေ့လည်နဲ့ညနေ၊ ညဘက်တွေမှာလည်း သတိပေး စရာမလိုပါဘဲ မိုးထွက်စွေဟာ ပင်ကိုယ်မိုးထက်သာ

ဘဝကို ကူးပြောင်းပြီး ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ကြည်ညိုပူဇော်ခဲ့တယ်။ အမေပြုံးလည်း ဝမ်းသာ အားရနဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို ထုတ်ပေးတဲ့အခါမှာ တော့ “ဘာအတွက် ဒီပိုက်ဆံကို ပေးတာလဲအမေ၊ အမေ့စကားထဲမှာ သားထန်းရည်ဖိုးအတွက် လိုအပ် လို့ အမေအလုပ်ပေးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အခုတော့ သား မှ ထန်းရည်မသောက်တော့တာ။ သားအတွက် ဘာမှ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ သားသိပါပြီ၊ သားအတွက် မေမေ့မေတ္တာစွမ်းအင်တွေပဲရှိနေရင်အရာရာပြီးပြည့် စုံနေပါပြီ။ အခု သားရဲ့ ရတနာသုံးပါးကြည်ညိုမှုနဲ့ အမေ့စကားနားထောင်မှုကြောင့် ရတဲ့လုပ်အားခ လေးနဲ့ ပထမဆုံး အမေ့ကို ကန်တော့ပါမယ်”လို့ပြော ပြီး မိုးထက်သာဟာ အမေပြုံးကို ကန်တော့ပါတယ်။ အမေပြုံးကတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆုတောင် မပေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော မိဘမေတ္တာ နဲ့ ရတနာသုံးပါး၊ ကံနှင့် ကံ၏အကျိုးကို အားယူပြီး ဆုံးမသွန်သင်မှုတွေကြောင့် မိုးထက်သာဟာ နောင် တစ်ချိန်မှာတော့ အမေပြုံးရဲ့အနားမှာ အားကိုးရဆုံး သော သား၊ မိုးကောင်းကင်ထက် သာလွန်မြင့်မြတ် သောသားအဖြစ် ရာသက်ပန်နေထိုင်သွားရပါတော့ တယ်။

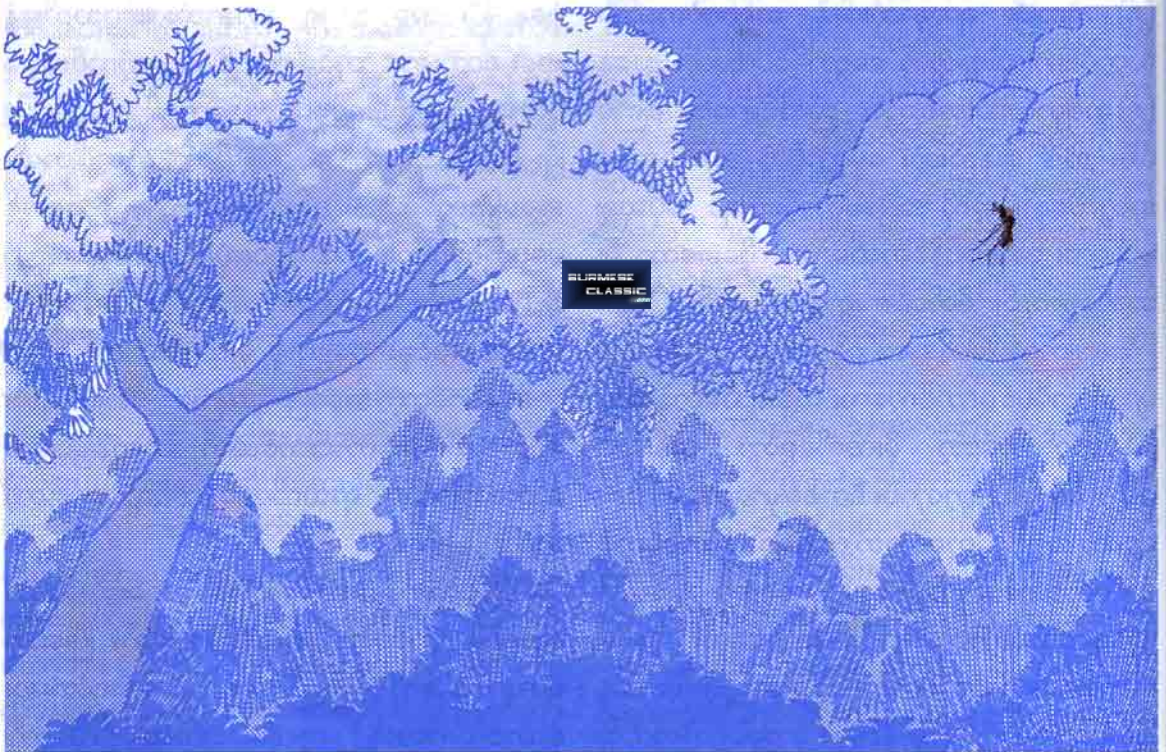
ပုံပြင်ထဲက ကောင်လေးက အရမ်းဆိုးနေတာ တောင်မိဘကတော့ ချစ်မဝနိုင်ခဲ့ဘူးနော်။ ပြီးတော့ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပြီးမိဘစကားနား ထောင်လိုက်တာနဲ့ လူဆိုးလေးကနေ လူတော်၊ လူကောင်းလေးဖြစ်ခဲ့တယ်နော်။ ကလေးတို့လည်း ပုံပြင်လေးကိုဖတ်ပြီး သင်္ခန်းစာရယူကာ တော်သည် ထက်တော်သော၊ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းသော သူတော်ကောင်းလေးတွေ ဖြစ်ပါစေ...)

ဆန္ဒပြုလျက်...
လရိပ်မေ(သာပေါင်း)

အထင်ကြီးသူ

သီဟဇော် (မြစ်ဝကျွန်းပေါ်)

တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်...။

ကုက္ကိုပင်တွေစုပြီးပေါက်နေတဲ့ ကုက္ကိုတောအုပ်တစ်ခု ရှိသတဲ့။ ကုက္ကိုပင်ဆိုတာက သိတဲ့အတိုင်း အပင်ကြီးမျိုးတွေဖြစ်တော့ သက်တမ်းရှည်လာတာနဲ့အမျှ ပင်စည်၊ သစ်ကိုင်းတွေ ကြီးမားသလို အခက်၊ အလက်၊ အရွက်တွေက များပြားစွာ ရှိနေတာပေါ့။

အဲဒီကုက္ကိုပင်တောတန်းရဲ့ တစ်ခုသောကုက္ကိုပင်မှာ ဗျိုင်းတွေစုပြီး နေထိုင်ကြသတဲ့။ သူ့အသိုက်နဲ့သူ၊ သူ့မိသားစုနဲ့သူ၊ သင့်ရာနေရာမှာ နေထိုင်ကြတာပေါ့။

အဲဒီဗျိုင်းတွေထဲမှာ ဗျိုင်းမိသားစုတစ်စုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်တာပေါ့ကွယ်။ ဗျိုင်းမိသားစုဆိုတာ

အတွက် အစာတွေချီလာသတဲ့။ အစာတွေဆိုတာက ငါးကလေးတွေပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ မောင်ဖြူနဲ့ မောင်ညို တို့ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာပြီး အပျံသင်ရမယ့်အချိန် ရောက်လာပါလေရောကွယ်။ ဗျိုင်းအဖေနဲ့အမေက မောင်ဖြူတို့ညီအစ်ကိုတွေကို အပျံသင်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ မောင်ဖြူက ကြိုးစားသလောက် မောင်ညိုက အပျင်းထူးပြီး မကြိုးစားဘူးတဲ့လေ။ အချိန်တန်ရင် သူ့ဘာသာသူ ပျံတက်မှာပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး နေတယ်တဲ့လေ။ ဗျိုင်းအဖေနဲ့အမေက မောင်ညိုကို ကြိုးကြိုးစားစား အပျံသင်ဖို့ ကိုယ့်အစွမ်း အစနဲ့ကိုယ်နေထိုင်ဖို့ ပြောဆိုဆုံးမတာပေါ့။ မောင်ညို ကတော့ ဘာမှ အလေးအနက်မထားဘဲ နေသတဲ့ ကွယ်။ ဗျိုင်းအဖေနဲ့အမေကတော့ ထပ်ပြီးတော့ မပြောတော့ဘူးတဲ့။

ကတော့ ဗျိုင်းအဖေရယ်၊ ဗျိုင်းအမေရယ်နဲ့ မောင်ဖြူ မောင်ညိုလို့ခေါ်တဲ့ ဗျိုင်းညီအစ်ကိုနှစ်ကောင်ပေါ့ ကွယ်။ ဗျိုင်းဆိုတာက အဖြူရောင်ရှိတယ်မဟုတ် လား။ ဒါကြောင့် ဖြူဆွတ်နေတဲ့အစ်ကိုဖြစ်သူကို မောင်ဖြူလို့ခေါ်ပြီး အဖြူရောင်သိပ်မရှိတဲ့ ညီဖြစ်သူ ကို မောင်ညိုလို့ခေါ်တာပေါ့ကွယ်။ မောင်ဖြူနဲ့ မောင် ညိုဟာ ငယ်ငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ အမွှေး အတောင် စုံလင်စွာရှိပေမယ့်လည်း ကောင်းကောင်း မပျံနိုင်သေးဘူးလေ။

အဲဒီတော့ သူတို့နှစ်ကောင်ကို ဗျိုင်းအဖေနဲ့ ဗျိုင်း အမေက အစာရှာဖွေကျွေးမွေးရသတဲ့။ မနက်မိုးလင်း တာနဲ့ ဗျိုင်းအဖေနဲ့ ဗျိုင်းအမေတို့ အဖော်ဖြစ်သူ ဗျိုင်း တွေနဲ့အတူ အစာရှာဖွေဖို့ ထွက်သွားကြတယ်။ တစ် နေ့လုံး အစာရှာဖွေပြီးတာနဲ့ ညနေစောင်းမှာ အသိုက် ဆီကို ပြန်လာကြတယ်။ မောင်ဖြူနဲ့ မောင်ညိုတို့

တစ်နေ့မှာတော့ ဗျိုင်းအဖေနဲ့အမေတို့လည်း ထုံးစံအတိုင်း အစာရှာထွက်ကြတာပေါ့။ ညနေပြန် လာတဲ့အခါ ဗျိုင်းအမေတစ်ကောင်တည်း ပြန်လာ သတဲ့။ ငှက်မုဆိုးတွေနဲ့တွေ့တာကြောင့် ဗျိုင်းအဖေကို ဖမ်းမိသွားလို့ ဗျိုင်းအမေတစ်ကောင်တည်း ပြန်လာခဲ့ ရတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီနေ့က ဗျိုင်းအမေမှာ အသက် ဘေးကလွတ်အောင် ထွက်ပြေးရတာကြောင့် ဘာမှ မရှာဖွေမစားသောက်ရတဲ့အပြင် သားနှစ်ကောင် အတွက်လည်း ဘာမှ ယူမလာရဘူးတဲ့။ မောင်ဖြူတို့ ညီအစ်ကိုတွေမှာ အဲဒီနေ့က အစာငတ်တာပေါ့။

နောက်မနက်မှာ ဗျိုင်းအမေအစာရှာထွက်တော့ မယ်ဆိုတော့ ပျံတက်နေပြီဖြစ်တဲ့ မောင်ဖြူက ဗျိုင်း အမေနဲ့အတူလိုက်ပြီး အစာရှာဖို့ခွင့်တောင်းသတဲ့။ ဗျိုင်းအမေက ခွင့်ပြုတာနဲ့ အစာရှာထွက်ဖို့ အသိုက်က နေ ပျံသန်းလာကြတယ်။ ရေအိုင်တစ်ခုဆီရောက်

တော့ ဗျိုင်းအမေက ဒီမှာအစာရှာကြမယ်လို့ပြောပြီး
 ရေထဲဆင်းလိုက်သလို မောင်ဖြူလည်း ရေထဲဆင်း
 သတဲ့။ ဗျိုင်းအမေကမောင်ဖြူကိုရေထဲကငါးကိုဘယ်
 လိုဖမ်းရမလဲဆိုတာသင်ပြရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ငါးဖမ်းပြ
 သတဲ့။ မောင်ဖြူလည်း သူ့အမေပြတဲ့အတိုင်း ရေထဲ
 ကငါးကို မြင်လျက်သားနဲ့ ဖမ်းလို့မရဘူးဖြစ်နေ
 တယ်။ သူ့အမေက အားမလျော့ဖို့ပြောရင်း ထပ်ကာ
 ထပ်ကာ သင်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဖြူမှာ ငါးတစ်
 ကောင်မှဖမ်းလို့မမိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ မောင်ဖြူတစ်ကောင်
 မှာ ညနေစောင်းတဲ့အထိ ငါးတစ်ကောင်မှ ဖမ်းလို့မမိ
 တော့ ဗျိုင်းအမေရှာပေးတဲ့ငါးကိုသာ စားရသတဲ့။ ဒါနဲ့
 ညနေစောင်းပြီဖြစ်လို့ ဗျိုင်းအမေက မောင်ညို
 အတွက် ငါးဖမ်းပြီး အသိုက်ဆီကို ပြန်လာကြတယ်။

မောင်ဖြူမှာ တစ်နေ့လုံး ငါးဖမ်းမရလို့ စိတ်ပျက်
 လက်ပျက်ဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ်။ ဗျိုင်းအမေကတော့
 မောင်ဖြူကို စိတ်မပျက်ဖို့ အားပေးရင်း ငါးဖမ်းပုံ၊ ငါး
 ဖမ်းနည်းနဲ့တကွ မောင်ဖြူငါးဖမ်းတာ ဘာတွေလိုနေ
 သေးတယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြသတဲ့။ မောင်ဖြူကို ရှင်းပြ
 ရင်းနဲ့ မောင်ညိုကိုပါ နားထောင်စေတယ်လေ။ ဒါပေ
 မဲ့ မောင်ညိုကတော့ သေသေချာချာနားမထောင်ဘူး
 လေ။ ငါးဖမ်းတာများလွယ်လွယ်လေးလို့တွေးပြီး အိပ်
 နေသတဲ့။ မောင်ဖြူကတော့ ဗျိုင်းအမေပြောသမျှ နား
 ထောင်ပြီး အသေအချာမှတ်သားထားတာပေါ့။

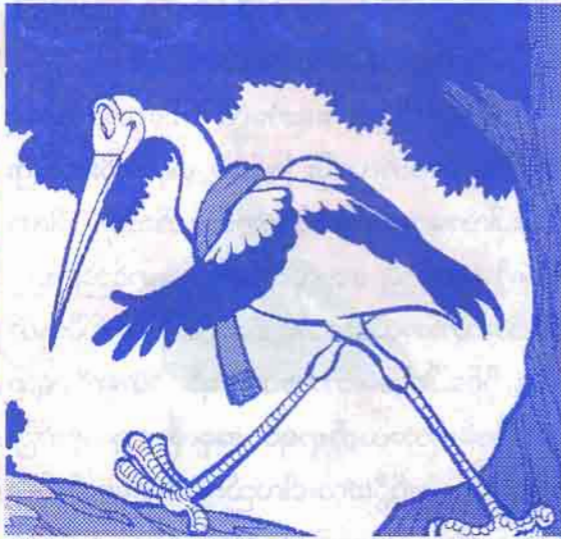
နောက်တစ်နေ့ကျတော့ဗျိုင်းအမေနဲ့မောင်ဖြူတို့
 လည်း ထုံးစံအတိုင်း အစာရှာထွက်ကြတာပေါ့။ ရေ
 အိုင်ဆီရောက်ပြီး မောင်ဖြူက ဗျိုင်းအမေသင်ပေးတဲ့
 အတိုင်း ငါးဖမ်းလိုက်တာ ပထမ တစ်ခါနှစ်ခါတော့
 ငါးမမိပေမယ့် နောက်တစ်ခါမှာ ငါးကို ဖမ်းမိသွား
 သတဲ့။ ဗျိုင်းအမေကိုပြတော့ မောင်ဖြူကို ဗျိုင်းအမေ

BURMESE CLASSIC

ကတော်လိုက်တာလို့ ချီးမွမ်းသတဲ့။ အဲဒီနေ့က ဗျိုင်း
 အမေကလည်း ငါးဖမ်းလာပြီး မောင်ဖြူကလည်း ငါး
 ယူလာလို့ မောင်ညိုမှာ ဗိုက်အင့်အောင် အစာစား
 လိုက်ရတယ်လေ။ မောင်ဖြူက သူ့ရဲ့ငါးဖမ်းအတွေ့
 အကြုံတွေကို ပြန်ပြောပြတော့ မောင်ညိုက ငြိမ်ပြီး
 နားထောင်နေတယ်။ မောင်ညိုစိတ်ထဲမှာတော့ ငါး
 ဖမ်းတာများ ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ငါသာဖမ်းရင် လွယ်
 လွယ်နဲ့ အများကြီးရမှာပဲလို့ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီး
 နေရှာသတဲ့ကွယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာဗျိုင်းအမေနဲ့မောင်ဖြူတို့အစာ
 ရှာထွက်ကြမယ်လို့ ပြင်ဆင်ချိန်မှာ မောင်ညိုက သူ
 လည်းလိုက်မယ်လို့ ပြောသတဲ့။ မောင်ဖြူကတော့
 “ညီလေး မင်း ကောင်းကောင်းမပျံနိုင်သေးဘူး”လို့
 ပြောသတဲ့။ မောင်ညိုက လက်မခံတာနဲ့ ခေါ်ခွဲရတယ်
 လေ။ ရေအိုင်ရောက်ဖို့က တော်တော်လေးပျံရတော့

BURMESE CLASSIC

မောင်ညိုမှာ မရောက်သေးဘူးလား။ မရောက်သေးဘူးလားလို့ မေးပြီး အားတင်းကာ ပျံလာခဲ့ရတယ်တဲ့။ မောင်ဖြူက ရောက်တော့မှာ မကြာတော့ဘူးလို့ အားပေးပြီး မောင်ညိုကို ဖေးမလို့ ပျံလာတာပေါ့။ ရေအိုင်ဆီရောက်တော့ မောင်ညိုမှာ အားတင်းပျံလာရလို့ မောနေတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ရေအိုင်စပ်မှာပဲ မောင်ညိုကို နားနေစေပြီး ဗျိုင်းအမေနဲ့ မောင်ဖြူတို့က ငါးဖမ်းကြတာပေါ့။

မောင်ဖြူကရလာတဲ့ငါးကိုယူလာပြီးမောင်ညိုကို ကျွေးတယ်။ မောင်ညိုကလည်း ယူစားလိုက်တာပေါ့။ ဗျိုင်းအမေကလည်း ငါးယူလာပြီး မောင်ညိုကို ကျွေးတယ်။ မောင်ညိုလည်း စားလိုက်တာပေါ့။ ဗျိုင်းအမေက မောင်ညိုကို ငါးဖမ်းနည်းသင်ပေးမယ်ဆိုတော့ မောင်ညိုက ဗိုက်တင်းနေလို့ မသင်ချင်သေးဘူး။ ငါးဖမ်းတာများ ဘာမှခက်တာမှမဟုတ်ဘဲ လွယ်လွယ်လေးပါလို့ ပြောတယ်လေ။ ဗျိုင်းအမေမှာ မောင်

ညိုကို ဘယ်လိုမှ ပြောမရတာနဲ့ ငါရှာဖို့ထွက်သွားသတဲ့။ မောင်ညိုကတော့ ရေအိုင်စပ်မှာ နားနေရင်း ငါးဖမ်းတာများ လွယ်လွယ်လေးပါလို့ ရေရွတ်နေတယ်တဲ့။ ညနေစောင်းတော့ ဗျိုင်းအမေနဲ့ မောင်ဖြူက ငါးတစ်ကောင်စီချီလာပြီး မောင်ညိုကို ကျွေးဖို့ အသိုက်ရှိရာကို ပြန်လာကြတယ်။ အသိုက်ကိုရောက်တော့ မောင်ညိုမှာ မောနေသတဲ့။ အပျံသင်တဲ့အချိန်မှာ သေသေချာချာမသင်ဘဲနေတဲ့ မောင်ညိုမှာ မောင်ဖြူတို့လို ကြာကြာမပျံနိုင်ရှာဘူးပေါ့။ မောင်ညိုကတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့ကွယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မောင်ညိုက အပျံကျင့်ပြီး ကျန်နေမယ်ဆိုတာနဲ့ အသိုက်ထဲမှာ မောင်ညိုကို ထားပြီး ဗျိုင်းအမေနဲ့မောင်ဖြူတို့ အစာရှာထွက်ကြတာပေါ့။ မောင်ညိုကတော့ အသိုက်ထဲမှ ကျန်နေခဲ့တာက အပျံသင်ဖို့မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တစ်နေ့လုံး အသိုက်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းအိပ်ပြီး ဗျိုင်းအမေနဲ့ မောင်ဖြူတို့ရှာလာတဲ့ငါးကို အလွယ်တကူစားဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာပေါ့။ အပျံသင်ဖို့နဲ့ ငါးရှာစားဖို့ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဘာမှမလုပ်လည်း ငါးစားနေရတာပဲလို့ မောင်ညို စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေသတဲ့လေ။

နောက်နေ့မှာလည်း မောင်ညိုက မလိုက်သွားဘူးလေ။ အဲဒီညနေမှာတော့ အသိုက်ဆီကို မောင်ဖြူတစ်ကောင်တည်း ပြန်လာတယ်လေ။ ဗျိုင်းအမေတစ်ကောင်တော့ ငှက်မုဆိုးတွေလက်ချက်မိလို့ သေသွားပြီလို့ ပြောသတဲ့။ ဒါကြောင့် မောင်ဖြူလည်း ငှက်မုဆိုးတွေလက်က လွတ်အောင်ပြေးလာရလို့ အစာကောင်းကောင်းမရှာနိုင်ကြောင်း ပြောတာပေါ့။

မောင်ညိုအတွက် အစာမပြောနဲ့၊ သူတောင် မနည်း ပျံလာရတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီနေ့က မောင်ညို အစာငတ် တာပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲနောက်တစ်နေ့ရောက်တော့မောင်ဖြူအစာ ရှာထွက်မယ်ဆိုတော့ မောင်ညိုက သူပါလိုက်မယ် ဆိုပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။ မောင်ညိုစိတ်ထဲမှာတော့ အစာရှာဖို့ သိပ်လိုက်ချင်တာမဟုတ်။ မောင်ဖြူက တော့ ညှာတာပါတယ်။ မောင်ညိုပျံနိုင်မယ့်အနီး အနားက ရေအိုင်မှာပဲ အစာရှာတာပေါ့။ မောင်ညိုကို ငါးဖမ်းနည်းသင်ပြတယ်။ မောင်ညိုက ဆုံးအောင်နား မထောင်ဘဲ လွယ်ပါတယ်ကွာဆိုပြီး ရေအိုင်ထဲဆင်း လို့ ငါးဖမ်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ညိုခင်ဗျာ ငါးမခိဘဲ နဲ့ သူရဲနှုတ်သီးမှာ ရွံ့တွေပဲ ပေကျံခဲ့တာပဲ အဖတ်တင် တယ်လေ။ ဒါကြောင့် မောင်ညိုက ရှက်ပြီး ငါးထပ် ဖမ်းတယ်တဲ့။ မခိဘဲ ရွံ့တွေသာ နှုတ်သီးမှာ ပေကျံ တာပဲ အဖတ်တင်သတဲ့။ ငါးဖမ်းရင် ဘာလို့ မရဘဲ နေမှာလဲ၊ ငါးဖမ်းတာ လွယ်လွယ်လေးပါလို့ဆိုပြီး ထပ် ဖမ်းပြန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ညိုခင်ဗျာမှာ ငါးတစ် ကောင်မှ ဖမ်းလို့မခိဘူးတဲ့။

ဒါနဲ့ မောင်ညိုလည်း ရေအိုင်စပ်မှာဘဲရပ်ပြီး ငါး မဖမ်းဘဲ နေသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ဖြူက ရောက် လာပြီးမောင်ညိုစားဖို့ငါးတစ်ကောင်ဖမ်းလာပြီးကျွေး တယ်။ မောင်ညိုကိုလည်း စိတ်မပျက်ဖို့၊ အားမငယ်ဖို့၊ ဘယ်အရာမဆို အလွယ်တကူမရရှိဘဲနဲ့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြိုးစားဖို့၊ အဲဒါမှ အလေ့အကျင့်ဖြစ်ပြီး အောင်မြင်မယ်လို့ ပြောပြသတဲ့။ မောင်ညိုကတော့ မောင်ဖြူရဲ့စကားကိုနားထောင်ပေမယ့်လိုက်နာမှုမပြု ပါဘူးတဲ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ဖြူလည်း မောင်ညိုကို ဒီ ရေအိုင်မှာ ငါးဖမ်းနေခဲ့ဖို့၊ သူက ဟိုဘက်ရေအိုင်မှာ

မောင်ညိုစားဖို့ ငါးကြီးကြီး သွားဖမ်းပေးမယ်ဆိုပြီး ပျံ ထွက်သွားတာပေါ့။ မောင်ညိုကတော့ ဘာမှပြန် မပြောဘဲ ရေအိုင်စပ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့။

အဲဒီလိုအချိန်မှာ ရေဘဲလေးတစ်ကောင်က ရေ အိုင်ရှိရာ ရောက်လာပြီး ဗြဲန်းဆို ရေထဲထိုးဆင်းပြီး ပြန်ပေါ်လာတော့ ငါးတစ်ကောင် နှုတ်သီးမှာ ပါလာ စာကို မောင်ညို တွေ့လိုက်သတဲ့။ မောင်ညိုလည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ရေအိုင်ထဲကငါးကိုစောင့်ပြီးနှုတ် သီးနဲ့ကိုင်ပေါက်ဖမ်းတာထက်စာရင် အခုလိုရေထဲ ငုတ်ပြီးဖမ်းရတာထက်စာရင် အခုလို ရေထဲငုတ်ပြီး ဖမ်းတာကလွယ်ဦးမယ်။ ငါလည်းလုပ်ရင်ရမယ်ဆိုပြီး တွေးသတဲ့။ ရေဘဲဆိုတဲ့အကောင်လေးက ငယ်ငယ် လေး၊ ငါကရေဘဲထက်ကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ရေဘဲလို ငါးဖမ်းနိုင်တာပေါ့လို့တွေးပြီး ရေအိုင်စပ်ကနေ ပျံပြီး ရေအိုင်ထဲ ထိုးဆင်းလိုက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွမ်းကျင် မှုလည်း မရှိတဲ့အပြင်၊ ရေအတိမ်အနက်ကို မသိတဲ့ အတွက်အရှိန်ဘယ်လိုထိန်းရမန်းမသိဘဲကိုယ့်ကိုယ် ကို အထင်ကြီးတဲ့မောင်ညိုခင်ဗျာမှာ ရေအိုင်ထဲက ရွံ့နွံတွေထဲ နှုတ်သီးစိုက်သွားတာပေါ့။ မောင်ညိုမှာ ရုန်းကန်ပေမဲ့ မရတဲ့အပြင် ရေမွန်းပြီး ရေထဲမှာ သေ သွားတာပေါ့ကွယ်။

တော်တော်လေးကြာတော့ မောင်ဖြူက ငါးတစ် ကောင်ချီပြီးမောင်ညိုကိုရှာတာမတွေ့တာနဲ့မောင်ညို တော့ ငါးဖမ်းကျွမ်းကျင်သွားပြီး သူ့ဖာသာသူ ရှာစား နိုင်ပြီလို့ ကျေနပ်သွားပြီး အသိုက်ဆီကို ပျံသွားပါ လေရောတဲ့ကွယ်။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲကွယ်။

သီဟဇော် (မြစ်ဝကျွန်းပေါ်)

